

ДЕЯН ДЕНЧЕВ

МОЯТ СЪЗДАТЕЛ

Деян Делчев

Моят Създател

ИСТОРИЯТА НА МОЕТО ПРЕСЪТВОРЕНИЕ

БАЩА НА ЛЮБОВТА

fatheroflove-bulgaria.com

Дизайн: Диана Лулова

Юли 2020

Ако кажа: Нека ме покрие тъмнината и нощ да бъде светлината около мен — дори тъмнината пред Теб не тъмнее, нощта светла е като деня, за Теб е тъмнината като светлината. Защото Ти си образувал вътрешностите ми, създал си ме в утробата на майка ми. Ще Те славя, защото съм страшно и чудно направен, чудни са делата Ти и душата ми много добре знае това. Костите ми не бяха скрити от Теб, когато бях направен в тайно и изкусно изработен в дълбините на земята. Очите Ти видяха необразуваното ми вещество и в книгата Ти бяха записани всичките — дните, които се образуваха, когато ни един от тях не беше. (Псалми 139:11-16)

И така, ако някой е в Христос, той е ново създание; старото премина, ето, всичко стана ново! (2 Коринтяни 5:17)

Защото сме Негово творение, създадено в Христос Иисус за добри дела, които Бог отнапред е наредил, за да ходим в тях. (Ефесяни 2:10)

Съдържание

ПРОЛОГ	5
I. СВЕТЛИНАТА В ДЕТСТВОТО МИ	6
II. ПРОСТРАНСТВО ЗА СЪЩЕСТВУВАНЕ	10
III. МРАЧНАТА ЗОНА НА СКЕЙТБОРДИЗМА	13
IV. СВЕТЛИНАТА СЕ ВЪПЛЪЩАВА	22
V. ПОЛЕТ С КРИЛЕТЕ НА ВЯРАТА	33
VI. ЗВЯРЪТ ВЪТРЕ В МЕН.....	83
VII. ПОЧИВКАТА НА МОЯ БАЩА.....	132
ЕПИЛОГ	170

ПРОЛОГ

Книгата, която държите в ръцете си, съдържа специалния разказ на живота ми, който проследява неговите етапи от гледна точка на пресътворяващото дело на нашия любящ небесен Баща, осъществявано чрез Господ Исус Христос – Неговият *единороден* Син. Молитвата ми е, докато четете този разказ, да бъдете насърчени да пожелаете да преживеете вашето собствено уникално пресътворяване.

I. СВЕТЛИНАТА В ДЕТСТВОТО МИ

В начало Бог създаде небесата и земята. А земята беше пуста и неустроена и тъмнина беше върху бездната, и Дух Божи се носеше над водите. И Бог каза: Да бъде светлина! И стана светлина. И Бог видя, че светлината беше добро; и Бог раздели светлината от тъмнината. И Бог нарече светлината ден, а тъмнината нарече нощ. И стана вечер, и стана утро: ден един. (Битие 1:1-5)

Първите ми спомени са от детската градина. Скоро започнах да разбирам, че чувството за безпаметност, не се дължи само на факта, че бях едва на четири години, но и заради отделянето ми от онази среда, която изгражда семейна идентичност и придава усещане за топлина и принадлежност; среда, в която събитията не са монотонни и безлични, и остават в паметта завинаги. В малкото свободно време, когато си почиваше от работата на смени, майка ми беше все до мен. Аромата на вкусните ѝ ястия и моментите на лични разговори ме зареждаха с усещането за домашен уют.

Веднъж една кола беше блъснала любимото ми кученце, в мое отсъствие, оставяйки го безжизнено на асфалта в локва кръв. Съседът срещу нас ми го посочи, но първоначално не можех да повярвам, че безвъзвратната загуба е реалност. Как е възможно това мило и беззащитно създание да има такъв край? Споделих това с майка ми и тя ме изслуша съчувстващо. Напразно обаче търсех в разговорите с нея обяснение и надежда за някакъв смисъл в живота. Горката ми майка, бе живяла в епоха на почти абсолютен атеизъм, където всяка надежда за смисъл и съзидателност приключваше с гроба. И все пак, тя винаги ме поучаваше да следвам доброто, а това ми внушаваше

I. СВЕТЛИНАТА В ДЕТСТВОТО МИ

разбирането, че неговата кауза не може да е напразна.

В моите детски представи баща ми беше властна фигура, но въпреки че с него можех да общувам по-рядко, той ме водеше за риба, на море и по пазарите, за да продаваме различни стоки. Неговата искреност, прямота и мъжество, съчетани с техническите му умения, извайваха в съзнанието ми един образ на бащинството - едно божествено наследство, което често съхранявам и ценя в сърцето си.

Светлината на живота достигна за първи път до мен, чрез неговата майка. Тя посещаваше една от евангелските църкви в родния ми град и при всяка възможност ме водеше там. Помня атмосферата на тържествено преклонение пред любовта на Исус, чрез която долавях нещо за истинската си обител и предназначение. Баба ми често канеше вярващи на първия етаж на къщата ни, където живееше с дядо. Той не беше активно-религиозен човек, но когато общуваше с вярващите, това променяше и неговите нагласи и почти безропотно следваше техния ритуал.

Слушаха се проповеди на касетофон, а после се четяха стихове от Псалм 119, които баба ми наричаше *бонбончета*. Децата бяхме учени да казваме по едно примерно число и съответният стих се прочиташе, като божествено послание към това дете. Тази практика ме уверяваше, че Бог желае да общува с мен за добро.

Толкова много ми се искаше да ми каже нещо, че един ден, докато стоях пред къщата ни, в мен прозвучаха думите: „*Слушай баба си!*“. Не бях сигурен дали ми говори Бог или си внушавах, но много ми се искаше да е Той. Макар и малък, си давах сметка, че колкото и логично да е посланието, което се надявах, че идва от Бог, това не е гаранция, че Той ми е говорил, защото логиката на посланието да слушам баба си можех да си конструирам и аз.

I. СВЕТЛИНАТА В ДЕТСТВОТО МИ

Макар и смътно, долавях, че има някакъв много голям проблем, който, както го схващах тогава, караше Бог да променя отношението си към мен всеки път, когато извършвах нещо, което не е добро. Веднъж разглеждах илюстрациите в една от книгите на баба ми и попаднах на една, чието съдържание се е запечатало дълбоко в мен. Имаше две картини на човек; на първата той беше с помрачен израз на лицето и в сърцето му бяха нарисувани животни като свине и змии. Втората картина представяше същия човек, но с ведро и лъчезарно изражение, а в сърцето му имаше бели гълъби, цветя и светлина. Така идеята за очистването на моето сърце ми беше представена по един много изразителен начин. Но как можех да очистя сърцето си? От ден на ден все повече усещах непоносимата тежест на греха в живота си. Тягостната песен на сърцето ми бе отразена в сборника с песни на баба:

1. Скръб душата ми разяжда и сърцето ме боли,
беден грешник без надежда, кой ще за мен да тъжи?

Припев: О, Исусе, само в Тебе е спасението ми,

Нямам другаде надежда, ако не помогнеш Ти.

2. Ах, душа ми изнемогва под товара на греха.

Кой към мене ще протегне за спасение ръка?

3. Греховете ме разяждат нямам радост и покой.

Кой от мене ще стовари бремето на греха мой?

4. Не оставяй да загина, протегни към мен ръка.

Подари Ти изцеление на смутената душа.

5. Опрости ми греховете, отнеми товара мой

Само в Тебе аз намирам изцеление, мир, покой.

I. СВЕТЛИНАТА В ДЕТСТВОТО МИ

Бях научил песента наизуст и често я пеех, но въпреки, че текстът говори за надеждата в прощението на Исус, нещо ми пречеше да преживея радостта от това да съм свободен от грях. Възрастта от 4 до 10 години съвпадаше с края на комунистическото управление в страната ни и обществената среда, в която бях потопен всеки ден в детската градина, а по-късно и в основното училище, беше напълно атеистична. От друга страна, заради заетостта на родителите ми, понякога бях под опеката на дядо и баба. В стремежа си да ме накара да се реша твърдо за вярата, баба ми често ми говореше това, което я бяха учили за съдбата на онези, които не се покоряват на Бога. Много пъти, когато вечер лежах на леглото си, аз си представях живописно как горя непрестанно в пъкъла и как това НИКОГА няма да престане. Тогава не можех да си дам сметка, че една такава картина представяше Бога като изключително садистична личност. Макар и подсъзнателно, тези представи извършиха своето опустошително дело, тласкайки ме по-късно към един независим от Бога живот.

През тези години продължавах да ходя с баба на църква, но промените в юношеството ми, които предстояха, щяха да ми отворят нови и напълно непознати хоризонти.

II. ПРОСТРАНСТВО ЗА СЪЩЕСТВУВАНЕ

“И Бог каза: Да бъде простор посред водите, който да раздели вода от вода. И Бог направи простора; и раздели водата, която беше под простора, от водата, която беше над простора; и стана така. И Бог нарече простора Небе. И стана вечер, и стана утро, ден втори.” (Битие 1:6-8)

Просторът на моя живот се яви след смяната на управленския режим през 90-те. Свалянето на „желязната завеса“ отприщи културната вълна на Запада в страната ни и ме постави в една напълно различна, обширна и плуралистична среда, където започнах да се запознавам с глобалната информация в нейните различни форми. Дотогава майка ми четеше само достъпната в страната ни литература, а на мен ми купуваше френския *PIF*, българската *ДЪГА*, а бях абониран и за руската *МУРЗИЛКА*.

Разчитайки на способността си да уча с разбиране, в основното училище се справях общо взето добре, до четвърти клас. Оттогава започнах постепенно да изоставям, защото загубих желание да внимавам в клас и да уча уроците си у дома. Това просто не беше моят начин на учене. Класната ни ръководителка се опитваше да ми внуши, че мога да остана в категорията на възпитаните и дисциплинирани деца и нейното желание наистина ме заставяше да се старая, но скоро след това се връщах към обичайното си „разпуснато“ поведение. След 4-ти клас вече клонях към една от групите ни в класа и се събирах с момчетата да играем тенис на маса, баскетбол, футбол, да отиваме на реката за риба или да плуваме, или да гледаме видео филми в дома на някой от нас. Това почти се припокриваше с

II. ПРОСТРАНСТВО ЗА СЪЩЕСТВУВАНЕ

приятелствата и заниманията ми в квартала, с изключение на игри като криеница, шмайзер, изстрелване на хартиени фунийки и не дотам безобидните бомбички с минимум и бял бронз.

Три от приятелките на майка ми бяха от т. нар. „аристократична“ среда. Спомням си как веднъж една от тях дойде у дома и започна да внася промени. Бях облечен с дълъг, сив, плетен на ръка пуловер; тя ме накара да извадя от панталоните си цветната риза, така че краят ѝ да се вижда под пуловера. С тази, на пръв поглед незначителна промяна, аз изведнъж бях въведен в либералния свят на новата култура. Следобеда тя, майка ми и аз отидохме в центъра на града, където влязохме във филателията. Купихме класьори и няколко серии марки: едната колекция беше посветена на световното първенство по футбол през 1986 г., другата представяше художествени творби на Тициан, на третата бяха изобразени дисциплини от олимпийските игри, а на следващата - съкровището от Над Сент Миклош.

Тези малки събития ме отвориха към глобалните хоризонти на широкия свят, без обаче да съм в състояние да филтрирам неморалното. Постепенно започнах да се събирам все повече с приятели от центъра на града, усвоявайки новата култура. По това време любимото мое занимание стана слушането на музика. Майка ми имаше грамофон и плочи, които започнах да прослушвам. Първоначално слушах класическа музика, но това бързо ми омръзна. Продължих с музикалната стълбица на Тома Спространов, италианска естрада, Си Си Кеч, Модърн Толкинг и *Лунната разходка* на Майкъл Джексън. За мен този процес действително се оказва стълбица, но такава, която по-скоро слизаше надолу към тъмните етажи на човешкото окаянство.

Там, в детската стая, в която слушах музиката, стената

II. ПРОСТРАНСТВО ЗА СЪЩЕСТВУВАНЕ

ми започна да се изпълва с плакати на моите музикални герои, които с техните упояващи творби ме извеждаха от реалността. Понякога обичах да се качвам на гардероба и да записвам на лист хартия размислите си за живота. Търсенето на смисъл продължаваше, но сега вече започвах да разсъждавам, все повече, като светски човек.

Дядо ми имаше крехко здраве. Една нощ си легнал и започнал да се задушава. Когато го завели на бърза помощ, вече бил в безсъзнание. На следващия ден почина. Оказа се инсулт, причинен от тромбоза. Тази среща със смъртта на мой близък човек ме разтърси из основи. Екзистенциалните ми въпроси ставаха по-болезнени и по-спешни от всякога. Когато минах край ковчега в стаята за сбогом, а после изпратихме тялото му до гробището, страданието от неумолимата реалност ми изглеждаше непоносимо. Спомнях си моите пакости, на които той приживе бе свидетел, наблюдавах мъката на баба от загубата на най-близкия човек и всичко ми изглеждаше така, сякаш никога нямаше да дойде утеха.

Единствената възможност за утеха видях в любимите си занимания и музиката, които сега можех да използвам като средство за отвличане на вниманието ми от тези мъчителни въпроси за смисъла. Освен това, татко ми купи едно *синьо колело* – *БАЛКАН*, което бързо се научих да карам и с което волно цепех вятъра.

III. МРАЧНАТА ЗОНА НА СКЕЙТБОРДИЗМА

И Бог каза: Да се съберат на едно място водите, които са под небето, и да се яви сушата! И стана така. И Бог нарече сушата земя, а събраните води нарече морета. И Бог видя, че беше добро. И Бог каза: Да произрасти земята зелена трева, трева, която дава семе, и плодносно дърво, което да ражда плод според вида си, чието семе да е в него на земята! И стана така. Земята произрасти зелена трева, трева, която да дава семе според вида си, и дърво, което да ражда плод, чието семе е в него според вида му. И Бог видя, че беше добро. И стана вечер, и стана утро: ден трети. (Битие 1:9-13)

Веднъж си играехме на улицата и някой ми подхвърли идеята, че можем да си направим скейтборд. Изрязахме дъска с два върха, отдолу закрепихме ролки от кърки и по този начин за мен стартира един стил на живот за *търсене на стойност, чрез представление*, който следвах в продължение на повече от тридесет години.

Навлизането в тази моя нова идентичност беше маркирано с получаването на прякора *ДОДО* – наименованието, което ми даде този свят в съответствие с цената, която той определяше за мен. По време на един свободен час, заведох някои съученици в дома ми, за да се биехме с боксови ръкавици. После някой от тях видя, че зад гардероба ми имаше фекалии от мишка. Не знам защо си бях втълпил, че това не се фекалии, а яйца. Когато казах това на съучениците си, те започнаха да ми се подиграват, измисляйки менюта с ценоразпис, в които бяха включени яйца от мишки. Малко по-късно, един от съучениците

III. МРАЧНАТА ЗОНА НА СКЕЙТБОРДИЗМА

ми доразви концепцията за яйцата като ги свърза с изчезналата австралийска птица Додо, а друг някой написа на учебната дъска *Dodo Skater* и всички започнаха да се обръщат към мен по този начин.

Изглежда това не ме дразнеше особено, тъй като собствената ми самооценка не беше много висока - първа ми предстоеше отчаяно да се боря за повишаване на стойността си, посредством себеизяви и изпълнения. Първите ми надежди за едно такова повишаване на моята стойност се разпалиха, когато започнах да правя трикове със скейтборда. Мой приятел ме заведе при един скейтър от по-старото поколение, който имаше видеокасети със скейт-програми. Когато гледах в продължение на часове как американските скейтъри правят трикове по улиците на големите градове, и това на фона на хип-хоп или друга подобна музика, аз бях напълно опияняван от чудото на човешкия потенциал и възможността за добиване на стойност чрез усъвършенстващи се изпълнения.

Музиката и програмите се превърнаха в стимуланти, чрез които пришпорвах своята енергия за усъвършенстване на изпълненията, докато не се отдадох напълно на тази спортна религия. Често карах до късно през нощта докато не направя трика, който желяех. Когато след неуморни старания, най-накрая, постигах това, добивах още повече увереност, че ще повиша своята стойност. С течение на времето, обаче, дозата и качеството на тези стимуланти трябваше да се повишават. Така преминавах към все по-агресивна, неморална и вулгарна музика, която подхранваше достатъчно двигателя на моите амбиции, за да постигам все повече. Понеже по това време скейтбордът не беше много популярен в България, аз си въобразявах, че се занимавам с нещо изключително и уникално. Не си давах сметка, че принципът за търсене на стойност и идентичност, чрез постижения, е следван от хората по це-

III. МРАЧНАТА ЗОНА НА СКЕЙТБОРДИЗМА

лия свят, но под различни форми.

В средното училище вече имах скандален имидж, който оформих със средства, от които сега мога само да се срамувам. Ученическата организация в техникума ме номинира за най-атрактивна личност, но в онези дни, дълбоко в мен, мракът и страхът нарастваха и се съгъстяваха.

Понесен веднъж на вълната на адреналина, триковете, които правех със скейта ставаха все по-трудни и рискови, но понеже истинското и удовлетворяващо усещане за стойност отсъстваше, аз бях склонен да рискувам безумно много; в крайна сметка, какво имах да губя. Постепенно в града ни се оформи скейт общност от млади хора на моята възраст и това ме накара да се надявам, че в една такава среда от себеподобни, ще бъда разбран и ще пре-

III. МРАЧНАТА ЗОНА НА СКЕЙТБОРДИЗМА

живявам усещането за принадлежност. За един период от време, на едно повърхностно ниво, нещата изглеждаха точно така. Но след около 2-3 години започнах да усещам, че моите любими приятели се борят със същия проблем за себестойността, без обаче открито да говорят за това.

Тъй като баща ми често разваляше семейния климат, заради консумацията на алкохол, като малък бях решил, че никога няма да се докосвам до чашката. Сега обаче, с такава нагласа в живота, това мое решение губеше смисъла си. В началото изпивах по 2-3 бири на ден, но по-късно загубих всяка мярка и пиех до несвяст. Разказвах ми как една вечер съдържателката на клуб, в който по това време се събираха всички метъли, скинъри, рапъри, скейтъри, грънджъри и т. н. се опитвала да ме убеди да пусна пепелника, който бил в устата ми, и как аз упорито съм отказвал да направя това. Накрая тя ми погалила главата и аз съм се съгласил.

По-късно видях, как липсата на себестойност погубва и други от нашата общност, а и не само от нея. Едно от момчетата ни, което караше ролери, се самоуби. Някой сигурно би казал, че това е естествена тенденция при едно изолиращо се общество, което слуша музика, като тази на групата *Suicidal Tendencies*, но промените в българското ни общество в годините след това показаха, че ние просто сме били от първите в това поколение, които изпитваха махмурлука от асимилирането на обещаващите свобода западни ценности.

В този период, сферата на забавление, в контекста на моята нагласа към живота, започна да се разширява и към областта на престъпното или делинквентното поведение. Веднъж на здрачаване се прибирахме с мой приятел, минавайки покрай паркиран микробус. Той забеляза, че вратата му е отключена и ми махна със знак да влезем вътре. Изпитах страх, но реших, че няма да се „излагам“ и ще

III. МРАЧНАТА ЗОНА НА СКЕЙТБОРДИЗМА

свършим работата докрай. Свалихме радиото на колата и задигнахме чанта с някакви химикалки и бележници. На връщане минахме през парка, за да не ни забележи някой. Когато приближавахме нашия квартал, видяхме един патрулиращ джип и разбрахме, че ще ни хванат, ако не направим нещо. От колата излязоха двама полицаи и се насочиха към нас. В този момент пуснах нещата, които носех и се втурнах да тичам със скоростта, която може да произведе само страхът. Моят приятел побягна в друга посока. Малко преди да свия зад ъгъла, чух зад себе си вик, а после няколко изстрела от пистолет. Без да намалявам темпото, влязох в двора на една къща, прескачайки оградата, пробягах го, а после се качих на покрива на гараж и от там в другия двор. Не си спомням точно как, но успях да се добера до нашата къща и да се прибера тихо у дома, надявайки се, че няма да ме открият. Чудех се какво става с моя приятел и се надявах, че им е избягал.

На следващия ден стоях изплашен в стаята на баба и дядо, очаквайки развързката. Когато една полицейска кола спря на улицата, знаех, че е за мен и вече си представях ужасите на едно разследване, а особено срама от родителите ми. Погледнах към майка ми докато ме отвеждаха и не можех да понеса това което ѝ причинявам с мигновеното стопяване на илюзиите за себе си, които поддържах пред нея.

Оказа се, че моят приятел са го хванали предишния ден и са го принуждавали да ме издаде. Накрая се предал и им разказал всичко. Понеже бяхме малолетни, след мъмрене и удар с палка по ръцете, ни пуснаха, но делото по случая остана висящо. След време излезе закон, който изискваше очистването на такива дела и ние трябваше да платим сума, съответстваща на щетите. Сумата платих лично на ощетеня човек и това беше полезно за процеса на моето смиряване и осъзнаване.

III. МРАЧНАТА ЗОНА НА СКЕЙТБОРДИЗМА

Колкото повече се усъвършенствах в изпълнението на трикове със скейта, толкова повече се задълбочаваше кризата на моята идентичност, тъй като осъзнавах, че тръпката от това изпълнение, което спечелва вниманието на околните, не ми даваше истинско усещане за принадлежност и стойност. Сравняването на моите умения и постижения, с тези на другите скейтъри, в контекста на добиването на стойност чрез изпълнения, се оказа изключително изтощително, тъй като винаги има някой, който е по-добър от теб. Интензивния живот, в търсене на наслада от себеизявата, беше похабил детската ми чувствителност и радостта от естествените неща в живота. Бездната на моята самота и нищета ставаше все по-тъмна и страшна. За да успокоя болката от тази криза, несъзнателно бивах тласкан към слушането на още по-умопомрачителна музика, лишена от всякакви естествени компоненти на мелодичност, хармония и смислена текстуралност.

Като дете си мечтаех да се запозная с момиче, което ме разбира. До 1994 г., когато започнах да жъна плодовете на кризата, все още не бях срещнал такъв човек. Веднъж отидохме на почивка в едно курортно селище, с двама мои приятели. Там срещнах нея – човекът с душевност като моята, въпреки, че тя беше от средите на онези, които скейтърите презрително наричаме „баровци“. Съответно „баровците“ ни имаха за утайката на обществото и ни викаха „изсулените“ заради начина ни на обличане. Това различие беше препятствие, което аз и тя с лекота преодоляхме, без да се налага да се стига до фаталния край на *Ромео и Жулиета*.

Обичахме да говорим с часове за своето светоусещане и да се наслаждаваме на факта, че се разбираме един друг, в дълбочина, както никой не можеше. Самотата и усещането за неизвестност и страх в големия свят станаха наше общо съкровено преживяване. Но тъй като и двама-

III. МРАЧНАТА ЗОНА НА СКЕЙТБОРДИЗМА

та страдахме от общия проблем за ниската себестойност, скоро започнахме да се караме и взаимно да се обвиняваме за грешките си. Безплодните ни опити да търсим своята стойност в другия, в крайна сметка, ни доведоха до едно жестоко съперничество. Липсата на истински душевен мир изостри проблема с отношенията ни до там, че вече не бяхме в състояние да общуваме и да се понасяме. Не разбирах на какво се дължи това, при положение, че познавахме душевността на другия толкова добре, а теорията за отблъскващите се подобия никак не намирах за логична. Веднъж моята приятелка написа следната мисъл на плика на едно писмо, което ми изпрати:

„Хората са като таралежите – искат да бъдат заедно, но когато се приближат едни към други, започват да се бодат с бодлите си.“

Това беше самата истина за нашата връзка, но то не ми показваше каква е причината за проблема и какво е разрешението му. По този начин моята лична криза на идентичността достигна най-ниската си точка във връзката, на която в началото толкова се надявах. Моите приятели от скейт-групата бяха решили, че съм оставил дъската заради някакво си „баровско“ момиче. От време на време пак отивах на площада да покарам, само за да установя за пореден път, че съм изгубил всяко чувство за реален смисъл и наслада в живота.

Давам си сметка, че в този период съм бил изключително уязвим за всякакви самоубийствени инициативи и единствено страхът от неизвестното ме въздържаше да предприема нещо фатално. Сега знам със сигурност, че Господ е бдял над мен, за да ме предпази от пълната сила на жетвата, която жънех.

При едно мое излизане в центъра, момчетата от площада споменаха, че някой е донесъл марихуана, която по

III. МРАЧНАТА ЗОНА НА СКЕЙТБОРДИЗМА

онова време тъкмо беше станала популярна. Реших да опитам прехваленото ѝ въздействие и тогава видях, че нещата, които преживявам могат да функционират на едно още по-ужасно ниво. Обхвана ме безпричинна паника и минавайки покрай едно заведение, където видях приятелката ми, реших, че тя ми се присмива. Чувствах се така сякаш целият свят ще се стовари върху мен и ще ме смаже. Сърцето ми биеше силно. Взех такси и бързо се прибрах у дома, надявайки се, че ще заспя и на другия ден ще съм излязъл от това състояние. Така и стана. Няколко месеца по-късно се осмелих отново да опитам, дали този път няма да преживея онова състояние на лекота, което описваха приятелите ми. Подобно на блудния син от притчата на Исус и аз напразно съм се опитвал да облекча състоянието си с рожковите на прасетата.

Болката от безсмислието и страхът от смъртта и неизвестността ме караха да чета от философската и психологическа литература, която имах в стаята си. Виждах, че мислителите през вековете са се опитвали да дадат обяснения на екзистенциалните въпроси, но цялата човешка мъдрост, за която четях, изглеждаше напълно безплодна, когато ставаше въпрос въобще за намиране истинския смисъл на живота, а колко повече когато ставаше въпрос за моя личен живот.

Вуйчо ми е умен и духовит човек. По това време живееше със семейството си в столицата и извършваше услуги, свързани с интериора на сгради. Когато ме покани да му помагам, аз се зарадвах се, че мога да върша нещо полезно и различно, надявайки се, че това ще ме освободи от тягостните ми чувства. Споделих с вуйчо за моята криза, но естеството на проблема ми явно беше непознато дори и за него. Все пак бях благодарен, че мога да споделя как се чувствам с някой близък и че за известно време депресивните ми мисли бяха заглушени.

III. МРАЧНАТА ЗОНА НА СКЕЙТБОРДИЗМА

Някъде около това време, когато се върнах в родния си град, си спомням как аз и сродната ми душа се прибрахме от една разходка край местната река. Тежестта на отчаянието и депресията вече беше станала непоносима. Говорехме си за връзката ни и как, гледайки на карти, моята приятелка видяла, че в живота ѝ ще се появи русокос мъж. След като се разделихме, аз се прибрах у дома със сърце, изпълнено с мъка и отчаяние. Влязох в стаята на баба. По това време тя още страдаше от загубата на дядо и постоянно беше тъжна. Седнах на раклата и сълзите ми сами започнаха да се стичат по бузите ми. Вътрешното ми състояние вече не можеше да се скрие.

IV. СВЕТЛИНАТА СЕ ВЪПЛЪЩАВА

И Бог каза: Да бъдат светила на небесната твърд, за да разделят деня от нощта; нека служат за знаци и за времена, и дни, и години; и да бъдат за светила на небесната твърд, за да светят на земята! И стана така. И Бог създаде двете големи светила: по-голямото светило, за да владее деня, и по-малкото светило, за да владее нощта, и звездите. И Бог ги постави на небесната твърд, за да светят на земята, да владеят деня и нощта и да разделят светлината от тъмнината. И Бог видя, че беше добро. И стана вечер, и стана утро: ден четвърти. (Битие 1:14-19)

Не смятах, че баба може да ме разбере. Тя беше семпла и ниско-образована жена, която свеждаше всичко до нейната вяра в Исус и използваше всеки случай да ми говори за Бог, което вече беше започнало да ми изглежда твърде изкуствено. Спомням си как веднъж аз и приятелката ми се кикотехме заедно, докато тя ни обясняваше нещо свързано с Второто пришествие. С опита от преживяванията в света, на възрастта на която бях, нейната религия вече ми изглеждаше като приказки за стари хора.

Когато се разплаках пред нея, рухнал под тежестта на личната си криза, тя ми каза, че трябва пак да посещавам евангелската църква. Съгласих се, защото усещах, че съм абсолютно безпомощен да реша проблема си. Разбира се, към онзи момент, аз не можех да имам съзнателна ориентация към която и да е християнска деноминация; ако баба ми беше ревностен член на православната църква, навярно щях да отида на такава църква. В онзи момент аз просто капитулирах пред кризата на живота си и затова потърсих помощта на моя Създател.

IV. СВЕТЛИНАТА СЕ ВЪПЛЪЩАВА

В църквата имаше обичайно евангелско богослужение с много песни, а след това пасторът излезе да проповядва. Нямам никакъв ясен спомен за това, което е говорил, освен, че беше за любовта на Исус – сякаш не бях там. Обстановката беше само средство, чрез което най-накрая, след толкова много време на скитане далече от Бога, можех да отправя мислите си към Него. Сякаш бях чакал този момент, за да стоваря цялата си болка на това място – резултатът от един независим от Него живот. Можеше ли, след всичко това, Той все още да ме обича? Моят Спасител сега ме уверяваше точно в това; затова не можех да кажа нищо друго, а само плачех от радост и благодарност.

Междувременно на баба ми ѝ отриха рак в коремната област. Мъката от загубата на дядо ми вече беше на път да я довърши напълно. Преди редовно я чувах да пее у дома евангелските песни, докато шеташе. Сега само се молеше с горчив плач, като най-горещите ѝ молби бяха за това нейният син – моят баща, да повярва в Исус.

Малко след като ѝ бях признал, че съм в безизходица, тя ми подари една Библия. Един ден, когато стоях в стаята си, я отворих и се зачетох в едно от евангелията. Изпълнените с милост и възстановяваща сила дела на Исус, сега имаха толкова живо въздействие над мен. Дълбоко в себе си осъзнах, че мога да поверя живота си само на една такава личност, като Него.

Състоянието на баба се влоши и вече не можеше да става от леглото. Тя не знаеше какво се случва с мен и макар че изпитвах страх от смъртта, се осмелих да слеза при нея на първия етаж, за да се опитам да я насърча. При нея беше майка ми, която ѝ вливаше обезболяващи. Когато срещнах погледа на баба, думите сякаш заседнаха в гърлото ми. Не бях в състояние да я утеша. Тя също не можеше да говори, защото беше в последната фаза на болестта, но вдигна високо ръката си нагоре – жест, чието значение

IV. СВЕТЛИНАТА СЕ ВЪПЛЪЩАВА

беше по-голямо от всичките думи, които тогава можех да чуя. Скоро след това почина.

Загубата на баба ми ме върна отново в бездната на мрака и отчаянието. Близко до гробището в нашия град имаше каменна кариера. Нуждаех се от място като това, където мога да остана сам и да се моля. Тъгата и мракът просто не искаха да се оттеглят от сърцето ми. Молах се продължително, а на връщане, въпреки тягостните чувства, вече знаех, че в живота ми предстои нов етап. Прибрах се у дома и по навик пуснах видеото, за да гледам една от любимите си скейт-програми. Вече не изпитвах и грам удоволствие от това. Тежестта от сериозните екзистенциални въпроси за живота и смъртта, просто ме смазваше. Точно тогава на екрана се появи един текст, който беше част от програмата, но никога преди това не бях му обръщал внимание. Беше на английски, но препратката ми изглеждаше позната:

“Yes, though I walk through the valley of the shadow of death, I will fear no evil: for you are with me; your rod and your staff they comfort me.” (Psalms 23:4)

Намерих го в моята Библия и написаното там беше като глас, който идваше директно от небето за мен:

«Да! и в долината на мрачната сянка ако ходя Няма да се уплаша от зло; Защото Ти си с мене; Твоят жезъл и Твоята тояга, те ме утешават.» (Псалми 23:4)

Колко скъпоценни бяха за мен тези думи тогава! Знаех, че това е утехата на един, който знае какво преживявах и който е загрижен за мен. Вече знаех, че житейският ми път няма да приключи в агонията на това отчаяние.

В деня, когато стоях в църквата и изплаквах болката си, сърцето ми се отвори за Исус, но сега копнеех да познавам това, в което вярвам. Веднъж с приятелката ми

IV. СВЕТЛИНАТА СЕ ВЪПЛЪЩАВА

бяхме седнали в едно заведение и тя разлистваше една малка книжка, в която пишеше нещо кратко за интелектуалните основания на християнската вяра. Поговорихме известно време за това и накрая и двамата добихме убеждението, че е добре тези въпроси да бъдат изследвани по-задълбочено.

Започнах да чета всичко, което можех да намеря по въпросите за вярата и науката. За мен това беше едно абсолютно неподозирано измерение на живота, изпълнено с толкова много неизследвани неща. С изненада открих, че не малко от авторите, които в обществото ни бяха познати като светски писатели, всъщност имаха своя богата духовна история и трудове. Но атеистичното ни общество е вземало само онова, което може да е в полза на неговите цели, а духовната част е била напълно игнорирана.

Така например, за мен беше чудно, че детските истории за *Макс и Мориц* са идея на немския евангелист Вилхелм Буш, чиято книга *Исус, наша съдба* разказваше толкова вдъхновяващи случаи от живота му. Учени като Кеплер и Нютон ми бяха представяни единствено като гении на физиката, математиката и астрономията, докато духовното им творчество оставаше напълно недостъпно. Когато четях всички тези неща, се чувствах като откривател на нов континент, който трябва да разкаже на другите какво е открил.

При друг случай, на гости ми беше един съученик и приятел, с който обичахме да ходим често на реката. В кухнята у дома бяхме той, аз, майка ми и приятелката ми. Много се надявах моята спътница да стигне до сериозни основания за вярата си, но повдигането на тези въпроси пред майка ми и приятеля ми доведе до нещо като съревнование и диспут, в който всеки излагаше своите доводи, за да покаже своето интелектуално превъзходство. Тримата постепенно заеха една единна позиция срещу сът-

IV. СВЕТЛИНАТА СЕ ВЪПЛЪЩАВА

ворението на света, правейки ме да изглеждам смешен с моите вярвания. Тогава си дадох сметка, че обучението, което сме имали в условията на един атеистичен режим, имаше доста решаващо въздействие за формирането на предубеждения и предразсъдъци, във връзка със смисъла на живота.

Разбрах, че с научните си доводи не мога да убедя никого и това доста ме натъжи. Само как исках близките ми хора да успеят да погледнат живота през моята перспектива, за да вкусят от радостта, която преживявах с моя Създател.

В евангелската църква намерих много млади приятели, с които се събирахме на младежки часове, за да се покланяме заедно на Бога с песни, молитви и споделяне на преживявания. Само ако баба можеше да види радостта от новия ми живот. А дали всъщност тя не ме виждаше от небето? Та нали популярното схващане беше, че вярващите отиват в небето след смъртта си. Започнах да чета по-често Библията, защото сега тя стана за мен източник на откровения за живота, от който моят Създател желаше да черпя постоянно. В книгата Йов, попаднах на текстове във връзка със състоянието на хората след смъртта, които не ми бяха ясни:

Тя ще слезе в самотата на Шеол, когато заедно в пръстта покой намерим. (Йов 17:16)

Какъв е този *Шеол*? За първи път четях за такова нещо. Разпитах по-знаещите в църквата за това и отговорите бяха неясни. Едни ми казаха, че не знаят какво е това, а други, че това е място, което обитават преминалите от другата страна на гроба. Това обяснение не беше задоволително за мен, защото то не ми показваше каква би била целта на едно такова междинно състояние.

Друго нещо, което ме смущаваше, беше стилът на му-

зиката, която се използваше в богослужението. Макар и под различна форма, тя ме караше да се чувствам стимулиран подобно на музиката, която слушах, когато карах скейт. Радостта от прощаването на греховете ми правеше трудно разграничаването ѝ от екстатичната религия, която се основава на чувствата. Към онзи момент не можех да дефинирам проблема, но го усещах ясно, заради преживяванията си като скейтър.

По това време в църквата срещнах един човек, който преди това бях виждал в града, а също един ден беше дошъл да ми иска пари на заем. Не бих предположил, че той също е вярващ. Беше много начетен и ми предлагаше някакъв синтез от християнство и източна философия. Тогава нямах представа, че това са идеите на *Ню Ейдж*, които създават мост между религиите. Как обаче можеше християнството да се съчетае с други религии; тогава какъв би бил смисълът на библейските предупреждения срещу езически вярвания и поклонението на други богове. Разговорите с този човек ме объркваха и аз се чувствах като някой, който е загубил почва под краката си. Виждах, че, когато не съм сигурен в това, което вярвам, аз всъщност съм в голяма опасност.

Веднъж с този човек се прибирахме от богослужение на евангелската църква и минахме покрай една къща близо до основното училище, в което бях учил. Той ми посочи табелата на втория етаж, на която беше написано *Църква на адвентистите от седмия ден*, а след това ме попита: „Знаеш ли какво вярват тези?“ Казах му, че не знам нищо за тази църква. Тогава той ми обясни, че те имали лъжепророк, миели си краката в легени и биели децата в църквата с пръчка. Стана ми смешно, че има хора, които може да практикуват такива неща в името на Исус. Същевременно бях започнал вече да си давам сметка, че разнородният облик на християнските вярвания и дено-

IV. СВЕТЛИНАТА СЕ ВЪПЛЪЩАВА

минации изисква от вярващия да познава много добре основанията за своята вяра. Някак си не можех да приема факта, че тяхното многолико съществуване е оправдано. Това ме накара да изследвам Библията много по-внимателно и систематично, за да намеря истината.

След години, когато вече не живеех в родния си град, разбрах, че Бог ме е предпазвал от много опасности по пътя, които не съм подозирал. Моят баща ми съобщи, че човекът, който по-рано бях срещал в църквата и един друг познат са прилъгвали местни хора с психични проблеми, карайки ги да подпишат договори, за да им изземат имуществото, а след това ги убивали. По-късно прочетох статия от местния вестник, която подробно документираше това, което ми беше споделил баща ми. Благодарен съм на моя Създател, че ме е предпазвал от много такива неща. А колкото до Църквата на адвентистите от седмия ден – тепърва ми предстоеше да разбере истината за това общество – истина много различна от това, което ми беше казал за нея този човек.

Младежите, от евангелската църква на баба ми, бяха сърдечни хора, които скоро преди това се бяха молили за мен да получа специалния знак на Светия Дух – говоренето на чужди езици, но при мен това не проработи. След време, когато изследвах Библията по този въпрос, разбрах, че тази привидна несполука си е била истинско благословение. Духовните дарби, които Бог дава на вярващите, са нещо реално, но не те са сигурният белег за това, че принадлежим на Господ и имаме Неговия Дух:

И така, **по плодовете им ще ги познаете**. Не всеки, който Ми казва: Господи! Господи! — ще влезе в небесното царство, а **който върши волята на Моя Отец**, който е на небесата. В онзи ден мнозина ще Ми кажат: Господи! Господи! **Не в Твоето ли Име пророчувахме, не в Твоето ли Име демони изгонвахме, и**

не в Твоето ли Име направихме много чудеса? — но тогава ще им заявя: **Аз никога не съм ви познавал, махнете се от Мен вие, които вършите беззаконие!** (Матей 7:20-23)

Любовта никога не преминава; обаче пророчества ли са, ще се прекратят, **езици ли са, ще престанат,** знание ли е, ще се прекрати. (1 Коринтяни 13:8)

А **плодът на Духа** е: любов, радост, мир, дълготърпение, благодост, милост, вяроност, кротост, себеобуздание; (Галатяни 5:22-23)

Започнах постепенно да осъзнавам, че увереността в нашето поданство в небесното царство не трябваше да идва от някакви външни прояви на сила, защото те можеха да бъдат имитирани от царството на мрака.¹ Доказването на моята идентичност чрез прояви на сила (духовни дарби) само би поставило личната ми философия за добиването на стойност чрез постижения в религиозна рамка. Така само щях да продължа да служа на бога на постиженията, на когото служех и в света.

Още като малък се учудвах, когато чувах как баба ми изговаря някакви неразбираеми думи по време на молитвата си. Често чувах как тази практика се оправдава, чрез специалната дарба, която била дадена на апостолите, за да разгласят евангелието за възкръсналия Спасител сред различните народности, дошли за празника Петдесетница в Ерусалим:

И те всички се изпълниха със Свети Дух и започнаха да говорят други езици, както Духът им даваше да говорят. А в Ерусалим се намираха юдеи, богобоязливи мъже от всеки народ под небето. И като се чу този

1 В трета глава на книгата *Битие* например, виждаме как Дяволът използвал змията като медиум, за да говори чрез нея на Ева и да я убеди да загуби доверието си в Бога.

IV. СВЕТЛИНАТА СЕ ВЪПЛЪЩАВА

шум, се събра една навалица; и се смутиха, защото **всеки един ги слушаше да говорят на неговия език**. И всички, смаяни и учудени, си говореха помежду си: Ето, всички тези, които говорят, не са ли галилеяни? Тогава как ги слушаме да говорят **всеки на нашия собствен език**, в който сме родени? Партяни, мидяни и еламита, жители на Месопотамия, Юдея и Кападокия, Понт и Азия, Фригия и Памфилия, на Египет и онези страни от Ливия, които граничат с Киринея, посетители от Рим, и юдеи, и прозелити, критяни и араби ги **слушаме да говорят на нашите езици за великите Божии дела**. (Деяния на апостолите 2:4-11)

Тук обаче се вижда ясно, че въпросните езици, които Бог дал на апостолите чрез Духа Си, били реални и разбираеми езици. Целта на дарбата била да се подпомогне проповядването на евангелието.

Странната глосолалия², която в харизматичните³ среди се смята за небесен език, нямаше подкрепата на Писани-

² Глосолалия (на гръцки: γλωσσολαλία) (идва от гръцки, където γλῶσσα – глоса, означава език като анатомичен орган или език като лингвистична единица и λαλεῖν – лалейн, означава "да говоря") е изкуствено, само на пръв поглед създаване на нов език. Наблюдава се обикновено у душевноболни хора. Те са убедени, че говорят на този нов език, който разбират напълно, макар той да се състои в повечето случаи от променени думи от вече съществуващи познати на човека езици. "Езикът" лесно може да бъде научен, тъй като синтаксисът му е елементарен, а значението на думите е фиксирано. Това отклонение е само повърхностно за разлика от шизофазията, където се наблюдават много по-дълбоки и по-сериозни езикови нарушения. <https://bg.wikipedia.org/wiki/Глосолалия>

³ Харизмата е особен Божи дар, който се изразява в това, че неговият носител има съответните способности, качества или власт, без да има съществени лични заслуги за тях. Носителите на такава харизма се наричат харизматични личности. <https://bg.wikipedia.org/wiki/Харизма>

ята, въпреки, че в нейна защита харизматиците цитираха следните текстове:

Защото, който говори на език (гр. Γλῶσσα, глосса), той не говори на хора, а на Бога, защото никой не го разбира; но в духа говори тайни. (1 Коринтяни 14:2)

Изваден от контекста⁴ този стих може да изглежда като такъв, който подкрепя говоренето на езици в лична молитва, но, когато се прочете цялата 14-та глава на 2-то послание към Коринтяните, става съвсем ясно, че апостол Павел предупреждава вярващите християни в Коринт да внимават срещу неправилно използване на дарбите и срещу говоренето на несъществуващи езици. Препоръчвам на всички внимателно да прочетат изложението на Павел в тази глава. Ето някои ключови изказвания от контекста на писмото му, които изясняват истинското намерение на апостола:

Защото, който говори на език, той не говори на хора, а на Бога, защото никой не го разбира; но в духа говори тайни... Но сега, братя, ако дойда при вас и говоря на езици, какво ще ви ползувам, освен ако не ви съобщя или откровение, или знание, или пророчество, или поучение?... Също така и вие, ако не изговаряте с езика разбираеми думи, как ще се познае какво говорите? Защото ще говорите на вятъра... И така, ако се събере цялата църква и всички говорят на езици, и влязат хора неучени или невярващи, няма ли да кажат, че вие сте полудели? (1 Коринтяни 14:2, 6, 23)

⁴ Апостол Петър ни предупреждава срещу възможността да се изопачават особено посланията на Павел: И считайте дълготърпението на нашия Господ за спасение, както ви е писал и възлюбеният ни брат Павел според дадената му мъдрост, както пише и във всичките си писма, когато говори в тях за тези работи — **в които има някои неща, мъчни за разбиране, които невежите и неутвърдените изопачават**, както и другите Писания, за своя собствена гибел. (2 Петр. 3:15, 16)

IV. СВЕТЛИНАТА СЕ ВЪПЛЪЩАВА

Коринтските вярващи били загубили истинския смисъл и правилна употреба на духовните дарби. На празника петдесетница, апостолите действително се нуждаели от проявата на тази дарба, но християните в Коринт започнали да злоупотребяват с нейната употреба и дори изговаряли думи на език, който бил непонятен за човечество. Тези неща ме караха да изследвам още повече подарената от баба ми Библия, за да разбирам истината.

Общуването с Исус ме водеше към осъзнаване на моите греховни навици в поведението и в начина по който се изразявах. Не ми беше трудно да усетя, че музиката, която слушах до сега е абсолютно враждебна на християнските принципи, но имаше и по-трудно доловими неща, за които моят Създател тепърва щеше да ме учи.

По това време дистанцията между мен и моята приятелка се беше увеличила, а аз така исках тя да участва в радостта на моя нов и пълноценен живот. Потърсих я и се опитах да ѝ разкажа какво преживявам. Поканих я да дойде с мен на едно събиране на младежите в църквата. Съгласието ѝ ми вдъхна много надежда, защото тогава вярвах, че моят Създател е предвидял, че ще бъдем заедно още преди да Го приема в живота си.

Известно време посещавахме заедно евангелската църква, докато наближи 1996 г. - времето да ме вземат в казармата.

V. ПОЛЕТ С КРИЛЕТЕ НА ВЯРАТА

И Бог каза: Да гъмжи водата от множества живи същества, и птици да летят над земята по небесната твърд! И Бог създаде големите морски чудовища и всяко живо същество, което се движи, от които водата гъмжеше според видовете им, и всяка крилата птица според вида ѝ. И Бог видя, че беше добро. И Бог ги благослови и каза: Плодете се, множете се и напълнете водите в моретата; нека се множат и птиците по земята! И стана вечер, и стана утро: ден пети. (Битие 1:20-23)

Призовката за военна служба показваше, че почти половината от срока ѝ, щях да прекарам в един град, който се намираше в срещуположната част на страната ни. Предстоеше нов етап в живота ми. Младежите от Евангелската петдесятна църква (ЕПЦ) ми направиха специално изпращане с картичка, която съдържах техните вдъхновяващи и окуражителни послания. Изпитвах чувства на благодарност за тяхната искрена и любяща грижа към мен. Приятелката ми беше с нас и това много ме радваше. Съзнавах, че времето в казармата щеше да бъде сериозно изпитание за връзката ни и се молах и двамата да останем верни един на друг, за да може след това да се оженим и да продължим заедно по Божия път.

Новостта на събитията в казармата беше първото ми дългосрочно преживяване далеч от дома. Моят Създател използваше мъдро тези обстоятелства, за да ме научи да Му се доверявам повече, да развивам способностите си за общуване и да споделям вярата си другите. Преживях, както много вълнуващи, така и много трудни моменти. Първото нещо, което ме смути, беше ритуалът за заклването във вяра на родината. В съзнанието си усещах

V. ПОЛЕТ С КРИЛЕТЕ НА ВЯРАТА

противоречие между идеята да посветя себе си на благополучието на родината ми и носенето на оръжие за убиване на човешки същества, които са Божии деца. Напрежението нарастваше до деня на клетвата и аз реших да успокоя съвестта си с мисълта, че това е само една редова церемония, заради която не си струва да вдигам много шум. След като заклеването стана факт, дълбоко в себе си осъзнах, че съм сгрешил, защото загубих сладкия мир, който преживявах откакто се предадох на моя Спасител. Съжаливах много за този компромис, защото знаех, че той потискаше вярата ми в моя Създател. Помолих Го да ми прости и да ми помогне да бъда по-решителен, когато се сблъскам с подобни ситуации и Той милостиво ми върна скъпоценния мир. Тепърва се учех да се доверявам на Неговата закрила, а не на човешките средства за решаване на проблемите.

В огромното военно поделение имаше природни места. Обичах да ходя там за разходка и молитвен размисъл. Веднъж се отдалечих повече, приближавайки оградата на поделението, без да усетя, че съм навлязъл в охранявана от караула зона. Един от охраняващите дойде при мен с автомат и ме попита какво правя там. Казах му, че съм излязъл на разходка, а той ме отведе в караулното, където трябваше да изчакам командващия на нашето подразделение, да дойде да ме вземе. Докато чаках там, чух изстрели от автомат. По-късно ми казаха, че близо до мястото, където съм бил аз, един от младите войници се опитал да прескочи стената, а караулният стрелял по него. Момчето явно беше в критично състояние, защото изпратиха линейка да го вземе. Изведнъж осъзнах сериозността на ситуацията; войниците, които бяха отвели мен, сега използваша оръжието, за да стрелят по жив човек. По-късно ми казаха, че, когато някой бъде заловен при опит за бягство, войникът, който го е заловил получаваше за награда определен брой дни отпуск. Дадох си сметка от какво ме

беше предпазил моят Спасител, защото аз лесно можеше да бъда сметнат за такъв, който се опитва да избяга от казармата. Помолих се за живота на въпросното момче, но така и не разбрах какво се е случило с него по-нататък.

В казармата често ставах свидетел на това как служебните правомощия разкриват злите наклонности на личността, които иначе остават скрити в цивилния живот. При един друг случай, на войник от нашето подразделение, който си беше позволил да отсъства по-дълго от определеното за отпуск време (изглежда не можеше да понесе социалния климат в казармата), майорът издаде заповед да бъде наказан от самите войници. Наблюдавах как докато той минаваше през редиците от войниците на неговия отряд, всеки го удряше с юмруци.

Времето минаваше и аз започнах редовно да пиша и да получавам писма. Майка ми вече беше разбрала за моята вяра и това внесе много смущение в живота ѝ, тъй като тя смяташе, че съм станал сектант, като баба си. Приятелката ми също ми пишеше. Писмата ѝ бяха пълни с цитати от Псалмите и думи на прослава към Бога. За известно време това ме караше да смятам, че е твърда във вярата си, но също се питах дали не го прави заради мен. Получавах писма и от един от най-близките ми приятели от скейтърските среди. За него военната служба предстоеше и той използваше времето, за да се отдава още повече на скейта, опитвайки се да ме вдъхнови отново за тази страст, разказвайки ми своите „скейтърски“ преживявания. Успя дори да ме свърже с друг скейтър в същата казарма. Срецахме се и общувахме, но сърцето ми вече беше пленено от любовта на моя Спасител и скейта беше детрониран от приоритетното място в сърцето ми; затова използвах случая да му споделя за моя Създател.

В казармата се запознах с момче от средите на евангелските църкви, което споделяше моята вяра и примерът

V. ПОЛЕТ С КРИЛЕТЕ НА ВЯРАТА

му често ме поощряваше. Подобно на мен и той беше резервиран спрямо новия тип музика, който се използваше в богослуженията в църквите. Разказвахме си много преживявания и споделяхме ценен опит. В същото време общувах и с хората от нашето подразделение, като най-близки разбира се ми бяха тези, с които бяхме в една стая.

Моят Създател ме учеше да не пилея времето си, както правех в миналото. Всеки път, когато ми останеше свободно време, аз учех думи на английски език от едни списъци, които си бях направил. Четях си подарената от баба ми Библия и литературата, която си бях закупил от евангелската църква в родния ми град. За моя изненада, установих, че можех да открия още такава литература в библиотеката на поделението. Четях всичко, което можех да намеря за Библията – от семейна, научна и историческа гледна точка. Интересът ми беше толкова силен, защото сега това познание означаваше толкова много за мен; това не беше просто един процес на възприемане на информация, а част от опознаването на моя Създател. Използвах дори и времето при ежедневното ни строяване за закуска, обед и вечеря преди да влезем в столовата. Бях научил наизуст молитвата „Отче наш“ и си я казвах всеки път, когато се придвижвахме към масите в стола. По-късно осъзнах, че използването на примерни молитви заличава автентичността на личното ми общуване с моя Създател, и започнах да се старая да Му споделям своите мисли, такива каквито са. Това определено отвори сърцето ми за една по-жива и истинска връзка с Него и в бъдеще все повече усещах сладкия Му шепот в ума си.

Когато изчетох всичко, което имах на разположение, започнах да се интересувам от библейските пророчества. Искях да знам какво казва Писанието за времето в което живеем. Интересът ми беше привлечен особено от книгата *Откровение на Йоан*. Знаех че тази книга е много спе-

циална, защото в нея моят Спасител казваше следното:

Блажен този, който чете, и онези, които слушат думите на това пророчество и пазят написаното в него, защото времето е близо. (Откровението на Йоан 1:3)

Книгата беше пълна с непонятна за мен символика. Тогава четях книга за Новия световен ред и се опитвах да свържа описаните в нея исторически факти и личности със символите от Откровение, но усещах, че това никак не ми помагаше. Помолих моя Създател да ми помогне да разбере значението на тези загадъчни текстове.

Веднъж, когато ми дадоха полагаемият отпуск, моята приятелка дойде и заедно отидохме на разходка из центъра на града. Там попаднахме на човек, който продаваше религиозна литература. Много се зарадвах, но все пак не можех да взема всичко. Разгледах заглавията и си купих онези, които ми се сториха най-важни. Една от книгите беше точно за *Откровението на Йоан*. Уморени от обиколката ни, с приятелката ми седнахме до един шадраван и аз веднага започнах да чета въпросната книга. Всичко в тази книга отговаряше на въпросите ми в Откровение. Нямах представа, че някой може да познава толкова добре значението на описаните в *Откровението* пророчества. Приятелката ми заспа, а аз продължих да чета. Разбрах, че тази книга идваше като отговор от моя Създател на желанието ми да разбирам значението на събитията във времето в което живеех. Когато се прибрах в казармата, продължих да я чета.

Авторът на книгата използваше самата Библия, за да разшифрова значението на всички онези, непонятни за мен, символи. Чрез този метод, те заеха своето място в една глобална картина, която представляваше миналото и настоящото развитие на великата борба между силите на мрака и тези на моя Създател.

V. ПОЛЕТ С КРИЛЕТЕ НА ВЯРАТА

Писателят на книгата започваше с тълкуване на Откровение 12-та глава, където Христовата църква е представена като жена, която ражда:

И голямо знамение се яви на небето: жена, облечена със слънцето, с луната под краката ѝ, и на главата ѝ – корона от дванадесет звезди. Тя беше бременна и викаше от родилни болки, като се мъчеше да роди. И друго знамение се яви на небето: и ето, голям червен змей, който имаше седем глави и десет рога, и на главата му – седем корони. И опашката му повлече третата част от небесните звезди и ги хвърли на земята. И змеят застана пред жената, която щеше да роди, за да погълне детето ѝ, щом роди. И тя роди син, мъжко дете, което щеше да пасе всичките народи с желязна тояга. И детето ѝ беше грабнато и занесено при Бога и при Неговия престол. (Откровението на Йоан 12:1-5)

Описаният тук змей беше Сатана, както самата Библия показваше това на други места (Откр. 12:9; 20:2). Жената символизираше църквата на Христос (2 Кор. 11:2; Ис. 62:5), а детето, което тя родила и змеят се опитал да унищожи, бил самият Христос – славната надежда на всички вярващи през вековете (Йоан 16:20-22). Въпреки че първичното значение на символа змей е дяволът, той представляше също и използваните от Сатана земни сили, с които той се опитал да унищожи първо Христос, а по-късно и църквата. Не успял да направи това с Христос, защото Божият Син останал верен на Своя Баща, и приковаването Му на кръста само запечатало победата Му над силите на мрака:

И чух силен глас на небето, който казваше: Сега дойде спасението, силата и царството на нашия Бог и властта на Неговия Христос, защото се хвърли долу обвинителят на нашите братя, който ги обвинява денем и нощем пред нашия Бог. (Откровението на Йоан 12:10)

Тогава вниманието на Сатана се насочило против Христовата църква:

И когато змеят видя, че беше хвърлен на земята, той започна да преследва жената, която беше родила мъжкото дете. (Откровението на Йоан 12:13)

Разбрах, че с тези думи беше описано преследването на християните от Римската империя, след възнесението на техния Господ. Тези жестоки мъчения и избивания продължили чак до началото на 4-ти век, когато на Сатана се наложило да промени тактиката си, виждайки, че кръвта на убитите християни служела само като семе за още много хора, приемащи Спасителя на света.

Следваше периодът на Средновековието, по време на който Римокатолицизмът продължил пагубното дело на Сатана, по един още по-опасен начин, възприемайки религиозен характер и внедрявайки езичеството в самата църква:

И на жената се дадоха двете крила на големия орел, за да отлети до мястото си в пустинята – там, където я хранят за **време и времена, и половин време**, скрита от лицето на змията. (Откровението на Йоан 12:14)

И звярът, който видях, приличаше на леопард и краката му бяха като крака на мечка, устата му – като уста на лъв; и змеят му даде силата си, престола си и голяма власт... и цялата земя се удивляваше след звяра; и се поклониха на змея, защото даде власт на звяра; и се поклониха и на звяра, като казваха: Кой е като този звяр? Кой може да воюва против него? И му се даде уста да говори големи неща и богохулства; и му се даде власт да действа **четиридесет и два месеца**. И той отвори устата си за хули против Бога, за да хули Неговото Име и Неговата скиния, и онези, които живеят на небето. И му се даде да воюва против светиите

V. ПОЛЕТ С КРИЛЕТЕ НА ВЯРАТА

и да ги победи; и му се даде власт над всяко племе и народ, и език, и нация. (Откровението на Йоан 13:2-7)

Пророчеството се изпълняваше удивително точно. Езическият Рим (змеят) дал властта си на папството (звярът) и затова цялата земя се поклонила на тази представяваща Сатана сила. Авторът на закупената от мен книга показваше, че този период от „време, времена и половин време“ беше същият период от „четиридесет и два месеца“, който малко по-рано в 12-та глава е представен като 1260 дни (Откр. 12:6). Това бяха пророчески дни, които се равняваха на 1260 буквални години (Ез. 4:6; Числа 14:34). Периодът от 1260 години бе времето на папско господство (538-1798 г.), преди католицизмът да престане да бъде хегемония, чрез негодуванието на народите, изразено във Френската революция. В пророчеството това бе представено с думите „и видях една от главите му, като че ли смъртно ранена“. На 20^{ти} февруари 1798 г. тези събития били ознаменувани с пленяването на папа Пий VI^{ти} от Наполеоновите войски, под командването на генерал Бертие.

Продължих да чета, за да остана още по-удивен от поразително точното изпълнение в развитието на това пророчество:

И змията изпусна от устата си вода като река след жената, за да направи да я завлече реката. И земята помогна на жената, и земята отвори устата си и погълна реката, която змеят беше изпуснал от устата си. (Откровението на Йоан 12:15-16)

Това се случва към края на 1260 годишния период, когато папството преследвало всички верни на Бога вярващи, чрез инквизицията и кръстоносните походи. Когато вече не останало никакво място, където да се скрият верните християни, те получили помощта на новооткрития

слабо населен континент Америка. Това е символизирано чрез земята/сушата тъй като тя е противоположност на водите, които „са народи и множества, и нации, и езици“ (Откр. 17:15). Развиващата се в пророческия калейдоскоп история все повече приближаваше към нашето време. Продължих да чета:

Тогава змеят се разгневи срещу жената и отиде да воюва против останалите от нейното потомство, които пазят Божиите заповеди и държат свидетелството за Исус. И застана на морския пясък. (Откровението на Йоан 12:17)

Някъде след 1798 г., когато приключва периода на преследването на жената от змея в пустинята, Сатана щял да насочи усилията си към един остатък от нейното потомство. Този остатък се различавал от останалите християнски общества с това, че пазели Божиите заповеди и държали свидетелството за Исус. Беше лесно да се досетя, че става въпрос за Десетте Божи заповеди, но какво означаваше свидетелството за Исус? Библията отново тълкуваше сама себе си:

Тогава аз паднах пред краката му, за да му се покло-
ня, но той ми каза: Недей; аз съм служител заедно с теб
и с братята ти, които имат Исусовото свидетелство.
Поклони се на Бога; защото **Иисусовото свидетел-
ство е духът на пророчеството.** (Откровението на
Йоан 19:10)

От това можех да разбера, че пророческата дарба щеше да бъде проявена в това общество, което Откровението наричаше остатък. Тези два белега – спазването на Божиите заповеди и Духът на пророчеството, бяха доста конкретни. Замислих се кое общество в света можеше да отговори на тези критерии.

Авторът продължаваше своето изложение, показвай-

V. ПОЛЕТ С КРИЛЕТЕ НА ВЯРАТА

ки ясно, че атакуващите сили описани в *Откровение* 13-та глава са кампанията на Сатана срещу целия свят и особено срещу Божия народ на остатъка в последното време на човешката история, непосредствено преди Второто пришествие на Христос. От първи до десети стих описваха папството, което получило силата на езическия Рим и властвало 1260 години преди да получи онази смъртоносна рана, а след това раната оздравяла и цялата земя учудена последвала този звяр. Оттам нататък до края на главата се описват действията на протестантска Америка, като двурог звяр излизаш от земята и извършващ големи знамения, с цел да накара човечеството да се поклони на първия звяр. Тази сила също щяла да принуждава земните жители да създадат един образ на звяра, и който отказвал да приеме белега на звяра щял да бъде преследван:

И мамеше земните жители чрез знаменията, които му се даде да извърши пред звяра, като казваше на земните жители да направят образ на звяра, който беше ранен от меча и оживя. И му се даде да даде дишане на образа на звяра, така че образът на звяра дори да проговори и да направи да бъдат избити онези, които не се покланят на образа на звяра. И принуждаваше всички – малки и големи, богати и бедни, свободни и роби – да им се сложи белег на дясната ръка или на челата им, за да не може никой да купува или да продава освен онзи, който носи белега, името на звяра или числото на неговото име. Тук е нужна мъдрост; който е разумен, нека сметне числото на звяра, защото е число на човек; а числото му е шестстотин шестдесет и шест. (Откровението на Йоан 13:14-18)

При преследването на обичащите истината, папството действало с политическата власт през цялото Средновековие и затова един образ на звяра трябвало да включва възобновяване на съюза между църква и държава в края на времето. Какво обаче означаваше този белег на звяра?

Ето този въпрос беше кулминационната точка на моя интерес при самостоятелните ми проучвания.

Свързвайки библейските текстове, авторът показваше, че белегът на звяра е фалшификат на Божия печат:

Не повреждайте земята, нито морето, нито дърветата, преди да ударим печат върху челата на слугите на нашия Бог. (Откровението на Йоан 7:3)

И видях, и ето: Агнето стоеше на хълма Сион и с Него сто четиридесет и четири хиляди, които носеха Неговото Име и Името на Неговия Отец написано на челата им. (Откровението на Йоан 14:1)

В такъв случай, ако можеше да се разбере какво е Божият печат, лесно можеше да стане ясно какъв е неговият фалшификат. Тогава ми бяха цитирани следните текстове:

Това ще ти бъде за знак на ръката и за спомен между очите, за да бъде законът на ГОСПОДА в устата ти, защото със силна ръка те изведе ГОСПОД от Египет. (Исход 13:9)

Говори и ти на израилевите синове и кажи: Непременно да пазите съботите Ми, защото това е знак между Мен и вас в поколенията ви, за да знаете, че Аз съм ГОСПОД, който ви освещавам. (Исход 31:13)

Също и съботите Си им дадох да бъдат знак между Мен и тях, за да познаят, че Аз, ГОСПОД, ги освещавам. (Йезекил 20:12)

... и освещавайте съботите Ми, и нека бъдат знак между Мен и вас, за да познаяте, че Аз съм ГОСПОД, вашият Бог. (Йезекил 20:20)

Разбрах че Господ запечатва закона Си в сърцата и умовете на Неговия народ, но четвъртата заповед за съботата е специален белег за този процес.

V. ПОЛЕТ С КРИЛЕТЕ НА ВЯРАТА

Помни съботния ден, за да го освещаваши. Шест дни да работиши и да вършиши всичките си работи, а седмият ден е събота на ГОСПОДА, твоя Бог. Да не вършиши в него никаква работа, нито ти, нито синът ти, нито дъщеря ти, нито слугата ти, нито слугинята ти, нито добитъкът ти, нито чужденецът ти, който е вътре в портите ти; защото в шест дни ГОСПОД направи небето и земята, морето и всичко, което е в тях, а на седмия ден си почива. Затова ГОСПОД благослови съботния ден и го освети. Почитай баща си и майка си, за да се продължат дните ти на земята, която ГОСПОД, твоят Бог, ти дава. (Изход 20:8-12)

Господ е знаел, че тази заповед щяла да стане обект на специалните атаки на Сатана, и затова тя е единствената, която започва с думата „помни“. От този текст научавах също, че седмият ден на седмицата е събота, а не неделя, каквото беше широко разпространеното вярване. Научих също, че в книгата на пророк Данаил се съдържа първата част от пророчествата за последните дни. В седмата глава на тази книга, папството е представено като един малък рог, който излиза от четвъртото царство на земята (езическия Рим). Там отново се потвърждаваше периода на неговото управление през Средновековието, но с едно уточнение за фокуса на неговата атака:

И той ще говори думи против Всевишния и ще тормози светиите на Всевишния и ще замисли да промени времена и закон; и те ще бъдат предадени в ръката му до време и времена и половин време. (Даниил 7:25)

Научих, че папството е осъществило две промени в Десетте заповеди на Бога – променило е съботата на неделя и е премахнало втората заповед срещу поклонението на кумири, компенсирайки бройката им с удвояване на последната заповед. Учудих се как е възможно една

християнска институция да променя Божия закон?! В такъв случай възможно ли е белегът на звяра да е свързан с почитането на неделята? Всичко това беше толкова логично за мен.

Скоро изминаха петте месеца, които бяха определени за службата ми в това поделение и дойде времето да ни разпределят из различни краища на страната. Обикновената практика беше да разпределят служещите в поделения, които са близо до родните им места. И в моят случай се оказа така. Бях разпределен в поделението на един град, който се намираше само на 22 километра от родния ми град.

Завръщайки се в родния ми град за няколко полагани дни, въодушевен от разкриването на всичките тези удивителни факти на *Откровението*, аз се опитах да споделя откритото с моята приятелка. За съжаление, тя не беше така въодушевена като мен, относно това четиво. Въпреки това ѝ оставих книгата, смятайки, че тя само трябва да я прочете и веднага ще разбере колко важна е за бъдещия ни общ път във вярата. Та нали в началото тя беше оценила християнството, чрез моята покана за посещение на евангелската църква.

Въпреки че ме бяха разпределили в близко градче, отпуските в новото поделение бяха още по-редки. По това време намалиха срока за военна служба на една година. Старите войници ни чакаха ядосани на вратите на поделението, за да ни уверят, че ще направят мъчителен остатък от службата ни. Питаха всеки от нас каква зодия е и след дадения отговор казваха: „Не, ти вече не си дева; отсега нататък си бръмбар“. Предусещах, че в това поделение ще имам повече проблеми, отколкото в предишното, особено заради вярата ми.

Моят Създател беше започнал да събужда чувстви-

телността на моята съвест и неща като ругатни и лъжи ги преживявах като оскърбителни за Него. Когато ме назначаваха за дежурен на телефона, старите войници разбраха бързо, че не могат да разчитат да ги покривам и това започна да ги вбесява. При друг случай, когато ходехме натоварени на обучение, по пътя, двама войника от моя набор открито започнаха да ми де подиграват заради вярата ми. Когато се прибрахме следобеда, чувствайки се натоварен и унижен от обидите им, аз отворих с молитва Библията и чух как моят Създател нежно ми говори:

Божиите утешения и меките Му към тебе думи малко нещо ли са за тебе? (Йов 15:11)

Друг млад войник, който беше с мен в първото поделение, сега, разпределен в града си, усетил се в свои води, стана особено дързък и започна да се държи предизвикателно, дори към старите войници. Никой не смееше да му каже нищо, защото познаваше управата в поделението. Започна да се държи агресивно и с мен. Веднъж ми дойде в повече и казах на старшината. Знаех, че това ще реши само временно проблема и че след това той ще бъде още по-агресивен. Моят Създател ме учеше да се доверявам на Неговата грижа и да преодолявам страха.

Момчето от евангелската църква също беше изпратено в това поделение и от време-навреме се срещаме, за да си споделяме.

Научих, че в поделението има човек, който спазва съботата и го издирих. Наричаха го „попа“, а истинското му име бе Бисер Йорданов. Той ми разказа за трудностите, които е имал в началото, когато е заявил, че няма да работи в събота. В контраст с общоприетите стилове музика, популярни в религиозните общества, които познавах до онзи момент, ми направиха впечатление личните му предпочитания за музика – слушаше класика.

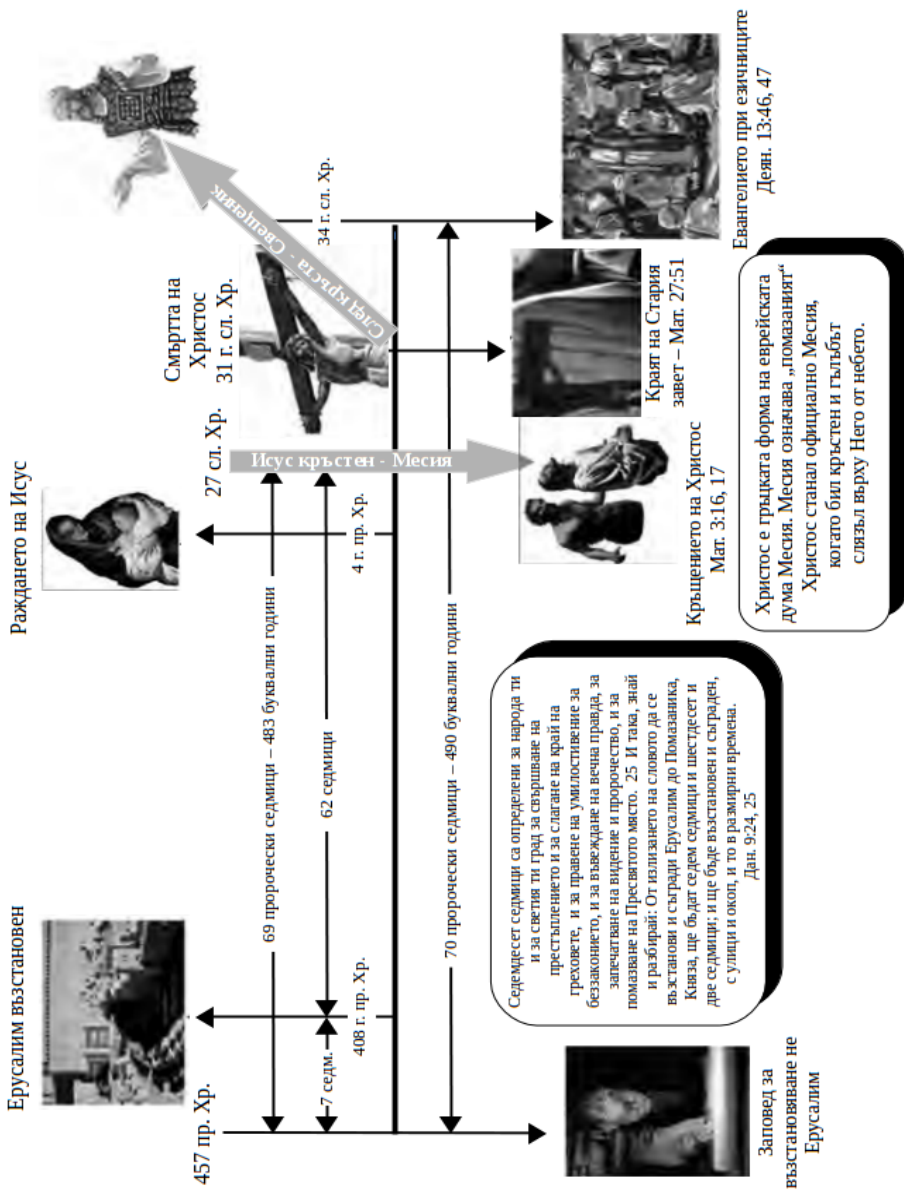
Веднъж се разхождахме зад сградата на неговото подразделение и започнахме да говорим за библейските пророчества. Той отвори Библията си на Данаил 9-та глава и ми прочете следния пасаж:

Седемдесет седмици са определени за народа ти и за светия ти град за свършване на престъплението и за слагане на край на греховете, и за правене на умилюване за беззаконието, и за въвеждане на вечна правда, за запечатване на видение и пророчество, и за помазване на Пресвятото място. И така, знай и разбирай: От излизането на словото да се възстанови и съгради Ерусалим до Помазаника, Княза, ще бъдат седем седмици и шестдесет и две седмици; и ще бъде възстановен и съграден, с улици и окоп, и то в размирни времена. И след шестдесет и две седмици Помазаникът ще бъде отмахнат и няма да има нищо. И народът на идващия княз ще разруши града и светилището; и краят му ще бъде чрез наводнение; и до края: война, определени опустошения. И той ще потвърди завет с мнозина за една седмица, а в половината на седмицата ще прекрати жертвата и приноса; и на крилото на мерзостите идва един запусител, докато решеното унищожение се излее върху запусителя. (Даниил 9:24-27)

За мен това беше следващото изумително пророчество, предсказващо с математическа точност периодите от живота на Христос, когато е бил на земята. Тези 70 седмици бяха $70 \times 7 = 490$ пророчески дни, или 490 реални години, които започваха от „заповедта да се съгради отново Ерусалим“. Датата на указа, който включва, не само съграждането на храма, а и възстановяването на Ерусалим, можеше да бъде проследена в книгата Ездра:

И юдейските старейшини строяха и успяваха чрез пророкуването на пророк Агей и на Захария, сина на Идо. Те строиха и завършиха според заповедта на Из-

V. ПОЛЕТ С КРИЛЕТЕ НА ВЯРАТА

раилевия Бог и според заповедта на Кир и Дарий, и Артаксеркс, царя на Персия. (Ездра 6:14)

Тези три последователни указа отговарят на изискванията на пророчеството в Данаил 9-та глава. Първият бил за възстановяването на храма (Ездра 1:1-4), вторият подсилвил първия, след като работата била възпряна от враговете на евреите (Ездра 4:24; 6:1-12), а третият включвал и възстановяването на града (Ездра 7:1-26). Историците показват, че седмата година на Артаксеркс, когато е издаден третия указ е 457 г. пр. Хр. Следователно това е началната точка на пророчеството за 70-те седмици.

От тези 70 седмици, 69 достигат до времето, когато Христос започнал да прогласява евангелието на царството известно време след Неговото кръщение през 27-ма г. сл. Хр. Трябва да се вземе в предвид, че Христос е роден 4 г. пр. Хр. и това разминаване се дължи на грешката на монаха Дионисий Екзигус. Последната пророческа седмица била определена за потвърждаване на завета с всички, които щели да приемат учението на Исус. В средата на тази седмица Христос щял да бъде разпънат и това станало през пролетта на 31-ва г. сл. Хр. Другата половина на последната пророческа седмица завършвала през 34 г. сл. Хр. и с това приключвал този период на благодат и милост за евреите, които в пророчеството са наречени „неговия народ“.

След срещата с Бисер, продължих да чета и другите книги, които бях закупил заедно с тази, която коментираше *Откровението на Йоан*. Прочетох библейският курс на Адвентистите от седмия ден и сега вече бях убеден, че те са онова общество на последното време, което в Откровението бе наречено остатъкът. Тяхната история беше изумително изпълнение на пророчеството в Откровение 10-та глава, където се говори за това как запечатаната книжка на пророк Данаил щяла да бъде распечатана след

V. ПОЛЕТ С КРИЛЕТЕ НА ВЯРАТА

11 август 1840 г. - датата на която Османската империя загубила върховната си власт, когато Великите сили станали арбитър в конфликта ѝ с Египет.

Осмата и деветата глави на *Откровение* говорят за седем ангели с тръби, чието последователно прозвучаване представя историята от първото идване на Христос до края на времето. Символите на първите четири тръби представят унищожаването на Западната Римска империя от варварските племена. Петата и шестата тръба говорят за експанзията на исляма до разгрома на Византия през 1453 г. Петата тръба определя срока за властта на арабите като „пет месеца“, които са 150 буквални години, откакто арабските орди имат цар (1299-1449). Шестата тръба дава пророческият период за властта на сарацините: „час (15 дни), ден (1 година), месец (30 години) и година (360 години)“ - 391 години и 15 дни, което води до датата 11 август 1840 г. Адвентистът Йосия Лич представил това пророчество две години преди падането на Турция и когато то се изпълнило на същата дата, това дало увереност за мнозина изследователи, че принципът ден равен на година е верен. Веднага след това следва 10-та глава на *Откровение*, където е предсказано какво щели да преживеят адвентистите – онези, които очаквали скорошното завръщане на Христос:

И видях друг силен ангел, който слизаше от небето облечен в облак и над главата му имаше дъга, лицето му беше като слънцето и краката му – като огнени стълбове. И в ръката си държеше отворена книжка. И той сложи десния си крак на морето, а левия – на земята и извика със силен глас, както реве лъв. И когато извика, седемте гърма проговориха със своите гласове. И след като седемте гърма проговориха, аз щях да пиша, но чух глас от небето, който каза: Запечатай това, което изговориха седемте гърма, и не го пиши. И ангелът, когото видях да стои на морето и на земята, издигна

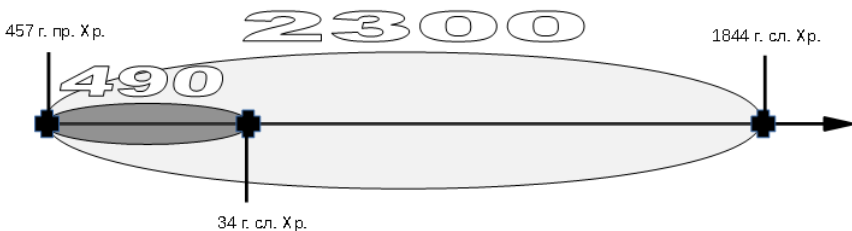
V. ПОЛЕТ С КРИЛЕТЕ НА ВЯРАТА

дясната си ръка към небето и се закле в Този, който живее за вечни векове, който е създал небето и това, което е в него; земята и това, което е на нея; и морето и това, което е в него, че няма вече да има бавене, но че в дните на гласа на седмия ангел, когато той се приготви да затръбни, тогава ще се изпълни тайната на Бога, както Той е благовестил на Своите слуги, пророците. И гласът, който чух от небето, пак заговори с мен и каза: Иди, вземи отворената книжка, която е в ръката на ангела, който стои на морето и на земята. И аз отидох при ангела и му казах да ми даде книжката. И той ми каза: Вземи и я изяж; и в корема ти ще стане горчиво, но в устата ти ще бъде сладка като мед. И така, взех книжката от ръката на ангела и я изядох. И в устата ми беше сладка като мед, но като я изядох, коремът ми се вгорчи. Тогава ми се каза: Трябва пак да пророкуваш за много народи и нации, и езици, и царе. (Откровението на Йоан 10:1-11)

Отворената книжка била пророчеството за очистването на небесното светилище, в края на 2300 денонощия, което останало запечатано за Данаил (Дан. 12:9). Това пророчество гласи:

И ми каза: До две хиляди и триста вечери и сутрини — тогава светилището ще се очисти. (Даниил 8:14)

Разбрах, че началото на това пророчество е дадено на Данаил в следващата глава, като „заповедта да се съгради наново Ерусалим“ - пророчеството за 70me седмици, които са отрязани от големия период на 2300 години.

V. ПОЛЕТ С КРИЛЕТЕ НА ВЯРАТА

Това ни довежда до 1844 г. сл. Хр. Уилям Милър вярвал, че очистването на това светилище означава Второто пришествие. Той бил прав относно пророческите дати, но не разбирал естеството на очистването на небесното светилище. Когато на 22-ри октомври 1844 г. Христос не дошъл, адвентистите преживели тежко разочарование, което в цитирания по-горе текст на Откр. 10 гл. е представено като „вгорчаване на корема“ на Йоан от „изяждането на книгката“. Това преживяване щяло да изпита вярата на участниците в адвентното движение и да подготви искрените да разберат, че на 22-ри октомври е започнал небесният съд за вярващите.

От службите в земния храм, от Стария завет, направен по модела на небесния, те разбрали, че след възкресението Си Христос е влязъл в Святото място на небесното светилище, а в 1844 г. е влязъл в Най-святото място, за финалното, Застъпническо дело. Така те последвали Исус с просветлена от Божието Слово вяра в Най-святото място и видели, че там се намира ковчега с Десетте Божии заповеди. Тогава осъзнали, че през цялото Средновековие Съботата е била потъпквана от християните и че трябва да се върнат към истинското поклонение на Бога.

Четях с изумление подробното изпълнение на тези пророчества и реших, че трябва да започна и аз като Бисер да си почивам според заповедта. Хубаво беше, че той бе отпъкнал пътя пред мен, но как можех да кажа на своя капитан, че съм взел решение да почивам в събота, при положение, че дотогава всички знаеха, че и аз, подобно на останалите войници, в този ден, си изпълнявам редовните задължения. Страхувах се, че цялата строгост, на която бях станал свидетел, в това, все още ново за мен поделение, ще се изсипе върху мен под формата на жестокост и отмъстителност. Но тъй като не желаех решенията ми да бъдат управлявани от страх, аз отидох на обичайното си

място за молитва и помолих, моя Създател да ми помогне да отстоявам това решение, независимо как ще се развият нещата.

Скоро след това отидох пред кабинета на капитана и почуках предпазливо на вратата му. Отвътре се чу неговият ясен и пронизващ глас, който ме канеше да влезна. Там беше и един друг капитан, който водеше някои от практическите ни занятия. След краткия ритуал на моя поздрав и представянето ми, бях поканен да обясня какво е моето желание. Обясних, че убежденията ми са ме довели до решение да спазвам библейският седми ден събота и че моля да бъда освободен от редовните занятия и дейности в този ден. Другият капитан започна да казва, че почивният ден е неделя, а не събота. На това аз отговорих, че според Библията седмият ден, който Бог е определил за почивка е съботата. Той се съгласи, но след това добави, че католическата църква е учредила неделния ден и ние трябва да следваме нейната повеля. Аз казах, че искам да следвам божествения авторитет, а не този на църквата.

Точно в този момент капитанът на нашето подразделение се намеси като каза, че не е време за такива диспути и че неговото решение е да удовлетвори молбата ми. В коридора ми идваше да извикам от радост, виждайки явната намеса на моя Създател. Това беше толкова решаваща победа за моето доверие в Него, при една, по човешки невъзможна ситуация. При първата събота старите войници направиха опит да ме накарат да работя, но аз им обясних, че имам разрешението на капитана и от онзи момент нататък, никой не ме безпокоеше по този въпрос. Съботите се превърнаха във време за освежаване на връзката ми с моя Създател, докато изучавах Писанието и се наслаждавах на Божието творение.

Едно от ученията на адвентистите обясняваше проблема със състоянието на хората след смъртта. Хармони-

V. ПОЛЕТ С КРИЛЕТЕ НА ВЯРАТА

зирането на всички библейски текстове по темата ми показваше ясно, че задгробния живот не е подкрепян от Писанието. Още от сътворението ставаше ясно, че душата на човека е сбор от 2 компонента - тяло и жизнено дихание:

И ГОСПОД Бог образува човека от пръст от земята и вдъхна в ноздрите му жизнено дихание, и човекът стана жива душа. (Битие 2:7)

При смъртта тези два компонента се разделят и душата престава да съществува:

..и пръстта да се върне в земята, както е била, а духът да се върне при Бога, който го е дал. (Еклисиаст 12:7)

Душата, която греши, тя ще умре:... (Иезекил 18:20)

Учението за безсмъртната душа, което било въведено от ранните отци на църквата, главният от които бил Ориген, е базирано на гръцката философия, а не на Библията. Духът или жизненото дихание, което се връща при Бога, не е някаква съзнателност на човека, а животворната сила на самия Създател:

Духът му излиза, той се връща в земята си и в същия този ден намеренията му загиват. (Псалми 146:4)

По тази причина всички хора в гроба са в състояние на несъзнателност, което Библията сравнява със сън. Разбрах, че еврейската дума *Шеол*, в Стария завет, която съответства на гръцката дума *Хадес*, често превеждана в българските Библии като „ад“, всъщност, означава гроб,⁵ а не някакво тайнствено място, където обитават мъртвите.

Защото за този, който е между всички живи, има надежда, понеже живо куче е по-добре от мъртъв лъв. Защото живите знаят, че ще умрат, а **мъртвите не**

⁵ Сравни например *Псалм* 16:10 и *Деяния* 2:27-31, където става ясно, че Давид е в гроба (Шеол или ада).

знаят нищо и нямат вече награда, понеже споменът за тях е забравен. Както любовта им, така и омразата им, и ревността им са вече изгубени; вече никога няма да имат дял в нещо, което се прави под слънцето... Всичко, което ръката ти намери да прави, направи със силата си, понеже няма **нищо работа, нито размисъл, нито знание, нито мъдрост в Шеол, където отиваш.** (Еклизиаст 9:4-10)

Но човек умира и прехожда; човек издъхва, и къде е? Както водата изчезва от морето и реката пресъхва и се изсушава, така човек ляга и не става. Докато небесата не престанат, **те няма да се събудят и няма да станат от съня си.** О, да би ме скрил в Шеол, да би ме укрил, докато се отвърне гневът Ти, да би ми определил срок и тогава да би си спомнил за мен! Ако човек умре, ще оживее ли? През всичките дни на воюването си ще чакам, докато дойде смяната ми. Ти ще извикаш и аз ще Ти отговоря; ще пожелаеш делото на ръцете Си. ... **Синовете му достигат до почит, но той не знае; унижават се, но той не разбира за тях.** (Йов 14:10-22)

Това изговори и след това им каза: Нашият приятел Лазар е **заспал**, но Аз отивам **да го събудя.** Тогава учениците Му казаха: Господи, ако е заспал, ще оздравее. Но Исус беше говорил **за смъртта му**, а те мислеха, че говори за почиване в сън. Тогава Исус им каза ясно: **Лазар умря.** (Йоан 11:11-14)

Надеждите ми за вечен живот с моя Създател се фокусираха в библейската вяра за възкресението, което ще се осъществи при Второто пришествие на Христос:

А не желаем, братя, да останете в незнание за онези, които са починали, за да не скърбите като другите, които нямат надежда. Защото, ако вярваме, че Исус умря и възкръсна, така и Бог ще приведе починалите чрез Исус с Него. Защото това ви казваме чрез слово-

V. ПОЛЕТ С КРИЛЕТЕ НА ВЯРАТА

то от Господа: че ние, живите, останалите до Господното пришествие, няма да изпреварим починалите. По-неже Сам Господ ще слезе от небето с команда, с гласа на архангел и с Божия тръба; и мъртвите в Христос първо ще възкръснат; после ние, живите, останалите, ще бъдем грабнати заедно с тях в облаци да срещнем Господа във въздуха; и така ще бъдем винаги с Господа. И така, насърчавайте се един друг с тези думи. (1 Солунци 4:13-18)

Ето, казвам ви една тайна: не всички ще починем, но всички ще се изменим в един миг, в мигване на око, при последната тръба; защото тръбата ще затръби и мъртвите ще възкръснат нетленни, и ние ще се изменим. Защото това тленното трябва да се облече в нетление и това смъртното — да се облече в безсмъртие. (1 Коринтяни 15:51-53)

Тук апостол Павел описва възкресението на праведните. Възкресението на нечестивите, обаче, ще бъде хиляда години след Второто пришествие:

И видях, че слизаше от небето един ангел, който държеше в ръката си ключа на бездната и една голяма верига. Той улови змея, старовременната змия, която е дяволът и Сатана, и го върза за хиляда години, и го хвърли в бездната, и я заключи, и я запечата над него, за да не мами вече нациите, докато се свършат хилядата години, след което той трябва да бъде пуснат за малко време. И видях престоли; и седнаха на тях, и им се даде да съдят. Видях и душите на онези, които бяха обезглавени заради Иисусовото свидетелство и заради Божието слово и които не се бяха поклонили на звяра, нито на неговия образ, и не бяха приели белега на челото си и на ръката си. И те оживяха и царуваха с Христос хиляда години. Другите мъртви не оживяха, докато не се свършиха хилядата години. Това е първото възкресение. Блажен и свят онзи, който участва в

първото възкресение. Над такива втората смърт няма да има власт, а те ще бъдат свещеници на Бога и на Христос и ще царуват с Него хиляда години. И когато се свършат хилядата години, Сатана ще бъде пуснат от неговата тъмница и ще излезе да мами нациите по четирите краища на земята, Гог и Магог, за да ги събере за война; чието число е като морския пясък. И те се разпростряха по цялата ширина на земята и обиколиха стана на светиите и възлюбения град; и огън падна (от Бога) от небето и ги погълна. (Откровението на Йоан 20:1-9)

Нечестивите са възкресени само, за да получат заплатата на греховете, за които са отказвали да се покаят, въпреки умоляванията на Създателя им. Видях, че тази библийска последователност е напълно разумна и отразява един божествен план за справяне с греха и възстановяването на мира и хармонията във Вселената. Особено облекчение намерих в обяснението, че нечестивите няма да страдат вечно, както ме учеше баба ми. Наказанието им ще бъде според величината на греховете им, докато накрая се превърнат в пепел, под стъпалата на праведните, а след това ще бъдат така, все едно никога не са съществували:

Защото, ето, идва Денят, който ще гори като пещ; и всички горделиви и всички, които постъпват безбожно, ще бъдат плява и идващият ден ще ги изгори, казва ГОСПОД на Войнствата, така че няма да им остави нито корен, нито клонче. А на вас, които се боите от името Ми, ще изгрее слънцето на правдата с изцеление в крилете си. И ще излезете и ще се разиграете като телета от обора. Ще стъпчете безбожните, защото **те ще бъдат пепел под стъпалата на краката ви** в деня, който определям, казва ГОСПОД на Войнствата. (Малахия 4:1-3)

Защото, както вие пихте на светия Ми хълм, ще пият постоянно всичките народи; и ще пият, и ще сър-

V. ПОЛЕТ С КРИЛЕТЕ НА ВЯРАТА

бат и ще бъдат като че не са били. (Авдий 1:16)

Смуцаващите текстове за вечния пъкъл се обясняваха в светлината на Божия справедлив характер. Еврейският език на Стария завет и гръцкият на Новия допусаха едно ограничено времево приложение на думата вечно, където тя говори по-скоро за неизбежност на унищожението на нечестивите, отколкото за един безкраен период на мъчението им. Това например се виждаше ясно от сравняването на следните текстове:

..той също ще пие от виното на Божията ярост, което е приготвено чисто в чашата на гнева Му, и ще бъде мъчен с огън и сѳра пред светите ангели и пред Агнето. И димът от тяхното мъчение **ще се издига за вечни векове**; и онези, които се покланят на звѳра и образа му, няма да имат покой ни денем, ни нощем, нито който и да е друг, който приема белега на името му. (Откровението на Йоан 14:10-11)

..както и Содом и Гомора, и околните на тях градове, които, подобно на тях, се предадоха на блудство и тръгнаха след чужда плът, са поставени за пример, **като търпят наказанието на вечния огън**. (Юда 1:7)

Содом и Гомор отдавна са загинали, но за тях се казва, че търпят наказанието на вечния огън. Какво облекчение настѳпи в душата ми от осъзнаването, че моят Създател не беше някой садист, който измъчва огромна част от творенията си през цялата вечност, докато останалите се любуват на райската действителност.

Учението за живот след гроба е развитие на Сатанинската заблуда, казана на Ева в Едемската градина:

А змията каза на жената: Никак няма да умрете!
(Битие 3:4)

Това учение отваря врата за общуване с демоните под

предлог, че те са нашите починали близки:

И когато ви кажат: Допитвайте се до медиумите и до спиритистите, които шепнат и мърморят, отговорете: Не трябва ли един народ да се допита до своя Бог? Да се допита ли до мъртвите за живите? (Исая 8:19)

В Библията е записан разказ за един такъв сеанс, чието внимателно анализиране показва ясно, че представилият се за пророк Самуил е демон:

Тогава Саул каза на слугите си: Потърсете ми жена медиум, която вика мъртви, за да отида при нея и да се допитам до нея. И слугите му казаха: Ето, има една жена в Ендор, която е медиум и вика мъртви. Тогава Саул се предреша, като облече други дрехи, и отиде, той и двама мъже с него; и дойдоха при жената през нощта. И той каза: Моля те, врачувай ми чрез викане на мъртви и ми изведи когото ти кажа. А жената му каза: Ето, ти знаеш какво направи Саул, как изстреби от земята викачите на мъртви и врачките. Защо слагаш примка за живота ми, за да ме убиеш? И Саул ѝ се закле в ГОСПОДА и каза: Жив е ГОСПОД — никакво наказание няма да те сполети за това! Тогава жената каза: Кого да ти изведе? А той каза: Изведи ми Самуил. И когато жената видя Самуил, извика със силен глас. И жената говори на Саул и каза: Защо ме измами? Ти си Саул! И царят ѝ каза: Не се страхувай. Какво виждаш? И жената каза на Саул: **Виждам едно свръхестествено същество да излиза от земята.** И той ѝ каза: Как изглежда? А тя каза: Един старец излиза и е обвит в мантия. И Саул разбра, че това беше Самуил, и се наведе с лице до земята, и се поклони. И Самуил каза на Саул: Защо ме обезпокои, като ме изведе? А Саул отговори: Много съм притеснен, защото филистимците се бият против мен, а Бог се е оттеглил от мен и не ми отговаря вече нито чрез пророците, нито чрез сънища. Затова повиках теб, за да ми кажеш какво да пра-

V. ПОЛЕТ С КРИЛЕТЕ НА ВЯРАТА

вя. Тогава Самуил каза: Защо тогава питаш мен, след като ГОСПОД се е оттеглил от теб и ти е станал враг? А ГОСПОД си извърши, както беше говорил чрез мен, и ГОСПОД откъсна царството от ръката ти и го даде на ближния ти, на Давид. Понеже ти не послуша гласа на ГОСПОДА и не изпълни страшния Му гняв над Амалик, затова ГОСПОД ти направи това нещо днес. При това ГОСПОД ще предаде и Израил заедно с теб в ръката на филистимците. **И утре ти със синовете си ще бъдеш при мен.** И ГОСПОД ще предаде израилевата войска в ръката на филистимците. (1 Книга на Царете 28:7-19)

Ако това е бил починалият пророк, защо той праведният ще излиза от земята, а не от небето. И защо Саул, който бил непокорен на Бога до смъртта си, ще отиде при Самуил, когато умре? Целта на демоните била да обезсърчат напълно цар Саул, за да го тласнат към едно последно самоубийствено решение. За съжаление Саул им позволил да успеят, като вместо да се покае и да търси ръководството на Бога, той отишъл да търси информация от запитвачка на зли духове.

Всички тези обяснения оформиха една дълга верига на логическата последователност, където всяко учение се хармонизираше с останалите учения на Библията, за да се оформи една цялостна картина на божествения спасителен план.

И все пак, беше ми трудно да си обясня притчата на Исус за богаташа и Лазар, в която първият е хвърлен в пъкьла, докато вторият се радва на блаженството в Авраамовото лоно:

Умря сиромашът и ангелите го занесоха в Авраамовото лоно. Умря и богаташът и беше погребан. И в ада, като беше на мъки и повдигна очи, видя отдалеч Авраам и Лазар в неговото лоно. И той извика, казвайки:

Отче Аврааме, смили се над мен и изпрати Лазар да натопа края на пръста си във вода и да разхлади езика ми; защото съм на мъки в този пламък. (Лука 16:22-24)

В адвентната литература се обясняваше, че това е притча и от нея не може да се състави учение, но това не ми помагаше да разбера защо Исус ще създаде такава объркване за християните по този въпрос, чрез една притча, която не е последователна с библейското учение за състоянието на мъртвите. Тогава не си давах сметка, че години по-късно, този въпрос отново щеше да изплува, с още по-голяма сила, за да ме предизвика, относно разбиранията ми за истинския характер на моя Създател. Едва тогава щях да намеря пълна радост и мир от осъзнаването, че Той е само любов и в Него няма никаква тъмнина.

Научих, че в моето подразделение имаше момче, което членува в църквата на адвентистите. Познавах го още в началото, но не знаех, че е адвентист. Смути ме това, че не следваше адвентните разбирания за здравето, защото понякога го виждах да пуши. Забавляваше останалите с чувството си за хумор, но аз се измъчвах, когато гледах как млад човек с такова висше призвание ставаше жертва на прищевките на другите войници. Неговият случай беше една червена лампичка за собственото ми преживяване като християнин. Усещах, че пътят на компромисите е много хлъзгав и бързо съсипваше всички скъпоценни постижения на нашия Създател в живота ни.

Скоро не бях писал писмо на приятелската си и започнах да получавам писма, в които тя ме упрекуваше за това. Писах ѝ, че изпитването на връзката ни, в крайна сметка, може да има много положителен резултат, ако сме верни един на друг. Послужих си със следния библейски текст, който макар да принадлежеше на различен контекст, намерих за доста уместен в нашата ситуация:

V. ПОЛЕТ С КРИЛЕТЕ НА ВЯРАТА

Защото може би той затова е бил отделен от теб за известно време, за да го имаш завинаги... (Филимон 1:15)

Наистина много се надявах, че след казармата ще продължим заедно в пътя, който ни показваше Христос. Следващите й писма обаче ме натъжиха много, защото в тях тя звучеше така, сякаш е изгубила надежда за връзката ни.

Веднъж Бисер ме повика, докато метях района около сградата ни. Каза ми, че иска да ме запознае с адвентисти от моя град, които му бяха дошли на посещение. Там, в помещението за свиждане, беше дошъл пасторът на църквата, заедно с още трима души. Имахме кратък и приятен разговор. Казах им, че с голямо желание ще посещавам църквата, когато се уволня, защото съм се убедил от Писанията, че това е Божият народ на последното време. Така и стана.

За мое най-голямо разочарование, скоро след уволнението си научих, че приятелката ми е започнала друга връзка, а когато, години по-късно, се срещнахме, тя ми сподели, че убежденията й клонят по-скоро към будизма. Ако не беше връзката ми с моя Създател, аз щях да изпадна в дълбока депресия. Но Той постоянно ме насърчаваше, чрез Словото Си и ми даваше утеха, чрез присъствието Си. Радвах се също, че мога да бъда отново в родния си дом при моите родители.

Почти веднага след уволнението, отидох в дома на адвентистите в родния ми град, чието място ми беше показано от онзи човек, който имаше негативно мнение за тях. Понеже не беше събота, на вратата ме посрещна съпругата на пастора и веднага ме покани вътре. Разбрах, че сградата е едновременно молитвен дом и място, където пасторът живееше със семейството си, за срока в който обслужваше местната църква. В къщата се чуваше нежна

музика, а двете деца в семейството си играеха кротко в една от стаите. Почувствах се предразположен да разговарям с тези хора и особено да задавам много въпроси върху Библията, на които получавах задоволителни отговори.

В съботата дойдох на богослужението и за пореден път се убедих, че моят Създател ме свързва с едно ново семейство на вярата, което се старае да следва Писанието във всяко отношение. Отидох да навестя и старите си приятели от евангелската църква на баба ми. Младите ми приятели ме посрещнаха радушно. Повече от радостта на нашето общуване, аз исках да споделя с тях новите си разбирания от Божието Слово, за да им помогна да дойдат в неговата по-пълна светлина. Тъжно ми стана, когато усетих, че повечето от тях вече бяха резервирани към мен. Помислих, че някой вече им е казал, че посещавам адвентната църква.

Веднъж в евангелската църква предстоеше специално участие на младите хора и бях поканен да разкажа нещо за вярата си. Подготвих си текстове по темата за значимостта и валидността на Божия закон, смятайки, че това е въпрос, който трябва да бъде разбран по-добре от приятелите ми. Преди участието, всички млади хора се събрахме за молитва и за мен се помолиха специално. Когато започна богослужението, първо пасторът имаше кратко слово и след това идваше и нашият ред. Точно тогава видях как едно от момчетата отиде при него, пасторът му каза нещо и малко по-късно ми съобщи, че участието ми се отменя. Разбрах, че в такава среда човек трудно би могъл да споделя какво мисли, защото всичко различно от ученията на църквата беше разглеждано като опасност, независимо, че може и да е според Писанието.

Тези разочарования обаче не можеха да спрат полета на вярата, който моят Създател ми подари с изясняването на толкова важни теми, жизненоважни за един христия-

V. ПОЛЕТ С КРИЛЕТЕ НА ВЯРАТА

нин, живееш в последното време на човешката история. Новото ми адвентно семейство също ме насърчаваше в този път. Спомените ми от първото богослужение в адвентната църква са свързани с приятните впечатления от подходящия тържествен стил музика и стимулиращата мисленето проповед по темата за креационизма (библейската наука за сътворението).

Скоро получих писмо от човек, припомнящ ми, че е един от посетителите, с пастора, в казармата. Той беше родом от моя град, но като служител в църквата работеше в друг град и ме канеше на гости. Прекарах една седмица в дома му. Той често свиреше прекрасни мелодии на пианото в църквата, а през останалото време посещаваше вярващите в домовете им и аз го придружавах. Срещаме хора, които се нуждаеха от молитвите ни, други имаха нужда от съвети по различни житейски въпроси. Това беше едно вдъхновяващо и обогатяващо преживяване. В един от домовете гледахме историческа видео поредица за живота на Елън Уайт и ранните пионери на адвентизма. Усетих нещо от славното време на ранния адвентизъм, когато тези хора са търсили истината, като скрити съкровища. Радвах се, че съм част от потомците на това световно духовно общество.

Гледахме презентации на един чернокож проповедник, който обясняваше за пролептичния възглед върху старозаветното светилище. Създадите се дискусии за двата ангела намиращи се в Най-святото място на светилището⁶ се оказаха трудна тема за мен, но все пак разбрах достатъчно, за да се убедя, че темата за светилището заслужава специално внимание и реших, че в бъдеще ще я изследвам от Писанията.

⁶ Говорителят споделяше, че тези ангели символизируют Христос и Луцифер, което вярващите смятаха за нещо неправилно тъй като според тях това би представило Христос като сътворено същество.

В личната библиотека на моя приятел видях малка книга посветена на виното в Библията. В нея се анализираха различните думи за вино, в оригиналните езици на Библията и тяхната употреба. Това изследване затвърди у мен убеждението, че виното, което Исус е направил на сватбата в Кана Галилейска е било безалкохолно, както и онова, което се е употребявало по време на Господната вечеря. Бях доволен, че адвентистите следваха истинското учение и в това отношение. Постепенно започнах да разбирам и усвоявам принципите на здравната реформа. Моят Създател ми помогна да видя, чрез истината за съботата, че разпоредбите в Стария завет не са отживелица, а там в 11-та глава на Левит, се намираше и списък с „чисти“ и „нечисти“ меса.

След време разбрах, че Бог е дал на адвентния народ разширение на библейските здравословни принципи, чрез писанията на Елън Уайт и аз с радост започнах да ги прилагам. Започнах да забелязвам, че хората в църквата имаха различни мнения по тези въпроси – някои бяха доста либерални, а други клоняха към крайности в диетата. Реших да следвам една умерена позиция, за да се опазя и от двете крайности и да не давам повод моят Създател да бъде злепоставян в живота ми.

Докато посещавах евангелската църква, все още се обличах като скейтър и не усещах проблем в това. Веднъж пастора на евангелската църква ми направи забележка, но аз не смятах, че трябва да променям нещо. Когато започнах да ходя редовно в адвентната църква, виждах, че почти всички се обличаха с официални дрехи и това постепенно ми повлия да започна да променям стила си на обличане.

Повече от всички външни реформи обаче, за мен имаха значение новите неща, които научавах за моя Създател. Копнеех да споделям с всичките си приятели въодушевле-

V. ПОЛЕТ С КРИЛЕТЕ НА ВЯРАТА

нието от новия си живот и затова, когато се срещах със скейтърите, често им разказвах за нещата, които съм научил и за любовта на Исус към нас. Някои от тях ме слушаха с голям интерес, но виждах, че предразсъдъците и скептицизма подхранвани от все още властващата в страната ни идеология на атеизма и анти сектантската пропаганда на медиите ги караха да се страхуват и да бъдат резервирани. От друга страна, имах възможност да видя кои са моите истински приятели, които са в състояние да ме приемат такъв, какъвто съм. Е, такива се оказаха наистина малко.

Продължих да гостувам на пасторското семейство. Станахме големи приятели. Радвах се на привилегията да имам един доста ерудиран човек за мой ментор. Пасторът ме взимаше със себе си всеки път, когато имаше евангелизация в някое от околните населени места.

Някъде по това време се запалих по свиренето на китара. Един приятел ми показваше различните тонове, а друг някои акорди и аз започнах редовно да се упражнявам. Започнах да се уча да свиря по ноти. Помня каква наслада изпитах, когато за първи път изсвирих едно произведение на Агуадо – веднага отидох да се похваля на майка ми. Когато се научих да свиря на китарата и да пея духовни песни бях толкова благодарен на моя Създател, че ще имам възможност да Го прославям по този начин в църквата и когато ходим да евангелизираме с пастора.

Веднъж в града ни беше организирана конференция на ВМРО под надслов *Срещу сектите*. В съзвучие с обичайната политика в страната ни, на конференцията се представяха последователно различните официално признати деноминации, с техните негативни наклонности, а Свидетелите на Йехова редовно биваха посочвани като секта. За евангелската църква забележката беше по отношение на екзалтираната емоционалност, а лошото на адвентистите било, че използвали прекалено много интелект във

вярата си. Разбира се всички характеристики и забележки бяха поставяни в контраст с Източното православие, защото то е официалната религия на страната ни.

Следях с голям интерес развоя на събитията, Знаех, че моят пастор ще се изкаже компетентно и с удоволствие слушах коментара му, когато му дадох думата. Хората бяха респектирани от неговото държание и попитаха кой е този човек? Местният организатор на конференцията беше един приятел от скейтърските ми години. Стана ми тъжно, че се намирахме в такива противоположни позиции. Често ни се налагаше да обясняваме, че сме официално призната и традиционна християнска деноминация, а не секта. С този термин много се спекулираше, защото неговата дефиниция се базираше на секуларни, а не на библейски основания.

По това време в църквата започнаха да идват млади хора, мои приятели и съученици. Един от тях ми стана особено близък и с него си споделяхме всичко. В самата църква се организираха конференции, в които можехме да общуваме с вярващи от цялата страна. Посещавайки конференциите в по-големите градове, забелязах, че светският стил вече е навлязъл в църквата ни, посредством младите хора. От другата страна на махалото стояха по-възрастни хора, които се опитваха да предотвратят тази вълна на западната култура, но чрез законнически и почти силови методи, което караше младите да си търсят своя среда в църквата, за да избегнат острото порицаване. В тази конюнктура аз отново се опитвах да поддържам някакъв мой баланс, който обаче не можех да защита последователно с Писанията.

Въпросният проблем се проявяваше, когато ходехме на общи младежки екскурзии и посещавахме лагерни срещи. Фокусната точка на проблема беше музиката. На лагерните срещи тя беше изпълнявана от млади хора, които

V. ПОЛЕТ С КРИЛЕТЕ НА ВЯРАТА

ръководеха пеенето от специални песнарки за младежи. Учудих се, че много от песните в тях, следваха стила, който ми беше познат в петдесятната църква и това ме смущаваше. Но, когато чувах острите и критични коментари на някои хора, виждах как това предизвиква контра-реакцията на младежите. Нямах ясни критерии, чрез които да преценявам коя е подходящата музика, а известно време преди това и аз самият бях започнал да композирам музика със собствен стил.

Имаше една група млади китаристи, които се проявиха като авангард на младежката музикална изява. Много млади хора ги слушаха, но и те бяха остро критикувани от по-възрастните проповедници и скоро загубиха популярност. Исках да се дистанцирам от тази объркваща дискусия и понеже желяех да следвам моя Спасител, пожелах да се включа активно в съзидателни дейности, които да имат полезен резултат за хората в обществото и онези около мен. Водеща такава дейност в живота ми беше колпортажът – разпространението на християнска адвентна литература от врата на врата.

В нашия град дойдоха литературни евангелизатори от църквата и аз тръгнах с тях. Срецахме се с много хора, общувахме с тях, опитвайки се да разберем ситуацията им, да им съчувстваме, да се молим и да им споделим вярата си. След като колпотъорите си тръгнаха аз исках да продължа да участвам в такива дейности, защото така можех да достигам до хората и да им споделям радостта от моята вяра. Един приятел от местната църква пожела да извършваме това заедно. Скоро в църквата ни беше назначен друг проповедник, който се занимаваше с колпортаж и ние продължихме тази работа с неговата помощ. Скоро всички населени места из града ни бяха обходени, запознахме се с много хора, имахме много и различни преживявания и раздадохме много книги. По-късно участвах и

в подобни инициативи на национално ниво. Всички тези преживявания ми дадоха по-голяма увереност в живота ми като вярващ, а също способност да споделям свободно вярата си.

В родния ми град се бяха сформирали различни молитвени групи, в домовете на хора от църквата ни, които започнах да посещавам редовно, за да се молим, да изследваме Словото и да пеем духовни песни. В църквата започнаха да ми дават по-често думата и постепенно се наложи идеята, че трябва да стана проповедник. Открих, че проповядването е нещо, което ми носеше голяма радост и ме насърчаваше да изследвам повече Писанията. След време получих покана за подготовка в проповедническа служба. Много се зарадвах, но знаех, че едно такова важно решение не трябваше да бъде взето емоционално. Поисках да ми се даде време за размисъл и представих в молитва този въпрос пред моя Създател.

Апогеят на този полет на вярата ми, в моя Създател, се осъществи при запознаването с жена ми. То се случи по следния начин. Когато преминах двадесетата си година, родителите ми започнаха да изразяват безпокойството си, че като член на едно религиозно общество, аз най-вероятно няма да мога да се ожения или, ако това все пак се случеше, то щяло да е едно изкуствено събитие продиктувано от църквата ми, а не от истинска любов. Разбирах притесненията им, но имах доверие, че моят Създател има грижа за този толкова важен и определящ бъдещото на много хора, въпрос.

Един ден получих писмо от същия човек, който ме беше поканил да му гостувам след казармата. Пишеше ми, че познавал момиче, което евентуално можело да се окаже подходящо за мен. Тогава той беше назначен за проповедник и работеше в различно място от онова на което ме беше канил да му гостувам. С приятелска загриженост,

V. ПОЛЕТ С КРИЛЕТЕ НА ВЯРАТА

той ме увещаваше да поставя въпроса пред Бога, за да имам Неговото ръководство. Знаех, че такова решение не трябва да се взема без молитва за ръководството на моя Създател. Имаше няколко текста в Писанията, чрез които бях съветван за правилното предприемане на такава стъпка (Бит. 24 гл.; Пр. 31 гл.; 1 Сол. 4:3-5). Един от тях беше обещанието, което изисках с вяра от моя Създател:

Къща и богатство са наследство от бащите, но благоразумна жена е от ГОСПОДА. (Притчи 19:14)

Реших да откликна на поканата на моя приятел, като по този начин щях да дам възможност на моя Създател да ми разкрие волята Си, чрез Своето провидение.

Моят приятел обслужваше няколко църкви в провинцията и пожела да го придружавам в тяхното посещение, включващо и църквата на въпросното момиче. Освен това той желаше да разнообрази представяните теми и ме покани да говоря вместо него, знаейки, че аз обичам да проповядвам. Адвентният народ започва съблюдаването на съботния ден при залез слънце в петък, следвайки библейското начало на деня от залез слънце (Битие 1:5; Левит 23:32; Неемия 13:19; Марко 1:32; Лука 23:54, 56). Така започнахме библейската събота, с вечерното богослужение на църквата, в града, в който квартируваше моят приятел със семейството си. На сутринта трябваше да проведем богослужение в друг град, а след обед да завършим с богослужение в населеното място на въпросното момиче.

Първата част на богослужението е съботното училище – време за дискусии по определени библейски теми, които се изучават през седмицата, а в събота се разглеждат под ръководството на учител. Винаги съм харесвал съботното училище, защото там научавах нови неща за моя Създател и общувах с моите братя и сестри.

Малко след началото на богослужението в църквата

влязоха момче и момиче. Очевидно бяха брат и сестра. Когато първата част приключи, в петнадесетминутната пауза излязох да се разведрия при входа на сградата – частна къща, под наем. Радвах се, че ще мога да проповядвам и си припомнях основните моменти от темата. В това време, на входа се появи момичето, което дойде с брат си - Ружа. Заговорихме се за кратко и дойде времето за втората част на богослужението.

В проповедта си говорих за „второто докосване“ от което се нуждаем като вярващи, за да виждаме ясно Божията воля:

След това дойдоха във Витсаида. И доведоха при Него един сляп и Му се молиха да се докосне до него. А Той хвана слепия за ръка и го изведе вън от селото; и като плюна на очите му, положи на него ръце и го попита: Виждаш ли нещо? А той, като повдигна очи, каза: Виждам хората; защото виждам неща като дървета, които ходят. После пак положи ръце на очите му и той втрени очите си, оздравя и виждаше всичко ясно. (Марко 8:22-25)

Говорех за това как всички се нуждаем от едно пълноценно продължение на преживяването ни с Исус, за да бъдем освободени напълно от слепотата и греха. Този въпрос беше много по-актуален отколкото си представях тогава, защото след време разбрах, че историята на адвентния народ е стигнала до един момент, когато ние отчаяно сме се нуждаели от това „второ докосване“, чрез вестите на ангела от Откр. 18:1-4, които са продължение и разширение на трите ангелски вести от Откр. 14:6-12. Тази тема представих на 8-ми септември 2001 г. - три дни преди падането на кулите, събитие за което Божието Слово казва:

И на всяка висока планина и на всеки извисен хълм ще има реки и водни потоци в деня на голямото клане,

V. ПОЛЕТ С КРИЛЕТЕ НА ВЯРАТА

когато кулите паднат. И светлината на луната ще бъде като светлината на слънцето, а светлината на слънцето ще бъде седмократна, като светлината на седем дни, в деня, когато ГОСПОД превързва раната на народа Си и изцелява язвата от удара им. (Исая 30:25-26)

Това е потвърдено и от Духа на пророчеството със следните думи:

“От къде е дошъл слухът, за мое твърдение, че Ню Йорк щял бъде пометен от приливна вълна. Никога не съм казвала това. **Казах, че докато наблюдавах издигащите се нагоре големи сгради, етаж след етаж, ‘Какви ужасни сцени ще се появят, когато Господ стане да разтърси ужасно земята! Тогаваше се изпълнят думите от Откровение 18:1-3.’** Цялата осемнадесета глава на Откровение е едно предупреждение за това, което идва скоро на земята. **Но аз нямам специална светлина относно това, което ще сполети Ню Йорк, освен, знанието, че един ден големите сгради ще бъдат съборени чрез обръщане и преобръщане на Божията сила.** {Ривю енд Херълд, 5-ти юли, 1906 г.}

Преживяването на ранните адвентисти в средата на деветнадесети век било началото на едно пробуждане, което трябвало да подготви хората по целия свят за завръщането на Христос, но това преживяване било възпрепятствано заради тяхното изпадане в Лаодикийско състояние, при което голямата част от тях разчитали на собствените си сили за спазването на Божия закон:

“До ангела на лаодикийската църква пиши: Това казва Амин, верният и истински свидетел, начинателят на всичко, което Бог е създал. Зная делата ти, че не си студен нито топъл. Дано да беше ти студен, или топъл. Така, понеже си хладък, нито топъл, нито студен, ще те повърна из устата Си. Понеже казваш: Богат

съм, забогатях и нямам нужда от нищо, а не знаеш, че ти си окаяният, нещастен, сиромаш, сляп и гол, то съветвам те да купиш от Мене злато, пречистено с огън, за да се обогатиш, и бели дрехи, за да се облечеш, та да се не яви срамотата на твоята голота, и колурий, за да помажеш очите си, та да виждаш. Ония, които любя, Аз ги изобличавам и наказвам; затова бъди ревностен да се покаеш. Ето стоя на вратата и хлопам; ако чуе някой гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него, и той с Мене. На този, който победи ще дам да седне с Мене на Моя престол, както и Аз победих и седнах с Отца Си на Неговия престол. Който има ухо, нека слуша що говори Духът към църквите.” (Откровение 3:14-22)

Както се вижда от този текст, за да могат да излязат от това състояние, адвентистите трябвало да приемат свидетелството на верния Свидетел, Господ Исус, Който им поставял точната диагноза, за да могат да приемат и Неговото лекарство – да бъдат оправдани⁷ чрез вяра⁸, за да могат да виждат с очите на вярата и да отразяват Неговата слава (характер)⁹. По това време обаче, аз не познавах тази история на моя адвентен народ, а само смътно и интуитивно усещах „лаодикийското“ ни състояние.

След проповедта, всички бяха поканени на обяд и моят разговор с Ружа продължи. Направи ми впечатление, че тя беше прилично облечена и колкото повече разговаряхме, толкова повече установявах, че имаме сходен миروглед и общи духовни интереси. Започнах да се питам дали тя не беше човекът, за който се молих, когато бях в

⁷ Дрехата символизира правдата на Христос – Ис. 61:10; Откр. 19:8

⁸ Това е златото, което се изпитва чрез огън – 1 Петр. 1:7

⁹ Колурият е масло за очите, което символизира просветляващото въздействие на Божия Дух – Еф. 1:17; Зах. 4:1-6; Пс. 119:105; Пр. 1:23; Мат. 25:1-3; 2 Кор. 4:18; 3:18; Евр. 11:27

V. ПОЛЕТ С КРИЛЕТЕ НА ВЯРАТА

родния си град. В същото време се чувствах непохватно, защото ми предстоеше уговорената среща с другото момиче. Моят приятел се опита да се намеси, за да покаже, че имаме друга цел, но аз дадох да се разбере, че не съм съгласен с него. Под формата на шега, той каза, че не сме дошли да търсим момиче от столицата (Ружа, с корени в провинцията, където се срещнахме, всъщност живееше в София). Дотогава аз също не бях склонен да търся брачен партньор от такова място, защото смятах, че средите на големите градове се характеризират със западащ морал и съмнителна духовност. И аз като евреите по времето на Христос си казвах „от Назарет може ли да произлезе нещо добро?“ (Йоан 1:46) Но моят Създател ми помогна да не съдя за човека по неговото местоживеене, а да търся „жена, която се бои от Господа“ (Пр. 31:30).

В онези години работех към фирмата на майка ми за производство на бельо. Пътувах из цялата страна и най-много клиенти имахме в София. Когато си говорехме с Ружа, аз споменах, че периодично пътувам до София. Тя пък направи предложение някой път да се срещнем в църквата, която тя посещава. Аз запомних думите ѝ и това ми даде смелост да я потърся скоро след това, при първото ми бизнес посещение в София.

Стана време да пътуваме към населеното място, където беше другото момиче. Пътувахме с колата на моя приятел, за която след време разбрах, че той е получил като подарък от един човек в църквата в София, посещавана от Ружа; любопитна подробност, която след време ме уверяваше в нежната грижа на моя Създател. Моят приятел ме попита как се ориентирам в ситуацията и аз му признах, че се чувствам привлечен от Ружа. Това изглежда го смущаваше, но и двамата се съгласихме, че срещата с момичето в другата църква не трябва да се отменя.

Той ме помоли да проповядвам и там. Не се чувствах

подготвен за друга проповед и затова представих същата вест. Но някак ми се струваше, че тя не беше приета или разбрана така добре, както в предишната църква. Момичето беше там и се оказа, че бях го срещал вече, на една екскурзия. Тя изглежда нямаше намерение да общува лично с мен и това реши въпроса от само себе си.

Прибрах се радостен у дома и започнах с нетърпение да очаквам времето, когато ще ходя по бизнес в София. Там живееше вуйчо ми и това ми предоставяше възможността да остана при него до петък вечер, за да отида в посещаваната от Ружа църква. Отново помолих моя Създател да ме направи способен да преценя правилно, дали това е Неговият човек за мен, като не допускам чувствата ми да бъдат решаващият фактор в този процес. Разбрах, че човекът с когото бих се свързал, в такава най-интимна човешка връзка, би оказал огромно влияние за бъдещето ми. Трябваше също да разбера, дали и аз можех да бъда благословение за нейния живот. Усещах, че такова решение изисква любов, каквато аз не притежавах от само себе си и това ме караше все повече да се облягам в молитва на моя Създател.

Дойде времето да ходя в София. След като си свърших работата по магазините за бельо, се подготвих да отида на църква. Тогава не разполагах с никакви контакти на Ружа, така че всичко зависеше от това дали ще я намеря там. Разчитах на моя Създател, че Той ще има грижата да се срещнем, ако трябва да сме заедно. Случи се, *въпреки* съществуващата малка вероятност. По-късно разбрах, че по принцип тя не ходела на църква петък вечер, а само събота сутрин. Този път обаче я били пуснали по-рано от работа и това ѝ дало възможност да дойде. Бях благодарен, че моят Създател се беше погрижил срещата ни да може да се осъществи.

При второто ми посещение по време на коледните

V. ПОЛЕТ С КРИЛЕТЕ НА ВЯРАТА

празници ѝ предложих да си пишем писма, но тя се смути от това и не ми отговори нищо. Това ме накара да се почувствам като натрапник. Тъй като бях оставил на майка ѝ телефонния си номер, реших да не я притеснявам повече. Ако имаше желание да общуваме, тя би могла да ме потърси. Не се чувствах добре от това, че трябваше да чакам неопределено време, в отсъствие на сигурност, дали въобще ще бъда потърсен. Отново взех решение да оставя това в ръцете на моя Създател.

Седмиците минаваха, но тя не се обаждаше. Бях изкушаван да си помисля, че няма да ме потърси. През това време продължавах да ходя на колпортаж с новия пастор и с някои други приятели от църквата ни. Вечер се срещах, ту с хора от средите, които познавах като скейтър, ту с приятели от ЕПЦ, като и на двете групи споделях за новата си вяра, която смятах за най-близка до библейската истина. Това беше много радостно и донякъде отвличаше вниманието ми от нарастващото разочарование, че Ружа не ми звънеше.

Според записа в личния ми дневник, на 14-ти януари, 2002 г., майка ми сподели, че се чувства много зле. Базирайки се на симптоматиката, тя изрази опасенията си, че може да е болна от рак. Заговорихме се за спасителния план на Бога и тя ми задаваше въпроси, относно това, което бях научил от Библията. Каза ми, че, през нощта, един глас ѝ внушавал, че е болна от рак и че щяла да умре. За мен това беше сатанинско дело и аз се опитах да я насърча.

Майка ми никога не беше изразявала вяра в Бога, преди това, но след време ми каза, че винаги е имала съзнанието за Него и по някакъв неин начин Го е призовавала за помощ в трудни мигове. Сега, изглежда влошеното здраве на майка ми я караше да търси Бога, много по-осъзнато. Въпреки предразсъдъка ѝ към моята нетрадиционна вяра,

нашият Създател й е вдъхвал увереност в силата на Неговото Слово.

Тя ми сподели, че, преди да почине, баба ми е поискала от нея да обещае, че няма да ме спира да ходя на църква, което тя направила. Тогава разбрах, че моят Създател се е погрижил за мен във време, когато вярата ми е била крехка, за да мога да понеса едно по-силно противопоставяне, от страна на семейството ми.

След този разговор, мама се почувства много по-добре и докато още разговаряхме, домашният ни телефон прозвъня. Беше Ружа. Съобщи ми, че е съгласна да си пишем и ми даде адреса си. Майка разбра това и се зарадва заедно с мен. Сякаш беше забравила напълно, че посещавам църква, която смяташе за секта.

Писането на писма продължи около половин година. Този начин на общуване ни предоставяше възможност да се опознаем, преди да позволим на чувствата, преживявани при директното общуване, да вземат връх в преценката. Виждахме се и всеки път, когато ходех по работа в София. В паметта ми е отпечатан спомена от една среща в центъра, близо до така наричания тогава, мост на влюбените. Бяхме седнали на една пейка и решихме да прочетем нещо от Библията и да разсъждаваме заедно. Прочетохме от първата глава на Павловото послание към Ефесяните и вниманието ни се спря на следния пасаж:

“като ни е открил тайната на волята Си (нашият Създател) според благото намерение, което е положил в Себе Си, за да се приложи когато се изпълнят времената, сиреч, **да се събере в Христа всичко - това, което е небесно и земно...**” (Ефесяни 1:9-10)

Текстът с удебелен шрифт ни изумяваше с това колко далеч достигащ е спасителният план на нашия Създател и как Той копнее да обедини Своите творения от небето и

V. ПОЛЕТ С КРИЛЕТЕ НА ВЯРАТА

земята, преодолявайки създадената от греха бездна, чрез преобразяващата сила на Неговата любов. В няколкото минути на благоговееене пред тази любов, аз и Ружа се радвахме на възможността да размишляваме заедно върху темата, която ще ни вдъхновява през цялата вечност.

С времето връзката ни се задълбочаваше. Един ден майка ми предложи да отида да живея в София, за да бъда с моето момиче, а дистрибуторската си работа да продължа на място. Идеята ми хареса, но помолих моят Създател да ми покаже дали Той одобрява това, тъй като в родния ми град и неговите околности бях създад отношения с много хора, които вярвах, че имаха нужда от мен. Усещах, че работата ми в Димитровград и околността вече е достигнала някаква завършеност и че беше време за нов етап в живота ми.

Когато разбра, че съм решил да се преместя в София, Ружа се зарадва. Бяхме щастливи, че и двамата ще имаме възможност да отворим нова страница в живота си, поверявайки неизвестното в ръцете на нашия Създател.

Наехме малък магазин в един квартал близо до дома, в който Ружа живееше с родителите си. Исках да следвам принципа на благоприличието в нашата връзка и затова, престоях в дома ѝ само за времето докато си търсех квартира. Звънях на обяви, които предлагат стаи под наем в района, където беше магазинът ни, но не откривах нищо подходящо. Няколко пъти попадах на посредник, който ми предлагаше стая в квартала, където живееше Ружа, но аз смятах, че на този етап е по-добре да бъда близо до местоработата ми.

Един ден отново попаднах на същия посредник, чрез друга обява. Отново ми беше казано, че разполагат със стая, която е в квартала на Ружа. Този път се съгласих да отида на оглед. За моя най-голяма изненада, предложе-

нието за квартира се оказа в съседния вход на блока, в който живееше тя. Разбрах, че моят Създател желаше да бъде по-близо до приятелката си, отколкото до местоработата си и това се оказа още едно радостно потвърждение за нашата връзка.

Магазинът имаше нужда от ремонт и след работа, Ружа идваше да ми помага. Тогава бях на 23 години и знаех, че ми е дошло времето да не разчитам толкова много на опеката на родителите си. След няколко месеца стана ясно, че доходите от магазина не са достатъчни, за да покрият месечния наем и аз реших да продължа да предлагам стоката директно по магазините, както правех по-рано. Снабдявах редовно няколко сериозни клиента в центъра на София. Майка ми беше доволна, а аз започнах да се чувствам по-уверен, виждайки, че моят Създател ме подкрепя във всичко това.

Толкова беше хубаво да споделям живота си с любимия ми човек. През седмицата си говорихме за това, което сме преживяли на работа, а в събота ходехме заедно на църква. Четяхме заедно Писанията и пеехме любими песни в акомпанимента на китарата ми. Един ден отидохме при пастора на църквата и го помолихме да ръководи годежа ни.

На 15-ти декември 2002 година, в апартаментата на родителите й, в присъствието на най-близките ни хора, ние се сгодихме, а на 23-ти март 2003 година, споделихме сватбеното си тържество с роднини и приятели.

Ружа е прекрасен човек, най-големият подарък, който имам на земята от моя Създател. Първите три години от съвместния ни живот прекарахме в дома на семейство Стаматови – родителите на Ружа. В този дом намерих топлината на семейните отношения, споделяна и предавана между различните поколения. Моите родители ме оби-

V. ПОЛЕТ С КРИЛЕТЕ НА ВЯРАТА

чаха много, но по една или друга причина, семейната ни среда не се характеризираше с такава сплотеност. Като единствено дете, бях израснал в индивидуализъм, поради което, в началото, домът на Ружа ми се струваше твърде социален. Но с времето разбирах, че отношенията на споделеност, взаимно разбиране и помощ, дарявана от жертвоготовни сърца, създават една среда, която в по-голяма степен отразява небесното царство на моя Създател.

Разбрах, че, през годините, приятният дом на Стаматови е бил радостна обител за много техни роднини и приятели. Аз също се чувствах свободен да каня там свои приятели, знаейки, че те винаги ще бъдат посрещнати с радост. В този дом образованието беше на голяма почит. По времето, когато живяхме там, братовчед на Ружа, от провинцията, довършваше следването си, живеейки с всички нас. Малко след нашата сватба, аз започнах да се замислям дали не е добре и аз да продължа образованието си. До тогава бях гледал на образованието като на едно предимно светско занимание, което би могло само да отдалечи човека от усещането му за зависимост от Бога. Въпреки че за много хора нещата могат да се развият по такъв начин, аз по-скоро бях възприел това мислене в юношеските си години, когато давах предимство на скейт-бордизма и съпровождащата го култура. Но откакто се бях върнал при моя Създател, аз редовно изучавах Свещените Писания и това събуди изследователския ми интерес в много области на науката.

Спомням си един ден, когато все още престоявах в квартирата, как до късно мислих по тези въпроси и молах моят Създател да ми разкрие каква е Неговата воля. Тогава имах средно образование, а специалността ми беше „хладилен техник“, професия, която почти никога не бях упражнявал, като изключим случаите, когато помагах на баща ми, който за един период от живота ни се зани-

маваше с ремонт на хладилници. Моятa (бъдеща тогава) съпруга беше завършила библиотекознание и работеше в Народната библиотека. Тя никога не беше изисквала от мен да продължа образованието си и не ме смяташе за по-долно качество човек, поради това, че нямам висше образование. Самият аз, обаче, все повече започвах да виждам смисъл в едно такова начинание. Проблемът беше, че заради negliжирането на образованието през тийнейджърските ми години, успехът ми беше твърде слаб, за да се надявам, че си струва да кандидатствам в университета.

Когато видях, че съм склонен да опитам, бащата на Ружа, който беше професор по история на философията, ме насърчаваше да не се безпокоя за бала, а да положа старание в самоподготовка. Много хора и до днес си въобразяват, че той ме е „вкарал“ в университета и аз мога да разбера едно такова мислене, но истината е, че моят Създател благослови усилията ми. Сега бях лично мотивиран да се уча. За мен това беше начин да разширя кръгзора си и да увеличи професионалните си възможности. Вярвах, че нашият Създател ще благослови новото ни семейство с деца, а това предполагаше, използване на повече възможности за професионална реализация от моя страна.

Реших да кандидатствам с история. Подготовката ми се състоеше в изчитането на огромни учебници по история на България, водейки си записки за ключовите събития, а в последствие, писмено развиване на всяка една тема от конспекта. Това беше почти денонощен труд в продължение на около три месеца. Лятото на 2003 г. дойде и аз се явих на кандидатстудентски изпит. Оценката беше „среден 3“. Бях сигурен, че ще изпадна от всички класации. В деня, когато отидохме на „стената на плача“, както наричаха таблото с класациите, аз наистина се разплаках, но това

V. ПОЛЕТ С КРИЛЕТЕ НА ВЯРАТА

беше плач от радост; бяха ме приели в Софийски университет със специалност „социална педагогика“. Знаех, че за много млади хора в София, това не беше нещо особено, но за мен това означаваше много.

Когато майка ми отишла в техникума, в който завърших средното си образование, да иска дубликат на дипломата ми (толкова незаинтересован бях за образованието си, че си бях изгубил дипломата), който да представя в университета, преподавателите там не могли да повярват, че Деян „скейтърът“ ще следва педагогика.

В личния ми дневник, под датата 03. 11. 2003 г. се намира следните думи:

Първата ми оценка в университета – Отл. 6

Тогава малко си давах сметка, че макар и напуснал конкурентните среди на скейтбордизма, аз все още функционирах в един свят, в който ценностите се базираха на постиженията и външното изпълнение. Тогава не разбирах, че именно чрез тази философия, силите на мрака владееха целия свят, държейки хората далече от техния прекрасен Създател. Новият етап в живота ми, с новото семейство, живот в София (човешката мъдрост), следване в Софийския университет и членуване в една от софийските адвентни църква (някои приятели от църквата в родния ми град не бяха особено доволни от това мое решение) щеше да се окаже началото на едно увеличено разкриване на моята греховност и още по-голямата ми нужда от моя Създател.

VI. ЗВЯРЪТ ВЪТРЕ В МЕН

“И Бог каза: Да произведе земята одушевени животни, според видовете им: добитък, влечуги и земни зверове, според видовете им; и стана така. Бог създаде земните зверове според видовете им, добитъка - според видовете му, и всичко което пълзи по земята, според видовете му; и Бог видя, че беше добро. И Бог каза: Да създадем човека по Нашия образ, по Наше подобие; и нека владее над морските риби, над небесните птици, над добитъка, над цялата земя и над всяко животно, което пълзи по земята. И Бог създаде човека по Своя образ; по Божия образ го създаде; мъж и жена ги създаде.” (Битие 1:24-27)

Академичната общност ми предлагаше отворени врати към различни области на човешкото познание. Това от една страна ме караше да бъда предпазлив срещу всяка философия, която би могла да опетни вярата ми или да изврати знанието ми за моя Създател, което имах чрез Неговото Слово, но от друга съдействаше за разширяване на моя светоглед чрез изучаване на различните области на човешкото познание.

След като прехвърлих членството си в софийската адвентна църква, постепенно навлязох в църковния живот. Тъй като моят Създател ме беше привлякъл към Своя народ на остатъка чрез пророчествата, намиращи се в книгите Данаил и Откровение, аз продължих да изследвам тези книги и да представям наученото, по време на съботно-вечерните служби. В началото, точното изпълнение на тези пророчества беше затвърдило убежденията ми в истинността на Свещените Писания, но една друга тяхна цел е да ни показват времето, в което живеем, за да бъдем

VI. ЗВЯРЪТ ВЪТРЕ В МЕН

духовно будни и да копнеем за преобразяващата сила на Бога в Исус Христос:

“Дето няма пророческо видение хората се разюздват, А който пази закона е блажен.” (Притчи 29:18)

“И така, пророческото слово повече се потвърждава за нас; и вие добре правите, че внимавате на него, като на светило, което свети в тъмно място, догде се зазори, и зорницата изгрее в сърцата ви.” (2 Петрово 1:19)

Зорницата, за която говори Петър в този стих е Исус Христос (Откр. 22:16). Неговото „зазоряване“ в моето сърце трябваше да бъде резултатът от *общуването* и *връзката* ми с Моя Създател, на едно сърдечно ниво. Но, поради непознаването на естеството на Божието царство, Сатана ме е водил към това да се опитвам да дефинирам своята стойност чрез знанието, което придобивах. По този начин, аз постепенно потъвах в общото Лаодикийско състояние на църквата ми, докато си въобразявах, че напредвам в духовния живот:

“... Но знанието възгордява, а любовта назидава.” (1 Коринтяни 8:1)

“Понеже казваш: Богат съм, забогатях и нямам нужда от нищо, а не знаеш, че ти си окаяният, нещастен, сиромаш, сляп и гол,” (Откровение 3:17)

Днес, когато пиша тези редове, знам, че този вид заблуди срещу, които воювах тогава, не са били реалната опасност за мен, защото дотогава докато не разбирах какво е естеството на царството на моя Създател, аз не можех да бъда освободен от робството на този свят, защото все още четях Библията с неговите очила. Моят Създател никога не беше искал познанието, което добивах от науката или дори от Неговото Слово да определя моята стойност. Да се смята, че някой е по-ценен от друг, на базата на

неговите знания, способности, таланти, доходи или постижения, бе принципът на този свят, но не и учение на Писанието. Предстоеше ми да науча на какво се базираше ценностната система на царството на моя Създател, но преди това щях да видя колко горчиви са плодове на собственото ми Лаодикийско мислене.

Беше изминала почти половин година след венчавката ни, но все още нямаше изгледи да се появи нов член в семейството ни. Моята съпруга винаги е мечтаела да има много деца, когато се задоми. В моите представи за брака, това не беше нещо, за което бях отделял време да мисля. Сега, обаче, когато виждах нейното страдание от това, че е възможно да няма деца, аз неусетно започвах да ценя все повече мечтата ѝ. Когато един ден видяхме втората черта в теста за бременност, аз се учудих на себе си, защото, че преживяваната от мен радост бе не по-малка от тази на Ружа.

Въпреки че не бях мислил за децата в бъдещия ми брак, като малък много исках да имам братче (въобще не се бях сещал за опцията сестричка). Мама ми казваше, че това не може да стане и аз си обяснявах това с неспокойната среда на нашето семейство. Сега, когато разбрах, че ще имаме дете, това възстанови надеждата ми да преживея мечтата си като дете. Но разликата между това да имам брат или сестра и това да имам свое дете включваше нарасналата нужда от несебична любов, която можех да дарявам само, когато черпех изобилно от моя Създател.

Той копнееше да ми дари тази любов, за да се грижа пълноценно за семейството си, но аз несъзнателно запущах, макар и частично, канала, по който тя протичаше към мен. Както в университетския, така и в църковния живот, аз продължавах да търся стойност чрез изпълнения и постижения, подобно както правех в годините, когато карах скейтборд. Постепенно слизах по спиралата, характер-

VI. ЗВЯРЪТ ВЪТРЕ В МЕН

ризираща се, ту с гордост, ту с депресия, охладнявайки от любовта и радостта, които намирах във връзката си с моя Създател. Но през цялото това време, Той не спираше, да ми представя същността на Своето царство, като ми даде възможност да преживея нещо от това, което Той преживява с всички Свои деца.

Дъщеря ни Неда се роди на 07. 07, година и половина след началото на нашия брак. Жена ми очаквала да ѝ донесат бебето, веднага след първоначалните манипулации, но това не се случило. Тя наблюдавала как всички в нейната стая получават своите скъпи същества, но нашето бебе все не идвало. Накрая тя се осмелила да попита какво става с нашето бебе и тогава ѝ казали, че то е настанено в кувьоз, поради проблеми с адаптацията. Вечерта ѝ го показали за кратко и след това отново трябвало да чака. Когато ми споделяше това по телефона, усещах болката в гласа ѝ.

Изминаха пет мъчителни дни на неизвестност, относно това кога ще ѝ дадат детето. На 12. 07. сутринта успяла да надникне през вратата на отделението с кувьози, само за да види, че лампата за фотолечение на физиологичната жълтеница, не свети и бебето не е там. Въпреки, че се опитвах да се доверя напълно на моя Създател, напрежението у мен нарасна неимоверно. Около 15:30 влязох в нашата стая, в апартамента на родителите на Ружа, за да се моля. Коленичих и първата дума, която изрекох в молитвата си, беше „Татко...“ и чух сигнала на телефона ми. Беше Ружа. Кърмеше нашата скъпа Неда. Сърцето ми се изпълни с радост и благодарност към моя грижовен Създател.

Когато изписаха Ружа и бебето, аз се опитвах да осъзна великото чудо, в това, че ни бе дадено дете. Поемането на това малко и сладко същество от ръцете на майка му, за да го поставя на легълцето му, беше началото на едно

напълно ново измерение в живота ми, което ми осигуряваше възможността да опитам нещо от чувствата на моя Създател към мен. Усещах, че това преживяване е твърде голямо, за да мога да го обхвана. Щеше да ми е нужно време, за да мога постепенно да осъзнавам какво е да си баща. Мисълта, че нещо може да се случи на детето ми, ме изпълваше с невъобразим страх и това ме караше да моля моя Създател да ме учи как да се грижа за него, така че да му осигуря среда на безопасност и благоденствие.

През следващите две години навлязох в рутината на бизнес дейностите си и следването в университета. По това време масовата употреба на компютъра и Интернет ставаше реалност и аз прекарвах много време в изучаване възможностите на новата технология, използвайки наученото в моето следване. Заедно с това, обаче, нарастващата информация и форми на общуване в Интернет, пленяваха ума и въображението ми в продължение на часове. В комбинация с останалите промени в живота ми по това време, те обземаха вниманието ми и отнемаха от скъпоценното ми време за лично общуване с моя Създател.

Участието ми в църковните дейности също се превърна в една рутина и постепенно се формализира и се превърна в ритуал. Първоначалната любов и ревност охладняха. Единственото ми по-сериозно изследване на Писанията, освен това върху книгите Данаил и Откровение, беше по темата за библейската хронология, която нямаше силата и способността да привлече сърцето ми към моя Създател. Съзнанието, че църквата ми е формулирала основните учения, които обобщаваха теологичното познание на целия адвентен народ, също съдействаше за понижаване стимула ми да изследвам Писанията. По-скоро бях склонен да храня душата си с изследванията на някой друг. Колкото повече четях, толкова повече се подхран-

VI. ЗВЯРЪТ ВЪТРЕ В МЕН

ваше фалшивото ми усещане, че съм богат и не се нуждаю от нищо, докато в действителност душата ми е ставала все по-окаяна и духовното ми зрение все по-замъглено (Откр. 3:17).

Скоро започнах да осъзнавам своето окаянство, когато виждах как недостатъците на характера ми, много от които бяха неподозирани за мен до този момент, се проявяваха все повече в общуването ми с Ружа и нейните родители. Честата ми раздразнителност ме караше да се държа ужасно. Тогава идваха вината и чувството за малоченност. Започвах да осъзнавам, че никакви религиозни претенции не могат да заместят Христовата правда в мен. Нуждаех се от обновяване на духовния ми живот, но не знаех как можеше да се случи това.

По това време, един български адвентен пастор, стана популярен със своите съживяващи проповеди, които аз слушах с голяма радост. Споделих ги с Ружа и молехме нашия Създател да ни съживи духовно. Тези проповеди наистина ме караха да търся повече моя Създател, но въодушевляването от тях имаше краткотраен ефект и не можеше да ме доведе до една по-дълбока връзка с Него. Веднъж седмично, в апартамента ни идваха наши приятели, за да изучаваме заедно библията и да се молим. Толкова съм благодарен на моя Създател за тези срещи, защото те бяха като оазис в пустинята за моето западащо духовно състояние.

Дойде време, в което с Ружа започнахме да обмисляме план за по-самостоятелен живот, извън градската среда. Още преди да се срещнем, аз бях чел съвети в Духа на пророчеството, относно подходящата среда за младото семейство. Ето някои от тях:

При избиране на дом, Бог иска преди всичко да вземем предвид моралните и религиозни влияния, кои-

то ще заобикалят нас и нашите семейства.

Трябва да избираме онова общество, което е най-благоприятно за нашия духовен напредък и където ще имаме на разположение всяка достъпна за нас помощ, защото Сатана ще поставя много пречки, за да направи колкото е възможно по-трудно напредването ни към небето. Може би ще бъдем изправени пред трудности, защото мнозина не могат да си изберат такава среда, каквато желаят; но не бива да се излагаме доброволно на влияния, които не са благоприятни за формиране на християнски характер. Когато дългът ни застави да сторим това, трябва да бъдем двойно по-бдителни и двойно повече да се молим, за да останем непоковарени чрез благодатта на Христос.

Евангелието... ни учи да ценим нещата според тяхната истинска стойност и да посвещаваме най-голямото си внимание на тези, които имат по-голяма значимост — непреходните неща. Този урок е особено необходим за хора, които носят отговорност за избора на дом. Те не бива да допускат да бъдат отклонени от най-висшата цел...

Когато човек си избира местожителство, нека неговият избор се ръководи от тази цел. Не се оставяйте да бъдете ръководени от желанието си да трупате богатства или пък от изискванията на модата, или от обичаите на обществото. По-добре вземете предвид онова, което води към чистота, простота, здраве и към истински ценните неща...

Вместо да живеете там, където могат да се видят само човешки дела, където чрез гледане и слушане се пробуждат често лоши мисли, където постоянният шум и липсата на спокойствие уморяват и дразнят, идете там, където можете да се наслаждавате на Божиите дела. Търсете спокойствие на душата в красотата, тишината и мира на природата. Нека очите ви

VI. ЗВЯРЪТ ВЪТРЕ В МЕН

си почиват, наслаждавайки се на зелените ливади, на горичките и хълмовете. Заглеждайте се в синьото небе, непомрачено от праха и пушеците на града и дишайте животворния чист въздух. {Дом и семейство, Част VI, Гл. 19, Параграф 1-5}

Тези и други съвети от същата книга ме бяха мотивирали да търся възможност да живеем на по-подходящо място. Първите две години останахме в София, защото не исках да прекъсвам обучението си и работата на Ружа. Тя не беше готова да свикне бързо с идеята и аз не исках да ѝ причинявам допълнителен стрес. Когато Неда стана на година и половина и ние виждахме отрицателните въздействия на урбанистичния стил на живот върху нашето семейство, решихме да започнем да си търсим друго жилище. Цените на имотите в дълбоката провинция бяха достъпни, но понеже тези места бяха далече от градовете, възможностите за работа бяха много занижени. Около София имотите бяха много скъпи. Професиите и на двама ни не бяха особено доходни, а и родителите ни не разполагаха с такива средства. На този етап, желанието ми за живот извън града, изглеждаше нереалистично. Ако започнехме да спестяваме средства за такъв дом, щяха да минат много години и това напълно обезсмисляше идеята. Но, знаейки, че от това зависи моралното и духовното състояние на моето семейство, аз реших да се хвана за обещанията на нашия Създател:

“Но първо търсете Божието царство и Неговата правда; и всичко това ще ви се прибави.” (Матей 6:33)

“Кой е човекът, който се бои от ГОСПОДА? Него Той ще настави в пътя, който да избере. Душата му ще живее в добро и потомството му ще наследи земята.” (Псалми 25:12-13)

Започнах да следя обявите за парцели около София, така сякаш вече разполагахме със средства и моят Съз-

дател ми отговори щедро на тази вяра. Един ден докато стоях на компютъра и разглеждах обявите, получих обаждане от майка ми. Каза ми, че баща ми е проверил цените на земеделските земи, които имаше в наследство от дядо ми и видял, че към момента са достатъчно добри. Сподели също, че, ако той успеел да ги продаде на добра цена, тя би могла да добави към сумата, за да стигнат за къща на село. По това време бизнесът на майка ми, свързан с производството на дамско бельо, беше в най-успяващата си фаза, така че тя наистина беше в състояние да добави около $\frac{1}{3}$ от сумата. Нещата се развиха точно така и аз съм безкрайно благодарен на моите родители, че не затвориха сърцата си за любовта на моя Създател, когато Той искаше да дари нов дом на моето семейство.

Отнеха ни около шест месеца докато намерим подходящото село, в което да има и училище. Спомням си как един ден коленичихме с Ружа и помолихме нашият Създател да ни упъти, защото през цялото това време не открихме нищо, което да отговаря на критериите за добра среда и да съответства на средствата с които разполагаме. Първата обява на която попаднахме след молитвата беше стара, двустайна къща на село. Когато родителите ни я видяха, бяха много по-склонни да се съгласят да живеем там, сравнявайки я с предишните възможности. Нуждаеше се от конструктивен ремонт и канализация, но аз бях така щастлив, че това, което на мнозина им изглеждаше, най-малкото, нереалистично, скоро щеше да бъде факт.

В селото имаше училище и макар и не дотам редовен транспорт до София. Първоначално щях да пътувам всеки ден, за да подготвям жилището. Вдъхновението ми нарасна, когато разбрахме, че сме в очакване на второ дете. Знаех, че най-добрата възможност би била да си намеря работа в самото село. Отново помолих моя Създател да ме насочва. Тъй като следвах педагогика, реших да се

VI. ЗВЯРЪТ ВЪТРЕ В МЕН

пробвам в училището. Един ден влязох в двора и попитах първия срещнат човек от персонала, дали търсят учител. Отговориха ми, че им трябва възпитател за следобедната занималня. Казаха ми също, че ще започна работа на доста ниска заплата, поради това, че още не съм завършил образованието си. Зарадвах се, че ще работя с деца и то в такава красива, природна обстановка. Когато се разхождах из околностите на селото, се чувствах като в рая.

След няколко месеца усърден труд, къщата вече беше годна за живеене и поканих там моята съпруга с дъщеря ни. Те бързо свикнаха с мястото, а Неда всеки ден прекарваше волни часове в пясъчника на двора. Беше ни мъчно, че се разделихме с родителите на Ружа, но все пак живеехме близо до София и можехме да си гостуваме често. Нашият Създател ни учеше да се справяме по-самостоятелно, тъй като това беше от съществено значение за развитието на един христоводобен характер.

На 23. 04. 2007 г. се роди скъпият ни син, Светлин. Когато се роди Неда, бях в библиотеката на Факултета по начална и предучилищна педагогика. Там намерих сборник

(23) Pod našim okýnkem

Lietamente Česká

Pod na - šim o - kýn - kem, ros - tou tam dvě rů - že.
И-ма-ме у до-ма цве-тен-це ру-же-це,
Имаме вкъщи две рози

pod 'na - šim o - kýn - kem, ros - te tam štep -
а-ро-мат тъй бе-гат път-ска на-вред.
Ароматът е толкова силен

Jsou na něm jab - líc - ka, tr - há je An - ži - ška.
Ско-ро то се-мен-ца ро-не-ше в по-чва-та
В къщи има ябълка, там е Анжиска

Jsou dob - rá, jsou slad - ká, jsou ja - ko med.
И се-га и-ма-ме цве-тен-ца две.
И сега имаме две цветя

с чешки песни и приспособих текста на една от тях, за да отпразнуваме заедно невероятната ни радост. Сега, когато се роди сина ни, добавих втори стих на песента.

Животът на село с моето увеличено семейство и работата с децата в училище беше огромно благословение от моя Създател. Това обаче не успя да възпре инерцията на моя духовен упадък в лаодикийското ми състояние. Състоянието ми започна да прилича на това, в което бях 10 години по-рано, в края на „скейтърския“ ми период, когато не изпитвах желание за живот и не виждах никакъв смисъл. Въпреки, че сега бях благословен с прекрасно семейство и мечтана работа, постепенното отдалечаване от моя Създател ме доведе до подобно състояние.

Отново започнах да слушам музиката от миналото ми, а към това прибавих и гледането на филми изпълнени с всякакви отвратителни и неморални неща. Най-лошото бе, че това което правех, оказваше влияние и върху нашите деца. Избягах от града, за да напусна „вавилонската култура“, а сега отново я приветствах чрез екрана на компютъра си. Когато баща ми ни гостуваше, той настояваше да има телевизор в дома ни, за да има какво да гледа, когато идва у нас. Първоначално се противопоставяхме на идеята, но скоро с Ружа започнахме да гледаме някои предавания, които подхранваха духа на конкуренцията и демонстрираха по един привлекателен начин системата за добиване на стойност чрез постижения. По време на рекламните прочитахме съботно-училищния ни урок, опитвайки се да успокоим съвестта си. Изглеждаше лесно да храниш малкия Светлин докато вниманието му е заето с постоянно сменящите се изображения на екрана.

В църквата имах един близък приятел, с който обичахме да си споделяме своите преживявания и библейски изследвания. Подобно на мен и той вярваше в специалната мисия на адвентния народ и заедно се опитвахме да

VI. ЗВЯРЪТ ВЪТРЕ В МЕН

разберем в какво трябва да се състои реформата, която да възстанови народа ни, за да осъществим тази мисия. Той беше опитвал някои неща като семинар за молитвата и общо изследване на книгите Данаил и Откровение, но сякаш не намираше особено съдействие от останалите. аз бях ентузиазирани, когато виждах, че той полага усилия да съживи църквата и исках да му партнирам по всякакъв начин в това.

По негова идея преведохме една книга, отнасяща се за организирането на малки групи за молитва, изучаване и споделяне в църквата. Това трябваше да бъде в съгласие със съветите в Духа на пророчеството, като например, намиращия се в тях пасаж:

Ние сме работници заедно с Бога. Духовните работници са необходими не само за да работят на амвона, но и да извършват лична работа сред хората. Твърде много време се отделя на църквите в проповядването. Това не дава най-добрите резултати. Работата на Господните вестители е да организират групи от работници, които да търсят души, нуждаещи се от помощ. Часове се прекарват в проповядване, което е по-добре да се посвети на домашния труд. В духа на Христос, със сърце, цялото запалено от Неговата любов, се стремете да спечелите сърцата на хората в семействата, които посещавате. Давайте верни увещания и наставления от Божието Слово. Има подходящи и приложими уроци от Писанието, които трябва да бъдат представени в духа на Христос и в любовта към душите, за които Той е умрял. „Цялото писание е боговдъхновено и е полезно за учението, за изобличаването, за поправлението, за наставлението в правдата: за да може човекът Божий да бъде съвършен, добре подготвен за всяко добро дело“ [2 Тимотей 3:16, 17]. {Издание на ръкописи, том 12, стр. 240, Параграф 2}

Говореше се, че тези съвети са толкова важни, че дори

не адвентните християнски общества се били възползвали от тях. Организирахме обучение в църквата за създаването и правилното ръководене на малки групи с различна цел в църквата. Поканихме ръководителите на църквата и пастора, но инициативата не получи необходимата подкрепа, тъй като всеки посочваше различна причина тя да не се състои. Времето, за духовното новородение на църквата ни, беше настанало, но нямаше сила за раждане (Ис. 37:3). Това, в съчетание с моето лично окаяно състояние, съвсем ме обезсърчи. Видях, че макар все още да обичаше да споделя с мен различни неща от библията, моят приятел започна постепенно да се оттегля от църковните служби. Въпреки това, той настояваше много, да прочета една книга за молитвата. Първоначално не виждах смисъл в това, но накрая се съгласих. Книгата не беше нещо особено, но тя се оказа повод за възстановяване на близката ми връзка с моя Създател, такава каквато имах с Него, когато се обърнах към вярата, в младежките си години.

Авторът предлагаше водене на личен дневник, в който да се записват всички преживявания с Бога като проблеми и отговори на молитва, библейски изследвания, срещи с хора и др. Това щеше да създаде устойчивост на паметта, при която духовните преживявания не се разпиляват и изгубват, а се акумулират в една цялостна история, за да се припомнят лесно, във време на трудности и кризи. По интуиция аз правех нещо подобно и в миналото, но сега фокусът към моя Създател щеше да бъде по-преднамерен и целенасочен.

Започнах да пиша в дневника си на 09. 09. 2008 г. По-късно разбрах, че датата не е била случайна, защото това бяха точно седем години след моето запознаване с Ружа, когато говорех за „второто докосване“ от което се нуждае нашия адвентен народ. След още време, разбрах,

VI. ЗВЯРЪТ ВЪТРЕ В МЕН

че датата има не само индивидуална, но и колективна значимост, защото 2008 г. беше седма или съботна библейска година, а предишната такава е била прословутата 2001-ва, когато паднаха кулите.

Първоначално записвах, предимно, свързаните с мен и други хора проблеми, молах се за тях, а отдолу записвах отговорите на молитвите. Например, по това време вече бях защитил бакалавърската си степен по педагогика и исках да продължа обучението си, но не желяех да уча все същите неща и затова, този проблем беше един от записаните в дневника ми.

Друга полза, която извлякох от книгата за молитвата, беше съветът за стремеж към живи и реални отношения с Бог, в молитвата. Целта не беше да изнасям дълги лекции на моя Създател, а по-скоро да му разкривам сърцето си със всички болки и радости в него. Към края на молитвата спирах да говоря и очаквах в тишина да усетя какво моят Създател имаше да ми каже. В началото ми беше трудно да се настроя да се моля по този начин, защото вече бях създавал многогодишни навици, но, с течение на времето, тази практика се превърна в едно действително и вълнуващо общуване с моя Създател, за което копнеех. Въпреки че през целия ден се стараех да насочвам мислите си към Него, три пъти на ден заставах на колене на някое уединено място, следвайки примера в Писанието:

Вечер и сутрин, и по обед ще се оплаквам и ще стена и Той ще чуе моя глас. (Псалми 55:17)

А когато Даниил научи, че писанието било подписано, влезе у дома си — а той имаше на стаята си отворени прозорци към Ерусалим — и три пъти на ден коленичеше на коленете си и се молеше и благодареше пред своя Бог, както беше правил преди това. (Данаил 6:10)

Към това задълбочаващо се молитвено преживяване с моя Създател прибавих още един елемент:

Добре би било да прекарваме всеки ден по един час в размисъл върху живота на Христос. Трябва да го разглеждаме стъпка по стъпка и да оставяме въображението си да вниква във всяка сцена, особено в сцените от последните дни на Неговия живот. Като разсъждаваме върху голямата Му жертва за нас, доверието ни в Него ще бъде по-постоянно, любовта ни ще бъде засилена и ще бъдем по-дълбоко повлияни от Неговия Дух. Ако искаме да бъдем спасени накрая, трябва да научим урока на покаяние и смирение в подножието на кръста. {Копнежът на вековете, Гл. 8, Параграф 29}

За тази цел аз си избирах някой текст от Писанията и размишлявах върху него, във връзка с живота и смъртта на Христос; практика, която години на ред е освежавала многократно духовното ми състояние, привличайки сърце и ум към моя чудесен Спасител. Това беше време на спокойствие, в което душата ми се хранеше с живота на моя Създател. Затова наричах този елемент от молитвения си живот „хлябът“. С течение на времето, този подход ми помогна да чета библията по един по-христоцентричен начин и да виждам дълбочини в нея.

Тъй като в дневника записвах и задачи от ежедневието ми с по-битов характер, това не само ми помагаше да бъде по-организиран, но и свързваше молитвения ми живот с всички дейности на деня. По този начин поканвах моя Създател да бъде с мен и в най-обикновените занимания на живота ми и връзката ми с Него ставаше по-здрава.

По съвет на моя тъст, вече бях минал три нива в изучаване на английски език, а когато се молих да разбера каква да бъде магистратурата ми, в мен се загнезди убеждението, че ще е добре да продължа това обучение в уни-

VI. ЗВЯРЪТ ВЪТРЕ В МЕН

верситета. Това ми даде достъп до много информационни ресурси и раздвижи силите на интелекта ми.

Исках да водя децата си в пътя на Писанието от най-ранната им възраст. Моят приятел от църквата веднъж ми показа съботно-училищни уроци на английски език за деца, на различна възраст. Уроците съдържаха подходящи илюстрации, основни стихове за запаметяване и практични задачи за всеки ден. Когато видях, че Неда ги възприемаше добре, започнах да уча и малкия Светлин. Неговите уроци бяха с големи картини, кратки библейски послания и повече невербални задачи. С Ружа решихме да облагодетелстваме и децата в църквата с тях, така че аз започнах да ги превеждам.

Съживяването на молитвения ми живот предостави по-голям достъп на моя Създател до мен и с времето аз започнах да усещам по-осезаемо Неговата пресътворяваща сила в живота ми. Той започна да вдъхва нов живот в старите ми библейски изследвания. Но това беше едва началото на моето „оживяване от мъртвите“ и излизането ми от лаодикийско състояние.

В съботата на 04.10.2008 г. моят приятел изнесе импровизирана проповед в църквата върху Битие 1-ва глава. В нея той показваше как онези двойки, които Бог е създал през шестте дни на сътворението са били поразени от греха и вече не изразяват първоначалното единство, а по-скоро противопоставяне:

Небе - земя

Ден - нощ

Суша - море

Мъж – жена

Грехът на човека направил така, че земята, нощта, мо-

рето и жената да бъдат натоварени с негативизъм. Тогава моят приятел посочи, че решението на този проблем е пресътворение (изкупление), чрез нашия Създател, което ни прави нови личности, премахвайки греха от нас и като краен резултат води до един монизъм, който премахва противопоставянето на въпросните двойки:

Небето слиза на земята (Откр. 21:1-3)

Нощта изчезва (Откр. 21:23-25; 22:5)

Море няма вече (Откр. 21:1)

Няма и полове (Мат. 22:30)

Предложеният от моя приятел библейски монизъм ме накара доста да разсъждавам, въпреки че малко ме смущаваше философският му оттенък. Той ми напомни на едно мое изследване от времето, когато изучавах библейската хронология. Това стана около времето, когато се роди Неда. Вечер отварях Библията и си водих записки на всички случаи, където се регистрира време. Разбрах, че Писанията са дадени по такъв начин, че позволяват едно последователно сумиране на години, от сътворението до края на света. Въпреки че за хронолозите има някои спорни моменти, общо взето, греховната човешка история се вместила в един 6000 годишен период, който е последван от 1000 години пusteене на земята, т. е. да има съботна почивка от греха:

И видях, че слизаше от небето един ангел, който държеше в ръката си ключа на бездната и една голяма верига. Той улови змея, старовременната змия, която е дявол и сатана, и го върза за хиляда години (нечестивите са мъртви, а праведните са на небето), и, като го хвърли в бездната, заключи и я запечата над него, за да не мами вече народите, преди да се свършат хилядата години, след което той трябва да бъде пуснат за малко време. (Откровение 20:1-3)

VI. ЗВЯРЪТ ВЪТРЕ В МЕН

Писанието показваше, че едно такова проектиране на творческата седмица върху човешката история е в съзвучие с божествения мащаб 1000 години = 1 ден и 1 ден = на 1000 години:

Защото хиляда години в Твоите очи са като вчерашния ден, който премина, или като нощна стража. (Псалми 90:4)

Но това да не бъде скрито от вас, възлюбени, че за Господа един ден е като хиляда години и хиляда години — като един ден. (2 Петрово 3:8)

Това позволяваше събитията от 6 дни на сътворението, плюс седмия ден за почивка, да бъдат разглеждани като модел за пресътворяването(изкуплението), което нашият Създател осъществява в нашата греховна човешка история.

Моят тъст имаше интерес към българската история и беше направил собствено изследване, което отпечата в една малка книга. Тъй като в нея се разглеждаше връзката между историята на българите и библейската история, в библиографията ѝ открих имената на някои учени хронолози, чиито изследвания имаха връзка с моето изследване. Единият от тях предлагаше интересен поглед върху човешката история като проекция на събитията от сътворението. Той показваше, че четирите хиляди години, обхващащи времето от сътворението до идването на Христос, могат да бъдат разгледани като проекция на първите четири дни на сътворението.

1^{ви} ден: Бог разделя светлината от тъмнината, наричайки светлината „добро“ (Бит. 1:3-5)

1^{во} хилядолетие: Адам яде от плода на дървото за познаване на доброто (светлината) и злото (тъмнината) (Бит. 3:6)

2^{ри} ден: Бог разделя водата над атмосферата от тази под атмосферата

2^{ро} хилядолетие: Нечестието на хората води до потоп, който се проявява чрез изливане на водата, която е над атмосферата и изригване на тази, която е под атмосферата (Бит. 7:11-12)

3^{ти} ден: Бог прави да се оттегли водата, за да се яви сушата и от нея да пораснат плодоносни растения (Бит. 1:9-13)

3^{то} хилядолетие: Бог разделя водите на Червеното море, за да премине народа Му, а след това го населва в обещаната земя, за да дава плода на правдата Му (Пс. 80:8, 9; Ис. 5:1-7)

4^{ти} ден: Бог създава небесните тела, за да осветляват земята (Бит. 1:14-18)

4^{то} хилядолетие: Христос идва на земята като „Слънцето на правдата“, а Неговите апостоли са символично представени като 12 звезди на короната на Жената (Църквата) (Мал. 4:2; Откр. 12:1-4)

Авторът не предлагаше продължение на тази проекция след четвъртия творчески ден, но за мен като адвентист не беше трудно да го видя в светлината на моите изследвания на световната история и библейските пророчества:

5^{ти} ден: Бог напълва въздуха и водата с живи творения; водата произвежда „морски чудовища“ (Бит. 1:20-23)

5^{то} хилядолетие: възникване и господство на папството, което е представено като звяр, който излиза от морето (Откр. 13:1-10)

VI. ЗВЯРЪТ ВЪТРЕ В МЕН

6^{ти} ден: Бог заповядва на земята да произведе „земни зверове“, а след това създава и човека по Своя образ, вдъхвайки му „живено дихание“ (Бит. 1:24-27; 2:7)

7^{ми} ден: „И на седмия ден Бог беше свършил делото, което беше създал; и на седмия ден си почива от цялото дело, което беше създал.“ (Битие 2:2)

6^{то} хилядолетие: Протестантска Америка е представена като „звяр, който излизаше от земята“, за да накара „земните жители да направят образ на (земния) звяр“ и да „даде дишане на образа на звяра, така че образът на звяра дори да проговори....“ (Откр. 13:11,14, 15)

7^{мо} хилядолетие: След Второто пришествие на Христос, земята остава пуста за 1000 години, почивайки си от греховете на човечеството (2 Лет. 36:20, 21; Откр. 20:1-8)

Ставаше ясно, че, заради греха, човешката история щеше да отразява не само Божиите добри дела на пресътворяване, но също и деградацията на човека до нивото на „зверовете“. Тези изследвания разшириха представите ми за спасителния план на моя Създател, показвайки ми, че Той неуморно работи, за да ни направи нови творения, в Христос:

И така, ако някой е в Христос, той е ново създание; старото премина, ето, (всичко) стана ново! (2 Коринтяни 5:17)

Защото сме Негово творение, създадено в Христос Иисус за добри дела, които Бог отнапред е наредил, за да ходим в тях. (Ефесяни 2:10)

Възстановената ми молитвена връзка ме стимулираше все повече да изучавам с интерес Писанията. Едно такова изучаване щеше да ме постави в по-тесни отношения с моя прекрасен Създател, а доближаването до Него гаран-

тираше изявяването на звяра в мен:

В годината на смъртта на цар Озия видях Господа, седнал на висок и извисен престол и полите Му изпълваха храма. ... И викаха един към друг и казваха: Свят, свят, свят ГОСПОД на Войнствата! Славата Му изпълва цялата земя! ... Тогава казах: Горко ми, защото загинах! — понеже съм човек с нечисти устни и живея между народ с нечисти устни — понеже очите ми видяха Царя, ГОСПОДА на Войнствата. (Исаия 6:1, 3, 5)

И аз някога бях жив без закон, но когато дойде заповедта, грехът оживя, а пък аз умрях; и самата заповед, дадена за живот, ми се оказа за смърт. Защото грехът, като използва възможността чрез заповедта, ме измами и ме умъртви чрез нея. (Римляни 7:9-11)

Опознаването на моя Създател означаваше Неговият закон да влезе с изобличаваща сила в сърцето ми, за да разкрие окаяното ми, лаодикийско състояние на морална голота и духовна слепота. Тъй като аз нямаше да мога да понеса пълното разкриване на това моя окаянство, моят Създател щеше да ми го разкрива постепенно, като на всяка изобличителна стъпка щеше да ми предлага и лекарството на Неговата правда. Разбрах, че трябва да използвам времето, за да общувам с Него, дори когато други начинания изглеждат неотложни:

Но първо търсете Божието царство и Неговата правда; и всичко това ще ви се прибави. Затова, не се безпокойте за утре, защото утрешният ден ще се безпокои за себе си. Достатъчно е на деня собственото му зло. (Матей 6:33-34)

Защото Той е нашият Бог и ние сме народът на пасището Му и овцете на ръката Му. Днес, ако чуете гласа Му, не закоравявайте сърцата си както при Мерива, както в деня на Маса в пустинята. (Псалми 95:7-8)

VI. ЗВЯРЪТ ВЪТРЕ В МЕН

Затова, както казва Светият Дух: „Днес, ако чуете гласа Му, не закоравявайте сърцата си както в преогорчението, както в деня на изкушението в пустинята, (Евреи 3:7-8)

Слушайте сега вие, които казвате: Днес или утре ще отидем в еди-кой си град, ще останем там една година, ще търгуваме и ще спечелим — когато вие не знаете какъв ще бъде утре животът ви, защото вие сте пара, която се явява за малко и после изчезва — вместо да казвате: Ако иска Господ и сме живи, ще направим това или онова. (Яков 4:13-15)

Не се налагаше да чакам Христос да дойде втори път, за да мога да общувам с Него. Още сега можех да преживявам вечността с моя Създател като общувам с Него. Всъщност, ако не правех това, аз така или иначе не бих бил в състояние да участвам във вечността:

Защото за тези, които веднъж са били осветлени и са опитали от небесния дар, и са станали съпричастни на Светия Дух, и са опитали доброто Божие слово и силите на бъдещия век, а са отпаднали, е невъзможно да се обновят за покаяние, като отново разпъват за себе си Божия Син и Го опозоряват. (Евреи 6:4-6)

На 12. 10. 2008 г., докато се молах и изучавах, вниманието ми беше привлечено към книгата на пророк Йоил. Около месец след това забелязах, че това се е случило десет дни преди 22-ри октомври, датата на началото на изследователния съд, започнал през 1844 г. Десет дни преди това е времето на предупреждаващите, за това събитие, тръби (рогове) (Лев. 23:24-28). Вестта на Йоил в първата глава представляше окаяното духовно състояние на народа и приближаващия Господен ден, а във втората се съдържаше предупредителен апел към целия народ с тръбен сигнал:

Надуйте рог в Сион и дайте тревога на светия Ми хълм! Нека се разтреперят всички жители на земята, защото идва Денят на ГОСПОДА, защото е близо — (Йоил 2:1)

Това ми показваше, че вестите на тази книга се отнасят особено за Божия народ на последното време, живеещ във времето на съда след 1844 г. В дневника си записах накратко съдържанието на книгата:

Йоил 1:1-3 Подготовка за необикновена вест

Йоил 1:4-13 Криза на народа

Йоил 1:14 Пост, жалеене, покаяние

Йоил 1:15-20 Кризата е пълна

Йоил 2:1-11 Божията войска от конници

Йоил 2:12-17 Извънредно положение; апел за покаяние

Йоил 2:18-32 Голямо благословение в противовес на „северната язва“ (Вавилон)

Йоил 3:1-16 Йосафатовата долина (на съд), знамения в слънце, луна и звезди, жетва и гроздобер

Йоил 3:17-21 Новият свят

Колкото повече размишлявах за вестта на Йоил, толкова повече в мен се загнездваше убеждението, че моят Създател имаше вест за нашия народ и аз по някакъв начин щях да взема участие в това. Скоро след това разбрах, че в същата тази година (2008 г.) се навършват 120 години от проповядването на вестта за оправдание чрез вяра от А. Т. Джоунс и Е. Дж. Уагонър, но нямах представа какво означава всичко това. На 01. 11. 2008 г. в дневника си съм записал размисли в резултат на общуването с моя Създател, на които едва седем години по-късно щях да разбера

VI. ЗВЯРЪТ ВЪТРЕ В МЕН

ПЪЛНИЯ СМИСЪЛ:

Божият Син и нашата идентичност

Трябва да се научиш да ходиш с мен

А на 08. 11. 2008 г. съм записал следната си молитва:

Татко небесен, покажи ми Исус.

Има толкова мисли в главата ми,

а искам Ти да владееш в ума, сърцето и душата ми!

Моят Създател ми даваше увереност, че имам Неговото водителство, въпреки че не разбирах какво може да последва от това. Няколко дни по-късно ми казваше също, че ми липсва разбиране за случилото си на Голгота, за това по какъв начин „милост и вяроност се срещнаха“ (Пс. 85:10) и какво означаваше Неговият „тих и тънък глас“ (3 Царе 19:12).

Знаех, че вестта за оправдание чрез вяра, дадена на нашия адвентен народ през 1888 г. чрез Джоунс и Уагонър, е най-важната вест, но дотогава само бях чел малко от някакъв исторически материал, написан на циклостил, който ми даде една от жените в димитровградската църква. На 19. 11. 2008 г. започнах да чета книгата „Христос-правда наша“ от Артър Даниелс, президент на Генералната Конференция на адвентистите след времето, когато е била представена вестта. Това направих по настояване на моя приятел от църквата в София. От тази книга не научих нищо, което не знаех преди това за оправданието чрез вяра, но докато я четях, останах с впечатлението, че нашият народ не е приел вестта. Решимостта ми да приемам Писанието, като най-висш авторитет по въпросите на вярата се увеличи значително през този период, защото усещах: това, че съм станал адвентист, не ми гарантираше познаване на истината.

На 03. 12. 2008 г. написах следното писмо до Бога във връзка с кръста:

Татко мой,

Слава на Теб за това, което си!!!

Като даде Твоя Син в жертва, Ти си платил огромната цена за моите морални и всякакви дългове. Ти Го даде като откуп за душата ми, плащайки цената за моите нечестия и беззакония. Заслужавах наказания и вечна смърт, но, вместо това, Ти ми предложи изобилен и смислен живот. Господи, Ти си ми разкрил Твоето спасение, като ми показа Исус в Неговия истински образ – като отразяващ напълно славното сияние на Твоето величие и благородство.

Даде ми Исус, за да ми бъде мъдрост, смисъл, правда и ежедневен живот. Направил Си Го мой път, истина и живот!

Благодаря Ти, Татко мой!

Все още ме притеснява моята нечувствителност към Твоето влияние и водителство чрез Светия Дух. Опитвам се да гледам към Исус постоянно, но някак си неусетно и почти несъзнателно Го изгубвам от погледа си. Това ме притеснява, но предавам този проблем на Теб, като знам, че за Теб няма труден проблем. Благодаря Ти за всичко.

Амин

Сега, докато пиша тези редове (28. 05. 2020 г.), виждам защо съм изгубвал неусетно Исус от погледа си. Как моят Създател отговори на молитвата ми, се вижда по един ясен начин в останалата част на книгата.

Непознаването на ранната история и учение на адвентния народ е скривало пълната красота на моя Съз-

VI. ЗВЯРЪТ ВЪТРЕ В МЕН

дател от погледа ми, защото макар да изучавах Библията всеки ден, аз все още я четях до голяма степен със зрението, което ми даваше този свят и настоящото лаодикийско състояние на църквата ми. Долавяйки нещо от този проблем, докато разсъждавах върху думите на Исус, че „всеки книжник, който е учил за небесното царство, прилича на домакин, който изважда от съкровището си **ново и старо**“ (Матей 13:52), на 02. 03. 2009 г. съм записал по спомен следното от Духа на пророчеството:

Няма друга опасност за нас като народ, освен да забравим пътя, по който Бог ни е водил.

Всъщност действителния пасаж включва още нещо съществено, което не трябва да забравяме, освен „пътя, по който ни е водил Бог“:

*Няма от какво да се страхуваме за бъдещето, освен ако забравим пътя по който ни води Господ, и **Неговото учение в миналата ни история.** {Житейски скици, стр. 196}*

Не случайно тази фраза липсваше от паметта ми. Аз не познавах учението на ранните адвентисти и това ми пречеше да познавам моя Създател, така както трябваше да Го познавам, във времето в което живеех. През онази година усещах, че трябва да разбирам по-добре значението на т. нар. *Тройна ангелска вест*, записана в Откровение 14:6-12, понеже бях учен, че това е вестта на адвентния народ, която той трябва да занесе на света. Преди обаче да започна да я изследвам подробно, моят Създател щеше да насочи вниманието ми към изучаването на още теми, за да може от една страна да разшири кръгозора ми, а от друга да ми помогне да осъзная нуждата си от сигурния ориентир на „Неговото учение в миналата ни история“.

Първите записи в дневника ми за едно разширяващо се библейско изследване, във връзка с концепцията

за светилището, откривам в последните месеци на 2008 г. Разсъждавах подробно върху значението на организацията на израилевите племена около Мойсеевото светилище, пътя на излизането от египетско робство до пълното осветение на поклонника, направата, материалите и цветовете символика на неговото обзавеждане, значението на различните му предмети и тяхната системна взаимовръзка, както и целта на левитско-свещенската институция и нейната роля. Бях удивен от компактната, илюстративна функция на светилището, което в толкова малък обем побираше значението на целия спасителен план, във всички негови аспекти.

През първата половина на 2010 г. изследванията ми продължиха в посока анализиране на библейския календар в неговата възпоменателна и пророческа функция. Веднъж моят приятел от църквата беше дошъл в селото, където живея, за да ми помогне в някои технически задачи. Заговорихме се за библейския календар и той изрази идеята, че промяната на времената, осъществена от Римокатолицизма през Средновековието (Дан. 7:25), не се ограничава само до съботата. Това ме стимулираше да продължа да изучавам концепцията за всички библейски времена, за да установя каква е нанесената щета от тяхната промяна.

Когато трябваше да подготвя магистърската си теза, избрах да направя концептуално сравнение между нашумялата тогава книга на Дан Браун, *Изгубеният символ* и книгата *Битие*. Заради особения характер на символиката намираща се в книгата на Браун, приятел от църквата ми препоръча да гледам поредицата на Уолтър Файт за тайните общества. Чрез тази поредица, в продължение на месеци аз бях въведен в едно разширяващо се изследване на историята на тайните общества и значението на множеството символи и търговски лога. Резултатът бе

VI. ЗВЯРЪТ ВЪТРЕ В МЕН

едно параноично усещане за опасност от всички страни, в обществото и в църквата. Скоро осъзнах, че не трябва да живея с такава представа за действителността, защото тези мисли и съпътстващите ги страхове ми пречеха да поставям Христос в центъра на моя живот.

Постепенно започнах да виждам връзки между различните теми, които изучавах и с голям интерес ги асоциирах в моя собствена система. Спомените ми от предишни изучавания събудиха интереса ми към още теми и аз трябваше да намеря начин да ги хармонизирам. Реших, че най-фундаменталните реалности на живота са времето, пространството и събитието. Започнах да разполагам темите в тях, стараяйки се да следя за тяхното съотношение с личността на Исус, за да може изследването ми да не изгуби централния си фокус. Така се стигна до това, което нарекох *JeTiSpaHiPro* (джитайспехипро), вземайки първата сричка на английските думи за Исус, Време, Пространство, История и Пророчество. По този начин се оформи и целта на тази програма – да изследваме личността на Христос от гледна точка на тези 4 области.

От втората половина на 2010 до 2012 г., когато се вдигаше много шум покрай календара на майте, получих много потвърждения за личните си изследвания, от различни световни адвентни проповедници. Моят приятел от църквата ме насочи към свидетелството на Айвъър Майерс – бивш хип-хопър, станал адвентен пастор. Преживяването му ми беше близко заради това, че аз пък бях своеобразен бивш скейтър, който се задълбочава в личните си изследвания на Библията. В своите проповеди, Майерс споделяше вдъхновяващи идеи, много от които потвърждаваха личните ми изследвания. Централната му идея беше тази за светилището, като универсален модел. Тогава вярвах, че пробуждането на адвентния народ може да се осъществи чрез неговите проповеди.

Малко си давах сметка, че емоционалното въодушевление от библейските разкрития и отделните аспекти на истината, все още разкриваха само повърхностно състоянието ми, без да ми позволят да видя дълбокото окаяноство на лаодикийското ми състояние по начин, който да ме тласне трайно в прегръдката на моя Създател.

Предложих на църква Слатина да започна представяне на програмата *JeTiSpHiPro* събота-вечер, с цел предизвикване на интерес към Писанията, а в последствие до духовно пробуждане и реформация; нещо, което съвпадаше и с тогавашната програма на световната адвентна църква. В началото започнах с изясняване целта на програмата. Споделих убеждението си, че Бог ни подготвя да разширим схващанията си по библейските въпроси, за да бъдем духовно пробудени и готови да оценим Неговото учение:

Никой не кърпи стара дреха с нов плат; защото това, което трябва да я закърпи, отдира от дрехата и съдраното става по-лошо. Нито наливат ново вино в стари мехове; иначе меховете се спукват, виното изтича и меховете се изхабяват. Но наливат ново вино в нови мехове, та и двете се запазват. (Матей 9:16-17)

Твърдях, че сърцата ни трябва да станат „нови мехове“, за да може да оценим Божието учение, но не си представях, че този апел ще се окаже така уместен, в предвид на последвалите събития в църквата ни. Докато продължавах да представям поредицата, в продължение на няколко месеца, осъзнавах, че за моите братя и сестри в църквата, този процес на задълбочаване в Словото беше труден. Имаше и някои от тях, които с нескрит интерес идваха при мен след презентацията, за да продължим обсъждането. Някои отхвърляха моя подход на тълкуване, казвайки, че не са виждали Генералната конференция да поддържа такива възгледи. Въпреки това, аз възприемах всички тези реакции, като една добра възможност за обратна връзка,

VI. ЗВЯРЪТ ВЪТРЕ В МЕН

чрез която да видя слабости в идеите и начина на тяхното представяне.

Докато представях концепцията за небесното светилище, достигайки до кулминацията, в очистването му след датата 22-ри октомври, 1844 г., аз се вълнувах както никога, осъзнавайки важността на времето в което живеем. Призовавах хората да осъзнаят, че очистването на това светилище е свързано с нашата вяра и това дали внимаваме върху това, което в момента се случва там. Един процес, който трябва да привлече напълно вниманието ни, защото от това зависеше случаят на всеки от нас за вечността.

И каза ми: До две хиляди и триста денонощия; тогава светилището ще се очисти. (Данаил 8:14)

Гледах додето се положиха престоли, и Старият по дни седна, чието облекло беше бяло като сняг, и космите на главата Му като чиста вълна, престолът Му - огнени пламъци, и колелата Му пламенен огън. Огнена река излизаше и течеше пред Него; милион служители Му слугуваха, и милиарди по милиарди стояха пред Него; съдилището се откри, и книгите се отвориха. (Данаил 7:9-10)

Знаех, че учението за небесното светилище е изключително важно и копнеех да осъзная по-добре огромната стойност на онова преживяване, при което вярващите следват Христос с вяра в Светая Светих на небесното светилище, за да се включат в неговото очистване от греха.

Когато достигнах някъде около средата на поредицата, пасторът, който изглежда не можеше да приеме някои тълкувания в моите разбирания за библейската типология, дойде да разговаря с мен. Попита ме относно методологията ми за тълкуване и как разбирам, че в даден библейски текст или разказ има типология. В процеса на

представянето аз вече бях показал, че библейската типология позволява много събития и истории в Библията да бъдат схващани като образец или модел за събитията в нашето време. Често цитирах следния текст в тази връзка:

Но тези неща бяха **пример** [Гр. Типос] за нас, за да не жадуваме за злото, както те [древният Израил] жадуваха. И не бъдете идолопоклонници, като някои от тях, според писаното: “Народът седна да яде и да пие, и стана да играе.” Нито да блудстваме, както блудстваха някои от тях и паднаха в един ден двадесет и три хиляди души. Нито да изпитваме Христос, както някои от тях Го изпитаха и погинаха от змиите. И не роптайте, както роптаеха някои от тях и погинаха от изстребителя. А всичко това им се случи за **пример** [Гр. Типос] и беше записано за поука на нас, върху които са дошли последните времена. (1 Коринтяни 10:6-11)

Този текст ни показва, че много от случките и преживяванията на древния Божи народ Израил са образец (това е едно от значенията на думата типос) за нас днес. Не бях подготвен да отговоря на пастора нещо повече от това. Аз просто следвах интуитивно подходите, които познавах. Пасторът ми каза, че в подхода ми има алегоризиране на събитията, което може да се окаже опасно. Даде ми книга за херменевтиката (науката за тълкуване) от един адвентен учен, която познавах отчасти, но сега започнах отново да чета. Тъй като тогава не познавах ученията и методите за тълкуване на ранните адвентисти, аз не можех да поставя ясни граници между буквалния и метафоричния подход за тълкуване на Писанията. За съжаление не намерих такива и в предложената ми книга. Скоро след това аз вече не настоявах да представям поредицата си, виждайки, че това започва да дразни ръководителите на моята църква. Само 2-3 години след това аз и пасторът щяхме да се окажем в разменени роли, по отношение подхода за тълкуване, но засега аз трябваше да се придвижа към следващия

VI. ЗВЯРЪТ ВЪТРЕ В МЕН

етап на личните си изследвания.

Усещах, че трябва да се насоча към сърцевината на адвентното учение, която се намираше в Тройната ангелска вест:

И видях друг ангел да лети сред небето, който имаше вечното евангелие, за да го благовести на земните жители и на всяка нация и племе, и език, и народ. И каза със силен глас: Бойте се от Бога и Му въздайте слава, защото часът на Неговия съд настана; и поклонете се на Този, който е направил небето и земята, и морето, и водните извори! И друг, втори ангел, следваше отзад и казваше: Падна, падна великият Вавилон, който напои всичките нации с виното на своето разпалено блудстване. И друг, трети ангел, ги следваше и казваше със силен глас: Ако някой се поклони на звяра и на неговия образ и приеме белег на челото си или на ръката си, той също ще пие от виното на Божията ярост, което е приготвено чисто в чашата на гнева Му, и ще бъде мъчен с огън и сяра пред светите ангели и пред Агнето. И димът от тяхното мъчение ще се издига за вечни векове; и онези, които се покланят на звяра и образа му, няма да имат покой ни денем, ни нощем, нито който и да е друг, който приема белега на името му. Тук е нужно търпението на светиите; на тези, които пазят Божиите заповеди и вярата в Иисус. (Откровение 14:6-12)

Знаех, че това е сърцето на адвентната вест, но тогава свеждах значението ѝ до разобличаване фалшивата събота на папството, а това само подхранваше лаодикийския ми дух на себеправедност, самоувереност и осъдителност. Започнах да изследвам всички ключови думи в тази вест, за да установя какво учи Библията по тези теми. Например, когато вестта на първия ангел започва с думите „Бойте се от Бога“, аз изследвах всичко, което можех да намеря в Библията по темата за страха, а също и всичко, което откривах по темата за Бога.

Резултатът от това изследване беше една книга, която аз изпратих на съответния отговорник за преглед и одобрение с надеждата, че ще бъде отпечатана от адвентното издателство в България. Вярвах, че ако това стане, много адвентисти в страната ни биха започнали да изследват тези теми, за да се събудим като народ за истинската си идентичност и мисия.

По това време, в местната ни църква дойде един човек, който прехвърли членството си при нас, защото беше преживял разочарования в друга софийска църква. Той се интересуваше от теми свързани с принципите на Божието царство и свободата. Скоро се присъедини към дискусиите ни с моя приятел и тримата горещо обсъждахме изследванията си до този момент. След всички дискусии, на преден план изпъкна значението на вечното евангелие като контекст на Тройната ангелска вест:

И видях друг ангел да лети сред небето, който имаше **вечното евангелие**, за да го благовести на земните жители и на всяка нация и племе, и език, и народ. (Откровение 14:6)

Питахме се защо само на това място в Писанието евангелието е представено като вечно и как това се отнасяше към стария и новия завет и оправданието чрез вяра. Малко по-късно, аз и новоприсъединилият се към църквата, продължихме нашите изследвания, в които направихме връзка между Псалм 2-ри и вечният завет, сключен между Отец и Сина във вечността:

Земните царе застават и управниците се съветват заедно против **ГОСПОДА** и против **Неговия Помазаник**, и казват: Нека разкъсаме връзките Им и въжетата Им нека отхвърлим от себе си! Този, Който седи в небесата, ще се смее, **Господ** ще им се подиграе. Тогава ще им говори в гнева Си и ще ги ужаси в яростта Си. **Ще [Отец] каже: А Аз помазах Своя Цар на Сион,**

VI. ЗВЯРЪТ ВЪТРЕ В МЕН

светия Си хълм! Аз [Синът] ще възвестя наредбата на ГОСПОДА. Той Ми каза: Ти си Мой Син, Аз днес Те родих. Поискай от Мен и Аз ще Ти дам за наследство народите, и за притежание — земните краища. (Псалми 2:2-8)

Няколко дни след това намерих прекрасно потвърждение на тази идея в Духа на пророчеството:

Преди още да бяха положени основите на земята, Отец и Синът бяха сключили завет, за да изкупят човека, ако той бъде победен от Сатана. Бяха се обвързали с тържествената клетва, че Христос ще се застъпи за човешкия род. Христос изпълни тази Своя клетва. Когато на кръста извика: „Свърши се!“, се обърна към Отец. Заветът бе изпълнен напълно. Сега Той заявява: Отче, свърши се! Изпълних волята Ти, о, Боже Мой. Извърших изкупителното дело. Ако Твоята правда е задоволена, „желая гдето Съм Аз, да бъдат с Мене и тия, които си Ми дал“ (Йоан 19:30, 17:24). {Копнежът на вековете, Гл. 87, Параграф 22}

Направи ми впечатление, че това събитие е описано като реално и състоящо се между две осезаеми личности. Стигнахме до заключението, че вечното евангелие носено от първия ангел в Откр. 14-та глава е едно прогласяване на този вечен завет. Все повече разбирахме, че осъзнаването смисъла на този вечен завет, би осветлило много важни въпроси в последното време, в което живеем.

Дълго време не получих никакъв отговор на имейла, в който бях изпратил книгата за Тройната ангелска вест. Веднъж в местната ни църква дойде същото отговорно лице, на което бях писал имейл. Когато го попитах за книгата, той ми каза, че процедурата е доста дълга и рядко може да бъде отпечатана една такава книга.

Желаех да споделя изследванията си с някой и затова

сформирах Скайп група за изследване на тема „Тройната ангелска вест“. В групата поканих пастора, обслужващ църква Слатина, моят най-близък приятел от църквата и някои други хора, които смятах, че имат подчертан интерес към това, което наричахме „настоящата истина“. Започнах да представям последователно темите, очаквайки с нетърпение да видя каква ще бъде обратната връзка. Въпреки молбата ми в групата да не бъдат включвани нови лица, за да не се разводнява дискусиата, когато хората не са наясно какво изследваме, някои от членовете прибавиха още хора, които аз не познавах.

В началото хората не вземаха много участие. За мое най-голямо съжаление, моят приятел от църквата се изключи от групата. Пасторът се включи в началото, но после каза, че е зает и само ще следи коментарите ни. Когато стигнахме до темата за идентичността на Бога, двама души, които тогава не познавах и за които по-късно научих, че са от обществото на адвентистите реформатори (едно разклонение на адвентизма, което е отказало да носи оръжие по време на войната), започнаха да ми задават въпроси във връзка с Йоан 3:16. В този така наречен „златен стих“ на Библията се казва:

Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, а да има вечен живот. (Йоан 3:16)

Попитах ме какво трябва да разбираме под израза „единороден Син“. Казах им това, което бях учен: че гръцката дума за единороден (*моногенес*) означава уникален и единствен по рода си. Реших, че тези хора клонят към учението на деноминации, като Свидетелите на Йехова, които твърдят, че Христос е сътворено същество. В паметта ми изплува терминът арианство и аз написах в груповия чат, че като адвентисти, не се нуждаем от такива учения, които подкопават вярата ни в Бога. След това цитирах тек-

VI. ЗВЯРЪТ ВЪТРЕ В МЕН

стове, които смятах, че представят всеки от тримата членове на божеството като Бог и заявих, че това е нашата вяра, от която не възнамерявам ни най-малко да се отклонявам. Заявих и желанието си да не се отклоняваме със странични въпроси от темата за Тройната ангелска вест, която беше целта на изследването ни.

По-късно, в този ден, аз се сетих, че след една своя проповед, посветена на адвентната история и изнесена няколко седмици по-рано, нашият пастор предлагаше писмена разработка върху историята на учението за Триединството в адвентните среди. Тогава смятах, че не се нуждая от такива материали, по отношение на нещо, което ми се виждаше очевидно. Сега обаче, исках да имам този материал, за да покажа на хората в групата, че ние винаги сме поддържали учението за Триединството в нашата история.

Писах на пастора по Скайп, но той не беше на линия, за да ми отговори веднага. Тогава реших да потърся информация в Интернет, на английски. Търсих с ключовите думи „ЦАСД“, „история“, „Триединство“. Попаднах на сайта на един адвентист, за който, по-късно, разбрах, че е починал, а сайта му се поддържаше от негов приятел. Неговото изследване по темата за Триединството започваше с исторически увод, в който се съдържаха търсените от мен ключови думи. В този увод се разказваше как ранните адвентисти са били нетринитаристи и как по-късно е настъпила постепенна промяна в учението ни, като водеща роля в този процес се твърдеше, че имал Ли Рой Едуин Фрум (1890-1974) – адвентен пастор, историк и администратор.

Сама по себе си, възможността да се окаже, че нашите духовни предци не са приемали Триединството, ме постави в режим на спешност и вече знаех, че оттук-нататък, аз няма да мога да мигна, преди да си изясня какъв е дейст-

вителиния случай. По-нататък авторът на тези изследвания представяше личните си възгледи за Божеството, на базата на Библията и Духа на пророчеството. Свалих тези материали в *PDF* формат и започнах да ги чета. Колкото повече четях, толкова повече усещах как това, което съм смятал за сигурна основа под краката ми, изчезваше, оставяйки ме да вися във въздуха. Прочитайки основните постановки на материалите в този сайт, аз не открих синхрон между позицията на автора и боговдъхновените изявления. Възгледите му за Божеството бяха доста обърквачи.

Реших да споделя това с моя най-добър приятел от църквата. Той ми каза, че този въпрос не е бил разрешен в продължение на хилядолетия и затова не би следвало да очаквам, че аз ще го разреша. Стори ми се, че той най-вероятно е прав, но се зачудих как отсега нататък ще живея с такова противоречие, по отношение на Бога, на който се кланях. Докато изследвах тези материали, аз се молах да не бъда заблуден. Идеята, че мога да започна да вярвам нещо различно от това, което вярва църквата ми, ме изпълваше с неописуем ужас. Страхувах се, че и самият мой Създател може да ми е разгневен за това, че дръзвам да изучавам тази тема. Затова на този етап реших да оставя тези изследвания и да се съсредоточа в нещо друго.

Няколко месеца по-рано аз и Ружа бяхме чели една книга на английски¹⁰, която много ни беше харесала със своето задълбочено разглеждане на принципите на Божието царство, в контраст с тези на духовния Вавилон. Тази книга бях открил случайно, докато търсех материали за своите изследвания във връзка с идентичността на Христос – една тема, чиято плодотворност тепърва очаквах да разкриям. Освен красиво потвърждение на нейната важ-

¹⁰ Става въпрос за книгата *Идентичностни войни*, която може да изтеглите безплатно от fatheroflove-bulgaria.com

VI. ЗВЯРЪТ ВЪТРЕ В МЕН

ност, тази книга ми предложи и допълнителни проникновения, във връзка с начина по който в Божието царство се формира нашата стойност. Идеята, че тази стойност не идва от нашите постижения, а от връзката ни с Бога, чрез Христос, беше едно потвърждение на учението за оправданието ни чрез вяра, в противовес на опита да се оправдаваме пред Бога чрез дела. Във връзка с това, два от цитираните библейски текстове в книгата ми направиха дълбоко впечатление:

И ето, глас от небесата, който казваше: Този е възлюбеният Ми Син, в когото благоволих. (Матей 3:17)

За похвала на славната Си благодат, където Той ни е направил приети във Възлюбения. (Ефесяни 1:6, Версия на крал Яков)

Когато с Ружа прочетохме книгата, започнах да осъзнавам, че учението за Правдата чрез вяра, което си мислех, че познавам, е нещо, което тепърва трябва да изследвам, защото то касаше въпроса за нашето спасение. Започвах да разбирам, че дълго време съм си служил с адвентната сотериологична (отнасяща се до спасението) терминология, като с клишета, чието съдържание е напълно изпразнено от смисъла си. Когато исках да науча за основната вест на Неговия народ на остатъка (Тройната ангелска вест), моят Създател милостиво ми позволи да бъде разкрита слепотата ми по отношение на това, доколко Го познавах, за да видя по-пълно своето лаодикийско окаянство.

Гордеех се, че бях един от малцината в българската адвентна църква, които не са изоставили проповядването на Тройната ангелска вест, чрез която разобличавах папството, в изоставянето на тези вести. Аз и моят кум, който посещаваше същата софийска църква, бяхме подготвили евангелизаторска поредица (отговорностите за която

имаше църква Слатина), базирана на текста в Откр.14:6-12, с призив към хората в църквата за завръщане към истинския адвентизъм. В говоренето ми се усещаше много осъдителност. Днес, спомняйки си за това, считам за истинско чудо, кръщението в тази църква на хора, посетили сбирките. Моят Създател зачиташе искреността ми, но предстоеше да ми покаже, че в този процес на оповестяване на започналия през 1844 г. изследователен съд, аз трябваше да видя звяра вътре в мен:

И освен това видях под слънцето съдът, че злото е там; и мястото на правдата, че беззаконието беше там. Казах в сърцето си, Бог ще съди праведните и нечестивите, защото има време за всяка цел и за всяко дело. В сърцето си казах относно състоянието на човешките синове, че Бог може да ги изяви и да видят, че самите те са зверове. (Екклисиаст 3:16-18, Версия на крал Яков)

Посредством изявата на един осъдителен характер, аз не само че не можех да изоблича зверовете, описани в Откровението, но ги и подкрепях, тъй като в слепотата си бях воден от същия горделив и хищнически дух. Сега, когато се опитвах да загърбя темата за Божеството и пожелав да продължа да изучавам темите на Тройната ангелска вест, аз потърсих в Интернет какво още бе писал авторът на онази книга, която бяхме харесали с Ружа. Видях, че е написал още няколко по-големи книги, така че трябваше да избира по заглавието онази, която се доближаваше най-много до темите, които ме вълнуваха. Спрях се на *Завръщането на Илия*¹¹, защото вестта на типологичния „трети“¹² Илия беше един от начините да се говори

¹¹ Книгата може да свалите безплатно от maranathamedia.bg

¹² В типологията първият Илия е самият старозаветен пророк (3 Царе 17-19 гл.), вторият е Йоан Кръстител (Мат. 11:13, 14; Лука 1:17), а третият е адвентното движение, което в духа на Илия и подобно на Йоан Кръстител трябва да подготви народ за Второто идването на Господ (Мал. 4:5, 6)

VI. ЗВЯРЪТ ВЪТРЕ В МЕН

за Тройната ангелска вест.

Вече знаех, че поради отстъплението на нашия адвентен народ, самият той имаше нужда от едно движение в неговите среди, за да му разкрие нечестията, така както адвентизмът е бил Илия за останалата част от християнския свят, през 19-ти век. В този процес обаче, не очаквах, че духът на Илия ще изобличи и мен, обръщайки сърцето ми към моите духовни предци, чието учение за Божество-то тогава, въобще не познавах:

Ето, Аз ви изпращам пророк Илия, преди да дойде великият и страшен Ден на ГОСПОДА. И той ще обърне сърцето на бащите към синовете и сърцето на синовете към бащите им, за да не дойда и да поразя земята с проклятие. (Малахия 4:5-6)

Авторът на книгата *Завръщането на Илия* започваше със съня на Уилям Милър¹³, в който разкритите му от Бога правила за тълкуване на Библията, са представени като ключ, който отваря ковчежето със скъпоценните камъни на истината. Разпръскването на тези диаманти представляваше резултатът от отстъплението на нашия адвентен народ, чрез възприемане на спиритуалистичен подход за тълкуване на Писанията¹⁴, но след това идваше възстановяването им, което щеше да доведе до засияването им в една още по-голяма слава от първоначалната.

¹³ Виж *Ранни писания*, Сънят на Уилям Милър

¹⁴ Този подход има за свой източник лъжата на змията (Сатана) в Едем, където тя каза на жената, че тя и Адам няма да умрат ако ядат от плода на дървото за познаване на доброто и злото, въпреки че Бог им бил казал точно обратно (Бит. 3:1-6; 2:17). За да може Адам и Ева да не умрат след като са яли от този плод, то те би трябвало да имат независим от Бога източник на живот, т. е. дух (англ. *spirit*) на безсмъртие. По този начин Сатанинското тълкуване на Божиите думи създава спиритуалистичен подход за тълкуване на Божието Слово.

По-нататък в книгата се изясняваше естеството на Божието царство, като се припомнях принципите за добиване на стойност в него чрез отношения, в противовес на сатанинското, където стойността се добива чрез изпълнение и постижения. Беше показано ясно, че в зависимост от това в кое царство живееш, с такива очила ще прочиташ и Библията. Бяха дадени примери за съботата, с библейска защита, за законничество и с противоположната идея. Ставаше ясно, че плътският ум се ръководи от невидими слоеве на мисълта, които по един несъзнателен начин поддържат желаните от него тези, карайки ни да прочитаме Библията в светлината на собствените си егоистични желания.

Тогава разбрах, че моят Създател ме е водил в намирането на тази книга, за да ми разкрие несъзнателните слоеве на моето мислене, където аз Го предавах и заменях с друг, силов бог, който да съответства на моите плътски стремежи. Та нали Израил направил точно това със своя Бог? Защо бях дотам арогантен, че да смятам себе си и адвентния народ за застраховани срещу такава опасност и то докато е явно, че сме в лаодикийско състояние? Всъщност, макар до тогава да знаех, че в адвентизма има отстъпление, аз никак не допусках, че то може да е свързано с подмяна на самите основни учения дадени на този народ, подмяна на самия негов Бог.

На този етап все още не знаех, че в книгата авторът е посветил останалата ѝ част в изследване на темата за Божеството така както е разбираана в адвентизма. Когато за първи път видях това в съдържанието, този път бях убеден, че трябва да дам шанс на моя Създател да говори на сърцето ми по този болезнен въпрос. Бях доволен, че авторът не предлагаше някакъв свой особен и объркващ подход за тълкуване на Библията, а просто желаше да следва правилата на Уилям Милър, които бяха подкрепле-

VI. ЗВЯРЪТ ВЪТРЕ В МЕН

ни от Духа на пророчеството по следния начин:

“Онези които са ангажирани с прогласяването на тройната ангелска вест, изследват Писанията на основата на същия план, който беше възприел Отец Милър. В малката книжка озаглавена “Възгледи за пророчествата и пророческата хронология,” Отец Милър дава следните прости, но разумни и важни правила за изучаване и тълкуване на Библията:... Горното са част от тези правила; и в нашето изучаване на Библията ние всички ще направим добре ако послушаме представените принципи.” {Елън Уайт - Ривю енд Херълд - 25-ти ноември, 1884 г., Параграф 23, 25}

Две от тези правила даваха съществена насока за това, как трябваше да се подходи към библейското учение за Божеството:

ПРАВИЛО 4

За да се разбере една доктрина, съберете всички текстове от Писанието по темата, която искате да разберете; след това нека всяка дума има своето подходящо влияние, и ако можете да съставите теорията си без противоречие, не може да сте в грешка - Ис. 28:7-29; Ис. 25:8; Пр. 19:27; Лука 24:27, 44-45; Римл. 16:26; Яков 5:19; 2 Петр. 1:19, 20 (4-то правило)

ПРАВИЛО 11

Как да знаем кога една дума е използвана фигуративно. Ако има здрав смисъл, такава каквато е и не нарушава простите закони на природата, тогава тя трябва да се разбира буквално, ако не, фигуративно - Откр. 12:1, 2; 17:3-7¹⁵

Така моят Създател ми показваше че, когато са изясня-

¹⁵ Всички правила на Милър може да намерите в библиотеката на maranathamedia.bg

вали ученията, съдържащи се в Тройната ангелска вест, основополагаща част от които е това за Божеството, адвентните пионери са хармонизирали цялата Библия и са приемали буквално всичко в нея, което не противоречи на „простите закони на природата“.

Авторът на „Завръщането на Илия“ след това показваше, как събирането на всички текстове по темата за Божеството, в контекста на ценностната система, задавана от самите отношения на Бог и Неговия Син, хармонизираха по един красив начин всички привидни противоречия. Това беше едно удивително потвърждение на кулминацията на моите библейски изследвания за основополагащата роля на вечния завет между Отец и Неговия Син, както ми бе показано в Псалм 2:7, 8 и в последната глава на книгата „Копнежът на вековете“. Невероятното съкровище, което открих в този вечен завет, описах в книгата „Завещанието“¹⁶. Книгата „Завръщането на Илия“ ме постави под въздействието на Илиевия дух, който обърна сърцето ми към учението на моите духовни предци, за да оценя съкровището, намиращо се в отношенията на Бог и Неговия Син като истински Баща и Син. Тяхната реална връзка ми предлагаше възстановяване усещането за принадлежност и синовност чрез Духа на Божия Син и ми възвръщаше вярата за моето участие в наследството на Христос, дадено Му от Неговия Баща:

Така и ние, когато бяхме малолетни, бяхме поробени под първоначалните учения на света; а когато се изпълни времето, Бог изпрати Сина Си, Който се роди от жена, роди се и под закона, за да изкупи ония, които бяха под закона, та да получим осиновението. И понеже сте синове, **Бог изпрати в сърцата ни Духа на Сина Си**, Който вика: Авва, Отче! Затова не си вече роб, но син; и ако си син, то си Божий наследник чрез

¹⁶ maranathamedia.bg

VI. ЗВЯРЪТ ВЪТРЕ В МЕН

Христа. (Галатяни 4:3-7)

Така самият Дух свидетелствува заедно с нашия дух, че сме Божии чада. И ако сме чада то сме и наследници, **наследници на Бога, и сънаследници с Христа**, та, ако страдаме с Него, да се и прославяме заедно с Него. (Римляни 8:16-17)

Само каква радост се съдържаше в мисълта, че Бог има истински Син, в лицето на Христос. Син, Когото Той е родил във вечността и на Когото в удивителната Си любов е дал ВСИЧКО:

Той е образ на невидимия Бог, Първородният на цялото творение; защото в Него беше създадено всичко, което е на небесата и на земята, видимото и невидимото — било престоли или господства, или началства, или власти — всичко беше създадено чрез Него и за Него; (Колосяни 1:15-16)

Защото в Него благоволи да обитава цялата пълнота (Колосяни 1:19)

Сега пред мен отчетливо се яви истината, че моят Създател е създал всичко чрез Своя Син и в този Негов Син аз можех да чуя ясно Неговите думи, че Той благоволи в Сина Си, като отнасящи се лично за мен. Мисълта, че това благоволение на моя Създател към мен не е зависимо от моите постижения и провали, ми донесе свобода от десетилетното робуване в ценностната система, основана на постижения (провалите), според която бях живял, както в света, така и в църквата.

Сега се намирах на съдбоносен кръстопът в живота си. Ако исках да следвам истинския Син на моя Създател, това щеше да постави мен и семейството ми в болезнено противоречие с любимата ми църква. Освен това в самия мен бушуваше жестока борба между разума и чувствата ми. Заради това, че дълги години бях търсил стойността

си чрез постижения, чувствата ми бяха все още объркани и не можеха да приемат това, което разумът ми виждаше напълно ясно в Писанията.

Тази жестока борба в мен се засили и чрез скръбта, която преживяхме от задържания аборт на моята съпруга, заради който загубихме това, което трябваше да бъде нашето трето дете. Не мога да забравя тъжния поглед на Ружа в деня, когато баща ми щеше да я откара в болницата, за да отстранят от нея мъртвия плод. Сатана използваше моите чувства и ме притискаше с чувството, че така понасям „гнева“ на моя Създател заради възприемането на „еретични“ за църквата Му учения. Отново и отново заставах на колене, за да получа уверение от моя Създател за това в какво трябва да вярвам и как да продължа оттук нататък. Всеки път, когато правех това, моят Създател ми даваше силни потвърждения чрез Словото Си и писанията на Духа на пророчеството.

По това време започнах да чета на телефона си електронна версия на книгата *Моят Любим*¹⁷. В нея бяха описани личните борби и радостта на пастор Ейдриън Ибънс, когато до него е достигнала прекрасната истина за единородния Син. Той бе авторът на книгите *Идентичностни войни* и *Завръщането на Илия*. Много пъти Моят Създател ми вдъхваше навременната утеха на Неговия единороден Син чрез тази книга, когато преминавах през моите лични съмнения и борби. Исках да се свържа с Ейдриън, за да му благодаря за това, което моят Създател ми беше дал чрез Неговото служение. Намерих името му в Скайп и още същия ден имахме прекрасен братски разговор.

В онези дни, вярващи от различни части на България започнаха да се свързват с мен, заинтересовани от книгата ми „Завещанието“. Скоро след това стартирахме Скайп група за редовни срещи, в които споделяхме своите убеж-

¹⁷ fatheroflove-bulgaria.com

VI. ЗВЯРЪТ ВЪТРЕ В МЕН

дения, изучавахме заедно и се молахме един за друг и за нашите братя и сестри от адвентната църква. Копнеехме да споделим с тях радостта, която намирахме в единородния Син на Бога, но аз все още носех осъдителния дух на човек, който иска да проповядва Тройната ангелска вест, изобличавайки заблудите в църквата. Та нали сега, повече от всички в българската адвентна църква, аз си мислех, че имам основания да покажа в какво конкретно се състоеше нашето отстъпление от учението на основателите на адвентизма, приемайки едно фалшиво поклонение в учението за Триединството, отричащо синовността на Христос и превръщащо Светия Дух в друго същество.

Все още не разбирах, че в самата истина за единородния Син се съдържаше духът на синовното покорство на Христос към Неговия Баща, което е в пълно противоречие с моя зверски, осъдителен дух. Моят Създател щеше милостиво да ми позволи да проявя този дух към моите братя и сестри и особено към ръководителите на местната ни църква, за да мога да видя неговите горчиви плодове и да преживея покаяние. Колко съм Му благодарен, че е проявил толкова търпение към мен и че ми е простил всичко това. Когато представях истината за Неговия Син в църквата, действително никой не беше в състояние да я оспори, защото бе според Писанието. Но тогава някои ръководители казаха: „Виждате ли какъв дух води този човек?“, като с това се намекуваше, че представеното от мен не можеше да е истина щом като го защитавам с такава страст.

Толкова се измъчвах за това, че с невъздържаното си поведение злепоставях учението на моя Създател пред Неговата църква и няколко пъти молах за прошка, но осъдителният дух не ме напускаше. Просто не виждах друг начин за споделяне на тази скъпоценна истина с църквата ни. С времето започнах да разбирам, че моят Създател

ми открива Своя единороден Син точно, за да може да ме отърве от собствения ми осъдителен дух, нещо което изискваше време, защото ставаше въпрос за цялостно преобразяване на мисленето. Ружа, която бе свидетел на моите терзания, ме подтикна да се свържа с Ейдриън, за да му разкажа какво преживявах, докато се опитвах да споделям вярата си с църквата.

Пастор Ибънс бе преминал през много тежък процес на противоречие с църквата и бе научил скъпоценни уроци за това как да имаме такива отношения с нея, които отразяват покорството на Божия Син към Неговия Баща, особено в условия, когато ръководството на църквата е в отстъпление. Тези скъпоценни уроци са описани в книгата „Божествения модел“¹⁸ и те имаха огромно значение за мен, помагайки ми да следвам Христовия подход на апелиране към ръководителите, който ме опазваше от крайностите на бунтовния дух и духа на компромиса и примирението.

С мирът, който ми даде моят Създател, бях в състояние да следвам един процес на взаимоотношение с църковния съвет на нашата църква, при който апелирах към тях да ми покажат в какво се състои заблудата ми. Пасторът се съгласи да идва в дома ми, за да разглеждаме моите вярвания, в светлината на Библията. Това беше важно и смиряващо преживяване за мен, в което отново и отново звярът в мен се надигаше, желаейки да разкъса всичко около себе си, заради нечестието в отхвърлянето на единородния Син. Изминаха около две години, в които много пъти молах моя Създател да ме освободи от осъдителния дух на падналата ми природа.

Едно младо семейство, което се беше обърнало към адвентната вяра и бе чуло вестта за единородния Син,

¹⁸ <http://maranathamedia.bg/book/view/bozhestveniyat-model-v-tsarkvata>

VI. ЗВЯРЪТ ВЪТРЕ В МЕН

отишли при местния пастор, за да го помолят да бъдат кръстени в името на Исус Христос. Това им било отказано и затова те се свързаха с мен, за да ме попитат дали пастор Ибънс може да ги кръсти. Това беше първото идване на Ейдриън в България. Имахме прекрасни събирания и големи благословения от Божия Дух при споделянето на вестта и общуването ни. Младото семейство пожела да се кръсти в не особено топлите води на Панчаревското езеро, докато жената беше в напреднала бременност. Радостта от родения Син на Бога я издигаше над всяко неудобство.

На знаменателната дата 22-ри октомври 2016 г., след като представих пред църква Слатина своята вяра в единородния Син, беше гласувано моето освобождаване от членство с 21 / 20 гласа. Аз и моята съпруга се въздържахме от гласуване. Не желяехме да агитираме никого, както и да използваме всички налични средства, за да запазя членството си в църквата.

Душевното страдание, заради това отхвърляне на Божия Син от моите братя и сестри, беше много силно и макар че с годините силата му постепенно намаляваше, аз го преживявах отново и отново, особено когато посещавах любимата си църква. Моят Създател ме уверяваше, че това не е срещу мен, а срещу Неговия Син, но осъдителният дух все още ме държеше здраво, карайки ме да се чувствам онеправдан и да се самосъжалявам. Моят Създател не ме остави, а ме насърчаваше да продължавам да ценя истината за Неговия Син, в Когото бях приет, независимо от всичките ми успехи и провали.

С благодатта на моя Създател избрах да гледам на своето преживяване като на отхвърлянето на Йосиф от неговите братя. Макар и „продаден“ на Египет, аз можех да съдействам за тяхното покаяние, като ги обичам с любовта на родения Син и им приготвям „храна“ за идващи-

те години на глад.

В годините след моето изключване от църква Слатина, видях как много хора не можаха да продължат да следват единородния Син, точно защото не приеха поуките от Неговото отношение с Отец, така както те се прилагат в семейните, църковните и обществените структури. Моят Създател ме благослови богато, в резултат на старанието ми да следвам Неговите принципи за правилно отношение към ръководителите на Неговата църква. В годините след 2014 в страната ни се появиха доста хора с антиринитарни възгледи, които не виждаха проблема с осъдителния дух, който ги утвърждаваше още повече в лаодикийското състояние да смятат себе си за по-„богати“ от „отстъпниците“ в църквата.

Радвах се на духовното наследство, което идваше до мен, чрез единородния Син и не желяех да бъда идентифициран с антиринитарното движение в адвентните ни среди. Толкова съм благодарен на моя Създател, че ми отвори очите, за да видя принципа на покорството в отношението на Неговия единороден Син в неговото приложение към отношенията между църковните членове и техните водачи. Неговото търпение към мен ме уверяваше, че Той ме е избрал да представям тези истини, въпреки осъдителността в характера си, защото Той щеше да ме пресътвори по образа на Сина Си, за да покаже преобразващата сила на истината Си в живота ми.

VII. ПОЧИВКАТА НА МОЯ БАЩА

И на седмия ден Бог беше свършил делото, което беше създал; и на седмия ден си почина от цялото дело, което беше създал. И Бог благослови седмия ден и го освети, защото в него си почина от цялото Си дело, което Бог беше създал и сътворил. (Битие 2:2-3)

Още когато бях прочел книгата *Идентичностни войни* за първи път, аз исках тази светлина да стигне и до други хора и затова започнах да я превеждам. Но други ангажменти ми отнемаха времето и аз оставих превода още в началото на първата глава. По-късно, когато приех вестта за единородния Син на моя Създател и се свързах с автора на книгата, той се зарадва, че желях да споделям тези скъпоценни истини с моите сънародници. Създадохме българската версия на сайта Медия Мараната и аз започнах да превеждам статиите и книгите, които се публикуваха там. Толкова съм благодарен на моя Създател, защото по този начин Той ми помагаше всеки ден да изучавам и следвам разрастващата се светлина за Неговия единороден Син.

Някъде по това време научих, че вестта за нашата истинска идентичност в Божия Син е била проповядвана за първи път две седмици след падането на кулите в Ню Йорк – малко след като бях говорил в църквата в гр. Пещера за „второто докосване“, от което се нуждаеше нашия адвентен народ. Тогава все още не знаех за боговдъхновените текстове, които предсказваха започването на светлината на 4-тия ангел от Откровение 18-та глава по това време. Осъзнавайки важноста на това дело, в годините след 2014-та посвещавах все повече и повече време за изследване, споделяне и преживяване на нарастващата

светлина. Неизброими са благословенията, които дойдоха за мен и семейството ми, в резултат от приемането и живеенето в светлината на тези вести.

През 2012 г., след седем години работа като учител по английски в местното училище, аз бях принуден да напусна, за да дам почивка на нервната си система. Продължих да давам частни уроци в домашни условия. В същото време продължих обучението си в университета за докторска степен, връщайки се във Факултета по начална и предучилищна педагогика. В началото на 2015 г. защитих дисертационен труд на тема „Съвременни модели на социално възпитание и работа със семейството“. Започнах подготовка за конкурс за асистентска длъжност в университета.

По това време вече усилено превеждах материалите в Медия Мараната. Все повече осъзнавах съдбоносната значимост на това световно движение, което инициираше моят Създател. Скоро се изправих пред дилемата – ще работя ли в университета или ще се посветя изцяло на настоящата истина. В деня, в който пътувах към Факултета по начална и предучилищна педагогика, за да уточня някои последни подробности с моята научна ръководителка във връзка с конкурса, усещайки важността на това решение, аз се помолих на моя Създател с плач да ми даде уверение и сила да последвам правилното решение.

Като част от докторантската ми практика, вече бях изнасял няколко лекции на студенти, на мястото на моята научна ръководителка. Приятното усещане да споделям възгледите си за възпитанието и семейството в една академична среда се смесваше с напрежението от съзнанието, че представях идеите си в светска институция. Реших, че това не може да продължава по този начин. В разговора с научната ръководителка разкрих напълно идентичността си и желанието си да служа на студентите със своя духовен опит. Знаех, че това означаваше да бъда отхвър-

VII. ПОЧИВКАТА НА МОЯ БАЩА

лен от тези среди, както и стана, но само по този начин можех да бъда в мир със себе си. Беше тежко за Ружа и родителите ни, но никога досега не съм съжалявал за резултатите от това решение.

Истината за родения Син ме свърза с много хора из света. Веднъж един мой приятел от Южна Африка, който беше научил от нас за единородния Син ми изпрати книга за библейските празници. До тогава аз ценях високо символната и пророческа значимост на библейските празници, но разбиранията ми като адвентист, с протестантско наследство, не ми позволяваха да ги видя като нещо по-различно от старозаветна отживелица.

Книгата съдържаше достатъчно позовавания на Писанията, Духът на пророчеството и историята, за да ме накара да си представя какво би било, ако наистина библейските празниците, които дотогава смятах за ограничени само до евреите, могат да съдържат благословения и за нас днес. Проблемът беше, че рамката, в която се представяше този въпрос, лансираше празниците като едно продължение на законническото ми преживяване като адвентист, от което аз всячески желяех да се дистанцирам. Ако някак тези празници можеха да бъдат видени в светлината на вечният завет, който ми откри моя Създател, тогава можех с радост да ги прегърна.

Привличането на вниманието ми към този въпрос ме подсети, че в онези дни бях слушал аудио запис на едно обръщение на Ейдриън към негови приятели от движението *Отец и Син*. В него той изразяваше съжалението си, че те не виждаха благословието в празниците, които той наскоро бил приел. По-късно в Медия Мараната започнаха да се публикуват книги¹⁹, които показваха как

¹⁹ Това е литературата от раздела „Вечен завет, постановления и съдби“ - http://maranathamedia.bg/book_theme/view/vechen-zavet-postanovleniya-i-sdbi

светлината за оправдание чрез вяра, дошла до адвентния народ в периода 1888-1895 г., позволява на библейските празници да бъдат видени в една рамка, при която явяващият влиза в тези определени от Бога времена, не за да докаже стойността си пред Бога, а за да приеме по-голямо благословение от Духа на Божия Син. В контекста на оправданието чрез вяра и самата събота бе един дар на Христовия Дух. Това подреди огромен дял от системата на моето мислене, защото аз отдавна се опитвах да си обясня как така съботата може да бъде „майка“ на всички празници и все пак да не е „прикована на кръста“ заради церемониалната ѝ същност:

И ГОСПОД говори на Мойсей и каза: Говори на израилевите синове и им кажи: *ГОСПОДНИТЕ празници*, в които ще свикват свети събрания, *Моите празници*, *са тези: Шест дни да се върши работа, а седмият ден е събота* за почивка, за свято събрание; в нея да не вършите никаква работа; във всичките ви жилища е събота на ГОСПОДА. Това са ГОСПОДНИТЕ празници, свети събрания, които ще свикват на времената им:... [следва пълен списък на празниците] (Левит 23:1-4)

Рамката на учението за оправдание чрез вяра, така както бе дадена на адвентния народ в 1888 г. създаваше възможност за едно красиво подреждане на парченцата на истината, при което празниците се явяваха едно разширение на съботния принцип,²⁰ за даряване на дългоочакваното освежение от присъствието на Господ:

Затова, покайте се и се обърнете, за да се заличат греховете ви и да дойдат освежителни времена от лицето на Господа и Той да ви изпрати определения за вас Иисус Христос, (Деяния 3:19-20)

²⁰ Повече по този въпрос може да намерите в литературата от раздела „Съботен извор“ - http://maranathamedia.bg/book_theme/view/sboten-izvor

VII. ПОЧИВКАТА НА МОЯ БАЩА

Единородният Син се явяваше пред мен като крайгълният камък в храма на истината, който беше съвсем различен от досегашните ми представи. Тъй като цялата стойност на Божия Син идваше от Неговия Баща, това показваше, че основата на Божието царство не е силова, а такава, която се определя от отношения. За да бъдем оправдани чрез вяра, от нас се е очаквало да гледаме на Божия Син, като изначалния автор на доверието в небесния ни Баща:

Аз ще възвестя наредбата на ГОСПОДА. Той Ми каза: Ти си Мой Син, Аз днес Те родих. (Псалми 2:7)

Като гледаме на Исуса, началника и съвършителя на вярата, който заради подлежащата нему радост претърпе кръст като презре срама, и седна отдясно на престола Божий. (Евреи 12:2, ЦП)

Тука е търпението на светиите: тука са тези които пазят заповедите Божии и вярата Исусова. (Откровение 14:12, ЦП)

В този контекст можех да видя, как самият Мой Спасител се обляга на лоното на Своя Баща всяка събота и при всички определени времена на Господ, за да получи и раздава един Дух, в който се съдържат мир и наслада от съзнанието, че съм Божие дете, в което Той благоволи, независимо от моите успехи или провали, независимо от моето греховно естество:

И на седмия ден Бог беше свършил делото, което беше създал; и на седмия ден си почива от цялото дело, което беше създал. И Бог благослови седмия ден и го освети, защото в него си почива от цялото Си дело, което Бог беше създал и сътвори. (Битие 2:2-3)

Кой се е изкачил на небето и е слязъл? Кой е събрал вятъра в шепите си? Кой е вързал водите в дреха? Кой е утвърдил всичките земни краища? Как е Името Му и

как е Името на Сина Му — ако Го знаещ? (Притчи 30:4)

Аз, мъдростта (Божият Син – 1 Кор. 1:24), обитавам с благоразумието и издирвам разсъдливо знание. ... Чрез мен владеят князете и благородните, и всички земни съдии. ... От вечността бях поставена, от началото, още преди създаването на земята. **Родих се**, когато ги нямаше бездните, когато нямаше извори, изобилстващи с вода. Преди да бъдат разположени планините, преди хълмовете **се родих**, докато Той още не беше направил нито земята, нито полята, нито първите пращинки на вселената. Когато приготвяше небесата, аз бях там. Когато начерта кръг над лицето на бездната, когато утвърждаваше облаците горе, когато усиляваше изворите на бездната, когато определяше на морето границата му, така че водите да не престъпват Неговата заповед, когато полагаше основите на земята — тогава аз бях майсторски работник при Него, **бях Негова наслада** ден след ден, **веселях се винаги пред Него**, веселях се на земния Му кръг и **насладата ми беше с човешките синове**. (Притчи 8:12,16,23-31)

И така, израилевите синове да пазят съботата, като я празнуват в поколенията си по вечен завет. Това е знак между Мен и израилевите синове до века; защото в шест дни ГОСПОД направи небето и земята, а на седмия ден си почина и си **отдъхна** [евр. да вдъхнеш на някого дух]. (Изход 31:16-17)

И идващите от теб ще съградят отдавна запустелите места, ще изправиш основите на много поколения [истинския Божи храм с единородния Син като негов крайгълен камък - Мат. 16:15-18; Еф. 2:20-22; 1 Петр. 2:4-8]; и ще се наречеш възстановител на развалините, възобновител на пътища за живеене. Ако въздържиш крака си за съботата, да не вършиш делата си (опит да се препоръчае на Господ) в светия Ми ден; и **наречеш съботата наслада**, светия ден на ГОСПОДА — почи-

VII. ПОЧИВКАТА НА МОЯ БАЩА

таем; и го почиташ, като не следваш своите пътища и не търсиш своите дела, и не говориш своите думи, **тогава ще се наслаждаваш в ГОСПОДА** и Аз ще те направя да яздиш по високите места на земята, и ще те храня с наследството на баща ти Яков — защото устата на ГОСПОДА изговори това. (Исаия 58:12-14)

В онова време Иисус заговори, като каза: Благодаря Ти, Отче, Господи на небето и земята, защото си скрил това от мъдрите [според този свят] и разумните, а си го открил на **невръстните** [новородените]. Да, Отче, защото така Ти се видя угодно. **Всичко Ми е предадено от Моя Отец** [защото е роден от Него във вечността]; и освен Отец, никой не познава Сина; нито познава някой Отца, освен Синът и онзи, на когото Синът би благоволил да го открие. Елате при Мен всички, които сте отрудени и обременени, и Аз ще ви дам **почивка** [само в родения Син съботата и празниците са преживявани така]. Вземете Моето иго върху себе си и се научете от Мен, защото съм кротък и смирен по сърце; и ще намерите **почивка** за душите си. Защото Моето иго е благо и Моето бремe е леко. (Матей 11:25-30)

И така, **докато ни остава обещанието да влезем в Неговата почивка**, нека се боим да не би някой от вас да се яви изостанал. Защото и до нас, както и до тях, се донесе една блага вест; но словото, което те чуха, не ги ползва, понеже **не се съедини с вяра** [доверието на родения Син към Отец] в онези, които го чуха. (Евреи 4:1-2)

Сега вече наистина можех да видя съботата, като вест на запечатването, защото звярът в мен не можеше да бъде преобразен чрез външни и „козметични“ поправки, а само чрез пресътворяващата сила на Духа на моя Създател, която се изливаше с нарастващо количество в съботата и в Неговите определени времена.²¹ С тези прекрасни

²¹ Повече по тази тема може да намерите в книгата *Жив хляб от*

вести моят Създател ми показваше КАК ще ми даде сила за моето преобразяване. Предстоеше ми обаче да науча, какъв точно е Неговият образ, по който трябва да бъде моделиран. Тук е мястото, където звярът в мен щеше да бъде изобличен до такава степен, че да излезе с всичката си ярост, за да ме разкъса, понеже виждаше, че властта му е на път да бъде окончателно отнета.

Веднъж, докато говорехме по Скайп, Ейдриън ми каза, че му предстои много трудна изследователска задача. Нуждаеше се от Божията мъдрост, за да хармонизира много библейски текстове, във връзка с Божия характер. Скоро в сайта на Медия Мараната бе публикувана книгата *Голгота в Египет*²². Докато превеждах тази малка книжка, започнах да виждам как светлината, която имаме от адвентните пионери за единородния Син на Бога се разширява чрез постоянния кръст на Христос, който бе представен в дадената през 1888-1895 г. вест за оправдание чрез вяра, за да разкрие една напълно непозната за мен и невероятно красива картина за ненасилствения характер на моя Създател.

Разбирах, че съм ограничавал светлината, която струи от Голгота, където моят Спасител е страдал, преди около 2000 години. Посредством божественият модел в отношенията на Отец (източник) и Синът (канал), приложен към кръста, ставаше ясно, че страданията на Христос преди 2000 години са само външен израз на страданията Му през цялата история, откакто има грях. Той стоял на кръста шест часа, изявявайки факта, че греховете ни са Го пробождали 6000 години.

Във всичките им скърби Той скърбеше и Ангелът на присъствието Му ги избави. В любовта Си и в мило-

небето достъпна на maranathamedia.bg

²² <http://maranathamedia.bg/book/view/golgota-v-egipet>

VII. ПОЧИВКАТА НА МОЯ БАЩА

сърдието Си Той ги изкупи, вдигна ги и ги носи през всички древни дни. (Исая 63:9)

... докато разгъват втори път в себе си Божия Син и Го опозоряват. (Евреи 6:6)

Всякога носим на тялото си убиваното на [Господа] Исуса, за да се яви на тялото ни и живота на Исуса. (2 Коринтяни 4:10)

Сега, превеждайки първата книга на пастор Ибънс за ненасилствения характер на нашия небесен Баща, в ума ми започваше да изгрява светлината на кръста, изявяваща страданията на Христос в Неговите египетски деца:

И трупове им ще лежат на улицата на големия град, който духовно се нарича Содом и Египет, където беше разгънат и техният Господ. (Откровение 11:8)

От тогава до днес, тази скъпоценна светлина нараства, както това е отразено в категорията *Характерът на Бога* в *maranathamedia.bg*²³ и в сайта *fatheroflove-bulgaria.com*, който създадохме за широката публика, която не е запознатата със спецификата на адвентната история.

Ние адвентистите, винаги сме предупреждавали хората да не приемат „белега на звяра“ в лицето на неделята. Аз самият правех това повече от 16 години. Белегът обаче е поставен върху онези, които се кланят на звяра и на неговия образ.

И друг, трети ангел, ги следваше и казваше със силен глас: Ако някой се поклони на звяра и на неговия образ и приеме белег на челото си или на ръката си, той също ще пие от виното на Божията ярост, което е приготвено чисто в чашата на гнева Му, и ще бъде мъчен с огън и сяра пред светите ангели и пред Агнето.

²³ http://maranathamedia.bg/book_theme/view/kharaktert-na-boga

И димът от тяхното мъчение ще се издига за вечни векове; и онези, които се покланят на звяра и образа му, няма да имат покой ни денем, ни нощем, нито който и да е друг, който приема белега на името му. (Откровение 14:9-11)

Както се вижда от цитирания текст, този фалшификат на поклонението пред истинския Бог и Неговия Син е свързан с едно поклонение пред звяра и пред неговия образ. В тази имитация звярът е на мястото на Отец, а Неговият Син е фалшифициран чрез образа на звяра.

... Христос, който е образ на Бога. (2 Коринтяни 4:4)

... Който [Христос], бидейки сияние на Неговата [на Отец] слава и отпечатък на Неговото същество... (Евреи 1:3)

Като роден Син на Бога от вечността и изразяващ съвършено образа на Отец, Христос е точно копие на Своя Баща, както външно, така и по характер. Това означава, че целият Му живот на земята е разкрил, във всяка подробност, какъв е Бог.

Аз Те прославих на земята: извърших делото, което Ти Ми даде да върша. (Йоан 17:4)

Филип Му каза: Господи, покажи ни Отца, и ни е достатъчно. Иисус му каза: Толкова време съм с вас и не си ли Ме познал, Филипе? Който е видял Мен, е видял Отца; как казваш ти: Покажи ми Отца? (Йоан 14:8-9)

Целият живот на Христос е изпълнен с дела на безпощадна милост, доброта и любов. Тогава защо във вестта, която адвентният народ трябваше да представи на света, се съдържа „най-страшната заплаха“²⁴, в която моят Създател е представен като воден от главомайваща ярост,

²⁴ Уайт, Е. Великата борба, Гл. 25, Параграф 45

VII. ПОЧИВКАТА НА МОЯ БАЩА

заплашвайки да измъчва цяла вечност, всички онези, които се покланят на звяра и не са приели Неговия Син. А Божият Син, в тази вест е представен като закланото Агне, сякаш поело цялата сила на този гняв върху Себе Си?

И друг, трети ангел, ги следваше и казваше със силен глас: Ако някой се поклони на звяра и на неговия образ и приеме белег на челото си или на ръката си, той също **ще пие от виното на Божията ярост**, което е приготвено чисто в **чашата на гнева Му**, и **ще бъде мъчен с огън и сяра** пред светите ангели и **пред Агнето**. И димът от тяхното мъчение **ще се издига за вечни векове**; и онези, които се покланят на звяра и образа му, **няма да имат покой ни денем, ни нощем**, нито който и да е друг, който приема белега на името му. (Откровение 14:9-11)

В резултатите от нашите изследвания, дошли в отговор на усърдна молитва и копнеж да примирим свидетелството на Божия Син за Неговия Баща с цялата Библия, ставаше недвусмислено ясно, че Божието Слово е написано по начин, който посреща човека в Неговото греховно мислене.²⁵ Това бе просто още едно приложение на принципа

²⁵ „Господ говори с човешките същества с несвършена реч, за да могат изродените сетива, притъпеното, земно възприятие на земните същества да проумеят Неговите думи. Така е показано снизхождението на Бога. Той посреща падналите хора там, където са. Библията, свършена такава, каквато е в своята простота, не отговаря на великите идеи на Бог; тъй като безкрайните идеи не могат да бъдат изпълнени свършено в ограничените носители на мисълта. Вместо изразите на Библията да са преувеличени, както мнозина предполагат, силните изрази се разпадат пред великолепието на мисълта, макар че писателят е избрал най-изразителния език, чрез който да предаде истините на висшето образование. Грешните същества могат да понесат само да гледат сянката на сиянието на небесната слава. {Уайт, Е. Г. Писмо 121, 1901 г., Избрани вести, кн. 1, стр. 22, Гл. 1, Параграф 31}

VII. ПОЧИВКАТА НА МОЯ БАЩА

на възплъщението на Божия Син²⁶, взел на Себе Си нашето паднало естество, за да ни достигне със Своето божествено естество, така че да можем да понесем красотата на Божия характер, без да бъдем погълнати от собствената ни вина, докато сме в това присъствие:

И Ангелът ГОСПОДЕН му се яви в огнен пламък из-сред една къпина; и Мойсей погледна, и ето, къпината гореше в огън, а къпината не изгаряше. (Изход 3:2)

Писанията следват същия принцип, при който съвършенството на Божия характер е разкрито, чрез несъвършения език на човека, който носи в себе си сянката на нашето паднало състояние. В този процес Библията ни свързва с Божиите мисли, посредством несъвършен човешки изказ. Така Христос, бивайки реален Син на Бога и Син Човешки е действително пътят към Отец – единственият път към съвършеното познание на Неговия характер:

И сънува (Яков), и ето, стълба изправена на земята, чийто връх стигаше до небето, и Божиите ангели се качваха и слизаха по нея. (Битие 28:12)

И му каза: Истина, истина ви казвам: (отсега) ще виждате небето отворено и Божиите ангели да възлизат и слизат над Човешкия Син. (Йоан 1:51)

Иисус му каза: Толкова време съм с вас и не си ли Ме познал, Филипе? Който е видял Мен, е видял Отца; как казваш ти: Покажи ми Отца? (Йоан 14:9)

Иисус му каза: Аз съм пътят и истината, и животът;

²⁶ „Библията не ни е дадена на някакъв велик свръхчовешки език. **Иисус, за да достигне до човека там, където е, взе човешко естество.** Библията трябва да бъде дадена на езика на хората. Всичко, което е човешко, е несъвършено. Различните значения се изразяват с една и съща дума; няма една дума за всяка отделна идея. Библията е дадена за практически цели. {Уайт, Е. Г., Избрани вести, кн. 1, стр. 20, Гл. 1, Параграф 22}

VII. ПОЧИВКАТА НА МОЯ БАЩА

никой не идва при Отца, освен чрез Мен. (Йоан 14:6)

Този път е отразен в светилището:

Твоят път, о, Боже, е в светилището:... (Псалм 77:13,
Версия на крал Яков)

Причината да има двор, Свято място и Най-свято място, не беше, защото Бог става по-свят, когато се придвижва към най-вътрешната част, а понеже нашето разбиране за Него е пречиствано и усъвършенствано, като резултат от постоянното следване на Божия Син. Очистването от греха дава възможност за усъвършенстване на нашите възприятия и способността ни да разбираме Божиите мисли и Неговия характер, така както той е разкрит от Сина Му.

Започнах да разбирам как разновидността на металите, в отделенията на светилището, отразява етапите на това пътуване към Божия характер. Предметите в двора са изработени от мед (бронз, месинг), в Святото място от сребро и злато, а в Най-святото от чисто злато.

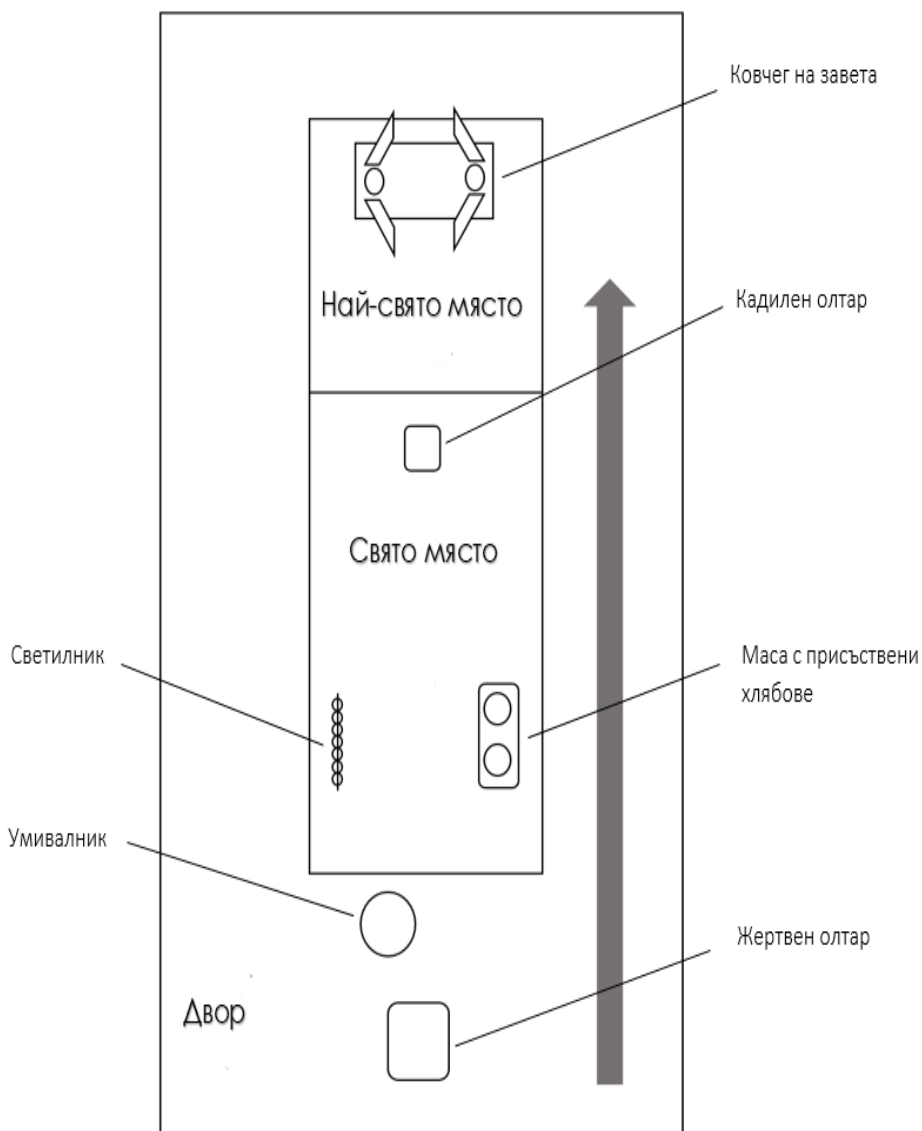
Двор

Да направиш олтара (жертвен, в двора) от акациево дърво, пет лакътя дълъг и пет лакътя широк; олтарът да бъде четвъртит и височината му да бъде три лакътя. На четирите му ъгъла да направиш роговете му, роговете да бъдат част от самия него; и да го обковеш с бронз. (Изход 27:1-2)

Да направиш и бронзов умивалник с бронзова подложка, за да се мият; и да го поставиш между шатъра за срещане и олтара и да налееш вода в него. (Изход 30:18)

Свято място

ПЪТЯТ В СВЕТИЛИЩЕТО

VII. ПОЧИВКАТА НА МОЯ БАЩА

И дъските на скинията да направиш двадесет дъски за южната страна, към пладне; и под двадесетте дъски да поставиш четиридесет сребърни подложки — две подложки под една дъска за двата ѝ шипа и две подложки под друга дъска за двата ѝ шипа. (Изход 26:18-19)

Да направиш и светилника от чисто злато, изкован да направиш светилника; стъблото му, клоновете му, чашките му, топчиците му и цветята му да са част от самия него. (Изход 25:31)

Да направиш маса от акациево дърво, два лакътя дълга, един лакът широка и лакът и половина висока. Да я обковеш с чисто злато и да ѝ направиш златен венец наоколо. (Изход 25:23-24)

Да направиш олтар за кадене на тамян, от акациево дърво да го направиш; ... Да обковеш с чисто злато плочата му, страните му наоколо и роговете му, да му направиш и златен венец наоколо. (Изход 30:1, 3)

Най-свято място

Да направят ковчег от акациево дърво, дълъг два лакътя и половина, широк лакът и половина и висок лакът и половина. Да го обковеш с чисто злато, отвън и отвътре да го обковеш; и да направиш отгоре около него златен венец.... Да направиш умилостивилище от чисто злато, два лакътя и половина дълго и лакът и половина широко. И да направиш два херувима от злато, изковани да ги направиш, на двата края на умилостивилището. (Изход 25:10-18)

Градацията в металите говореше за едно възходящо пътуване към все по-правилно разбиране на Божия характер, в контраст с този на човечеството. На индивидуално ниво, това може да се осъществи в рамките на един човешки живот, докато в колективното преживяване на

Божие народ, то отнело около 6000 години. Тъй като, за съжаление, по-голямата част от човечеството е избирала обратният път на този в светилището, тази деградация е отразена в образа, чиято глава е Вавилон:

Ти, царю (Навуходоносор), си видял, и ето, един огромен образ. Този образ е бил велик и блясъкът му е бил превъзходен. Стоял е пред теб и видът му е бил страшен. **Главата** на този образ е била от чисто **злато**, гърдите му и мишците му — от **сребро**, коремът му и бедрата му — от **бронз**, подбедрениците му — от **желязо**, краката му — отчасти от желязо, а отчасти от **глина**. Ти си гледал, докато се е **откъснал** камък [царството на единородния Божи Син, откъснат от лоното на Отец, с което Вавилон е несъвместим], но не от ръце, който е ударил образа в краката му от желязо и глина и ги е разбил. (Данаил 2:31-34)

По-късно, гордост, самозабрава и отказ да признае, че силата и мъдростта принадлежат на Бога, накарали Навуходоносор да изгради подобен образ, но целия от злато, за да илюстрира безсмъртието на своето царство.

Цар Навуходоносор направи образ от злато; височината му беше шестдесет лакътя и ширината му — шест лакътя. Изправи го в равнината Дура, във вавилонската област. (Данаил 3:1)

Мерките на този образ са според шестдесетичната вавилонска система, която символизира осланянето на човешкия потенциал, разглеждан като независим от Бога, тъй като липсва 7-ят, божествен елемент, който е представен в съботната почивка на нашия небесен Баща. Точно тази гордост, подхранвана от фалшивата философия, че притежаваме стойност от само себе си, подтикнала Луцифер да отхвърли властта и преклонението пред Божия Син, Онзи, Който бил получил всичко от Бога и да се насочи към престола на Всевишния:

VII. ПОЧИВКАТА НА МОЯ БАЩА

Ще употребиш това иносказание против **вавилонския цар**, [така Луцифер е оригиналният цар на Вавилон] като речеш: Как престана насилникът! престана скубачът на злато! ... Как си **паднал** [неизбежната морална деградация, която идва от отхвърлянето на Божия характер] от небето, ти Деннице, сине на зората! Как си отсечен до земята, ти, който поваляше народите; А ти думаше в сърцето си: Ще възляза на небесата, Ще възвиша престола си над Божиите звезди, И ще седна на планината на събраните богове към най-крайните страни на север, Ще възляза над висотата на облаците, Ще бъда подобен на Всевишния. (Исая 14:4,12-14)

От много голямата ти търговия напълниха всичко всред тебе с **насилие** [противоположното на божествения характер], и ти съгреши; затова те отхвърлих като скверен от Божия хълм, и те изтребих отсреди огнените камъни, херувиме засеняващи! **Сърцето ти се надигна поради хубостта ти** [търсенето на стойност в собствения потенциал го откъсва от Източника и го прави горделив]; **ти разврати мъдростта си поради блясъка си** [развратената му мъдрост ражда философията за придобиване на стойност чрез постижения [изявен потенциал]; Аз те хвърлих на земята, изложих те пред царете, за да те гледат. Ти **омърси светилищата си** [ето така той извървял обратно пътя в светилището] чрез многото си беззакония, чрез неправедната си търговия; затова извадих огън изсред тебе, който те изяде, и те обърнах на пепел [това е естествен процес, а не активно действие от страна на Бога] по земята пред очите на всички, които те гледат. (Езекил 28:16-18)

Така Библията ни показва, че Вавилон отразява царството на падналия Луцифер, което той налага на човечеството, посредством греха му. Това падение, както и падението на човечеството с неговите народи и империи е естествената последица от отхвърляне на Божия закон, естествените принципи за благополучие на Вселената и

копието на Божия характер. Когато внукът на Навуходоносор последвал същия път, неговата деградация отново била изразена с низходящия ред на металите:

Тогава донесоха златните съдове, които бяха изнесени от храма на Божия дом, който беше в Ерусалим; и царят и големците му, жените му и наложниците му пиеха от тях. Пиеха вино и хвалеха **боговете от злато, сребро, бронз, желязо**, дърво и камък. (Данаил 5:3-4)

Осъзнавах, че това е деградацията, от която нашият Създател ни спасява като ни сътворява отново, чрез Своя Син, сиянието на Неговата слава (характер). Писанията говорят за тази деградация, използвайки символа звяр. Затова империите от образа, в съня на Навуходоносор, били представени като хищни и жестоки животни (Данаил 7 гл.). Като пряк резултат от мегаломанията си, самият Навуходоносор също деградирал до нивото на животните, като пример за всички следващи поколения, които щели да бъдат примамвани от философията на Вавилон:

Видях във виденията на главата си на леглото си, и ето, един свят страж слезе от небето. Той извика силно и каза така: Отсечете дървото и изсечете клоните му; отърсете листата му и разпръснете плода му; нека бягат животните изпод него и птиците от клоните му! Но пъна с корените му оставете в земята, и то стегнат с обръч от **желязо и бронз** сред полската зеленина; и нека се мокри от небесната роса и нека участва с животните в тревата на земята. **Нека човешкото му сърце се измени и нека му се даде животинско сърце**; и така нека минат над него седем времена. Чрез решение на стражите е дошло това послание и делото е по думата на светите, за да разберат живите, че Всевишният владее над царството на хората и го дава на когото иска, и поставя над него най-нищожния измежду хората. ... След дванадесет месеца, като ходеше по царския дворец във Вавилон, царят проговори и каза: **Не е ли ве-**

VII. ПОЧИВКАТА НА МОЯ БАЩА

лик този Вавилон, който аз съградих за седалище на царството с мощната си сила и за славата на великолепието си! Думата беше още в устата на царя, когато от небесата дойде глас: На теб се казва, царю Навуходоносор: Царството се отне от теб! **И ще бъдеш изгонен измежду хората и жилището ти ще бъде с полските животни, и ще бъдеш хранен с трева като говедата;** и ще минат над теб седем времена, докато познаеш, че Всевишният владее над царството на хората и го дава на когото иска. В същия час това слово се изпълни над Навуходоносор; той беше изгонен измежду хората и ядеше трева като говедата, и тялото му се мокреше от небесната роса, докато космите му пораснаха като орлови пера и ноктите му — като птичи нокти. А в края на дните аз, Навуходоносор, повдигнах очите си към небесата и разумът ми се възвърна. И аз благослових Всевишния и възхвалях и прославих Вечно Живия, чието владичество е вечно владичество, чието царство е от поколение в поколение. И всичките земни жители се считат като нищо пред Него; по волята Си Той постъпва с небесната войска и със земните жители и никой не може да спре ръката Му или да Му каже: Какво правиш Ти? В същото време, когато разумът ми се възвърна, ми се възвърнаха и великолепието ми и блясъкът ми за славата на царството ми; и съветниците ми и големците ми ме търсеха и аз бях отново утвърден в царството си и ми се добави превъзходно величие. Сега аз, Навуходоносор, възхвалявам и величая, и прославям небесния Цар, чиито дела всички са истинни и чиито пътища са справедливи, и който може да смири ходещите горделиво. (Данаил 4:13-17,29-37)

Мнозина смятат, че това бедствие е сполетяло Навуходоносор, като директна намеса от страна на Бога. Такива хора не осъзнават какви са естествените последици

от отхвърлянето на Божия характер.²⁷ Сега можех да видя истинския смисъл в предупреждението на третия ангел:

И друг, трети ангел, ги следваше и казваше със силен глас: **Ако някой се поклони на звяра и на неговия образ** и приеме белег на челото си или на ръката си, той също **ще пие от виното на Божията ярост**, което е приготвено чисто в чашата на гнева Му, и **ще бъде мъчен с огън и сяра** пред светите ангели и пред Агнето. (Откровение 14:9-10)

Нашият милостив Баща е говорил на несъвършения ни език, за да ни достигне в нашето греховно мислене за Него. Адвентните пионери осъзнали, че не би било в съответствие с Божия справедлив характер, Той да измъчва нечестивите безкрайно, правейки по този начин първата стъпка към очистване на греховните човешки представи за нашия небесен Баща. Те били в състояние да направят тази крачка, благодарение на светлината, която сияела над тях, докато с вяра пребивавали в Най-святото място на небесното светилище. Но дотогава докато присъдата все още била възприемана като идваща директно от Бога, не би могло да има народ, който отразява истинския ненасилствен характер на нашия небесен Баща.²⁸

След това видях: ето, Агнецът стои на планина Сион, и с Него сто четирийсет и четири хиляди, които **имаха на челата си написано името на Неговия Отец**. (Откровение на св. Иоана Богослова 14:1)

²⁷ Катерин Кларк Крюгер писала, че няколко части в Библията говорят за поведението на цар Навуходоносор от Данаил 4-та глава като проява на клинична (Крюгер, Катерин Кларк; Ивънс, Мери Дж. (2009). Библейско изследване на жени: Нов жив превод (Второ изд.). Преса на университета Оксфорд.

²⁸ Повече относно финалната участ на нечестивите в нарасналата светлина за ненасилствения характер на нашия небесен Баща може да намерите в книгата *Краят на нечестивите*, достъпна на maranathamedia.bg

VII. ПОЧИВКАТА НА МОЯ БАЩА

Като част от човешкото семейство, към края на 6000 годишния период на греховната ни история, аз бях унаследил този осъдителен дух на нашия общ земен родител, Адам, култивиран от всичките ни предци, добавяйки и своя собствен дял към него.

И при вятъра на деня чуха гласа на ГОСПОДА Бога, като ходеше из градината; и **човекът и жена му се скриха от лицето на ГОСПОДА Бога** между дърветата на градината. ... А Бог му каза: Кой ти каза, че си гол? Да не би да си ял от дървото, от което ти заповядах да не ядеш? И човекът каза: **Жената**, която **Ти** си ми дал с мен, **тя** ми даде от дървото и ядох. (Битие 3:8,11-12)

Заплашвах другите със страха, който аз самия изпитвах към моя небесен Баща, за да облекча страданието от така възприеманата от мен Божия осъдителност, насочвайки я към другите и проповядвайки им вестта на първия ангел:

И каза със силен глас: Бойте се от Бога и Му въздайте слава, защото часът на Неговия съд настана; и поклонете се на Този, който е направил небето и земята, и морето, и водните извори! (Откровение 14:7)

За да осъзная обаче, че това осъждане не идваше от моя Създател, първо трябваше да бъда обърнат от Илиевия стихийен дух към истинското учение на народа на остатъка, за Бог и Неговия Син. Едва възприемайки Христос като действителен Син на Бога, аз можех да добия достатъчно увереност, че Той е истински образ на характера на Своя Баща и така да бъда сигурен, на базата на Неговия земен живот, че никоя проява на насилие и осъдителност, описани в Библията (и Духа на пророчеството) не биха могли да бъдат тълкувани, като идващи директно от Бога.²⁹ И само какво щастие и каква радост произтичаха от

²⁹ Книгата *Agape* в сайта fatheroflove-bulgaria.com представлява едно такова цялостно изследване на известни случаи на насилие

продължителното утвърждаване в истината, че в нашия небесен Баща няма никаква тъмнина.

През 2017 г., чрез личния ни опит, моят Създател, милостивият ми Баща, даде на мен и семейството ми допълнителна увереност за това, че Той не само, че не предизвиква смърт при никакви обстоятелства, но и че Неговите дела към хората са изцяло възстановителни и спасителни. Когато през 2014 г. четях книгата „Завръщането на Илия“, аз виждах нейната библейска последователност, но заради схващането ми, че учението на моята църква не би могло да е погрешно, се чувствах като еретик. Сатана добави към този ужас и умъртвяването на детето, което очаквахме. Всъщност, по-късно си спомнихме, че в нощта, когато е приключила жизнеността на плода, Ружа говореше на сън, казвайки на Сатана да се махне. На следващия ден гинеколожката, при която ходихме, ни уведоми, че плодът няма сърдечна дейност.

Не мога да забравя как се почувствахме тогава. Моята съпруга винаги е искала да бъдем голямо семейство. аз също се бях присъединил към нейната мечта; та нали като малък така и не получих братче. В месеците след това Сатана постоянно ни измъчваше с мисълта, че сме изоставени от Бога, защото сме възприели ново и чуждо за църквата учение. Сякаш в най-неподходящия момент се случваше така, че Ружа виждаше някоя майка с бебе и мъката ѝ отново се засилваше.

Знаех, че учението за единородния Син на Бога е истина, защото Словото ясно заявява това, а и това не беше ново учение нито за ранното християнство, нито за ран-

в Библията, смятани обикновено за директни божествени присъди. Разглеждането на тези истории в светлината на Христовия живот на земята и вземайки под внимание цялата им обстоятелственост, те се превръщат в разнообразни откровения за истинския и милостив характер на нашия небесен Баща.

VII. ПОЧИВКАТА НА МОЯ БАЩА

ния адвентизъм. Сатана използваше чувствата ми, по отношение на желанието ми да бъда напълно лоялен спрямо църквата. Изборът ми в тази ситуация беше да следвам писанията на моя Създател и да оставя последиците на Него.

Макар лекарите да бяха казали на Ружа, че може да има следваща бременност, ние решихме да не правим повече опити. Жена ми прие настоящата ситуация и оставихме всичко в ръцете на нашия Създател. Молах се и насаме, ако наистина ще е за добро, съпругата ми да бъде благословена с трето дете. Времето минаваше и Ружа наближаваше 40 годишна възраст, и си давахме сметка, че това също има значение.

Една нощ се събудих от шум в стаята ни. Ружа гледаше разтревожено тест за бременност. Каза ми, че показвал положителен резултат. В същия момент у мен нахлу огромна радост. Бях убеден, че нашият Баща ни е благословил с трето или по-скоро с четвърто дете, тъй като с Ружа вярваме, че Той може да ни възстанови и загубеното при възкресението. Започнах да давам кураж на Ружа. Казах ѝ за намерението си, при това раждане, да присъствам и аз.

Скоро бременността се потвърди, но едно прокървяване прати съпругата ми отново в отчаяние. Горката, помисли си, че е загубила и това дете. Аз отново я окуражавах. Сега със скъпоценната светлина за ненасилствения характер на моя Баща аз имах силна вяра, че Той ще запази живота на детето. Дадох си сметка, че по-рано, защитата на моя Създател над нас е била ограничена, заради моята вяра в едно небиблейско учение за Него. Сега, обаче, нашият скъп небесен Баща можеше да ни прегърне така, че не само да бъде запазен живота на всички ни, но и да преживеем Неговото утешаващо и радващо присъствие.

На прегледа ни казаха, че състоянието на Ружа изис-

ква да лежи почти през цялата бременност. По-късно се явиха и други предизвикателства, но ги посрещнахме с вече нараснало доверие в нашия Баща. Най-вълнуващият момент от бременността, за мен, беше, когато отидохме на препоръчания от лекарката преглед на четири-измерен ултразвук. Там имахме възможност да наблюдаваме не само движенията на детето, но дори да видим самото лице на нашата дъщеря. Докато наблюдавах екрана, думите от Псалм 139-ти ме развълнуваха по нов и още по-дълбок начин:

Защото Ти си образувал вътрешностите ми, създал си ме в утробата на майка ми. Ще Те славя, защото съм страшно и чудно направен, чудни са делата Ти и душата ми много добре знае това. Костите ми не бяха скрити от Теб, когато бях направен в тайно и изкусно изработен в дълбините на земята. Очите Ти видяха необразуваното ми вещество и в книгата Ти бяха записани всичките — дните, които се образуваха, когато ни един от тях не беше. Колко скъпоценни са за мен мислите Ти, Боже! Колко огромен е броят им! Ако искам да ги изброя, те са по-многобройни от пясъка. Събуждам се и още съм с Теб. (Псалми 139:13-18)

Ружа роди точно на термина си. Щастлив съм, че бях при нея, през цялото време. Докато тя се възстановяваше, на мен ми дадоха нашата дъщеря Атанасия (безсмъртие). Когато погледите ни се срещнаха, аз усетих усмивката на моя небесен Баща, която ме уверяваше, по един интимен и съкровен начин, в красотата на Неговия характер, така както той вярно е разкрит от Неговия единороден Син.

Свежестта на Божието Слово се възвърна в неподозирани измерения и привидните противоречия на много текстове, които за мен бяха напълно необясними преди това, сега се съчетаваха в една съвършена и невероятно красива картина.

VII. ПОЧИВКАТА НА МОЯ БАЩА

Затова и когато в началото на 2019 г. бях помолен да напиша книга за Тройната ангелска вест,³⁰ мислите ми се лееха гладко и ясно, като планински поток. Вече разбихах защо моят Създател допусна да бъде запитан, относно Неговия единороден Син в онази Скайп група, създадена с цел изучаване на Тройната ангелска вест, когато си мислех, че това е отклоняване от темата. За да бъде освободен от собствената си осъдителност, аз трябваше не само да приема, че Христос наистина произлиза от Бога и че като такъв, Той е Верният свидетел за ненасилствения характер на Своя Баща, но и следвайки пълните изводи от тази светлина, да разбере какво е истинското естество на съда, осъществяван преди Второто идване на Христос и наричан от адвентния народ Изследователен съд.

И каза със силен глас: Бойте се от Бога и Му въздайте слава, защото **часът на Неговия съд настана**; и поклонете се на Този, който е направил небето и земята, и морето, и водните извори! (Откровение 14:7)

Гледах, докато се положиха престоли и Стариият по дни седна. Облеклото Му беше бяло, като сняг и косата на главата Му — като чиста вълна, престолът Му — огнени пламъци и колелата Му — горящ огън. Огнена река изтичаше и излизаше отпред Него, хиляди по хиляди Му служеха и десетки хиляди по десетки хиляди стояха пред Него. Съдът седна и се отвориха книги. (Данаил 7:9-10)

Постепенно започнах да осъзнавам, че, когато съм настоявал такива текстове да бъдат разбирани в светлината на земните ми представи за съд, с това само се утвърждавах в собственото си греховно мислене и подсигуриях привидната им противоречивост с други пасажии от Сло-

³⁰ Става въпрос за книгата *Ключът към силата на Тройната ангелска вест* - <http://maranathamedia.bg/book/view/klyucht-km-silata-na-troynata-angelska-vest>

вото на моя Създател:

Защото Отец не съди никого, а е предал целия съд на Сина, (Йоан 5:22)

Вие съдите по плът; Аз не съдя никого. (Йоан 8:15)

И ако някой чуе думите Ми и не ги пази, Аз не го съдя; защото не дойдох, за да съдя света, а за да спася света. Който Ме отхвърля и не приема думите Ми, има кой да го съди — словото, което говорих, то ще го съди в последния ден. (Йоан 12:47-48)

От правилата на Уилям Милър вече знаех добре, че никое учение на Писанието не може да бъде истински подкрепено дори с 90% от текстовете, свързани с това учение. Истинската хармония на всички текстове можеше да дойде отново, само чрез синхронизирането им с Христовия живот на земята.

И Отец, който Ме е пратил, Той свидетелства за Мен. Вие нито сте чули гласа Му някога, нито образа Му сте видели. И нямате Неговото слово постоянно в себе си, защото не вярвате на Този, когото Той е пратил. **Вие изследвате Писанията, защото мислите, че в тях имате вечен живот; и те са, които свидетелстват за Мен, а не искате да дойдете при Мен,** за да имате живот. (Йоан 5:37-40)

Разбирах, че хармонията се възстановява само, когато бъде позволено на свидетелството на Христос, което Той дал за Своя Баща, да има пълна тежест в разкриването на Божия характер. Наистина се нуждаехме от мъдростта на нашия небесен Баща, за да опишем това и Той щедро отговори на молитвите ни. В дните, в които изписвах тази последна глава на книгата си, излезе книгата на пастор Ибънс, посветена на Изследователния съд.³¹ Успоредно

³¹ Книгата *Както съдиш* разкрива истинското значение на

VII. ПОЧИВКАТА НА МОЯ БАЩА

със завършването на моята история, превеждам и тази книга за съда, за да може всеки, който я прочете да бъде благословен, така, както аз бях.

Писанието ни казва, че осъдителният дух навлязъл в човечеството, чрез Адам:

И дарбата не е както **съдбата чрез едного** [Адам] що е съгрешил; защото **съдбата бе от едного** [Адам] за **осъждане**, а дарбата от много прегрешения за оправдание. (Римляни 5:16, Цариградски превод)

Това станало чрез възприемането, от страна на Адам, на идеята, че Бог в действителност не желае доброто на човечеството:

А змията [Сатана] беше най-хитра от всички полски животни, които ГОСПОД Бог беше създал. И тя каза на жената: Истина ли каза Бог да не ядете от никое дърво в градината? Жената каза на змията: От плода на дърветата в градината можем да ядем, но от плода на дървото, което е сред градината, Бог каза: Да не ядете от него и да не се докоснете до него, за да не умрете. А змията каза на жената: Никак няма да умрете! **Но Бог знае, че в деня, когато ядете от него, ще ви се отворят очите и ще бъдете като Бога — да познавате доброто и злото.** (Битие 3:1-5)

С изяждането на плода, Адам и съпругата му показали, че напълно са възприели този светоглед, в който нашият небесен Баща е виждан като егоистичен тиранин, Който запазва най-доброто само за Себе Си и осъжда на смърт онези, които дръзват да Му отнемат личните съкровища:

И жената **видя, че дървото беше добро** за храна и че беше **приятно за очите, дърво желателно, за да**

съда преди Второто пришествие на Христос в светлината на ненасилствения характер на Бога, така както е разкрит от Неговия Син на земята. Тя е достъпна на fatheroflove-bulgaria.com

дава знание, и взе от плода му и яде, даде и на мъжа си да яде с нея, и **той също яде**. Тогава се **отвориха очите** и на двамата и те познаха, че бяха голи; и съшиха смокинови листа и си направиха препаски. (Битие 3:6-7)

Текстът не казва, че на жената ѝ се е сторило, че дървото е добро и че Адам и Ева са си помислили, че очите им са се отворили. Начинът по който е записано грехопадението на нашите първи родители, регистрира навлизането на една фалшива реалност в тяхното съзнание, така както е преживяна от самите тях, а не както е в действителност. Дори самият Сатана не е представен по явен начин. Това показва какъв щял да бъде подходът на Бог и Неговия Син към човека, след като той бил възприел, необратимо, лъжите за Техния характер. Това обяснява защо Бог, сякаш, се съгласява с резултата от обещанието на змията към Ева:

Но Бог знае, че в деня, когато ядете от него, ще ви се отворят очите и ще бъдете като Бога — да познавате доброто и злото. (Битие 3:5)

И ГОСПОД Бог каза: Ето, човекът стана като един от Нас, да познава доброто и злото... (Битие 3:22)

Бог и Неговият Син никога не били познавали злото, така както го познал Адам, защото Те никога не са съгрешавали. Това просто бил единствения истински ефективен начин човекът да бъде достиган оттук нататък, след като той бил възприел лъжите за своя Създател. Сатана бил представил Бога като някой, който държи истинските си съкровища само за себе си. Това обяснява защо следващите думи на Бога към Неговия Син и Тяхното поведение към Адам имат същия привкус:

И ГОСПОД Бог каза: Ето, човекът стана като един от Нас, да познава доброто и злото. И сега, да не простре ръката си да вземе и от дървото на живота, да яде и да

VII. ПОЧИВКАТА НА МОЯ БАЩА

живее вечно! Затова ГОСПОД Бог го изгони от Едемската градина да обработва земята, от която беше взет. И изгони човека; и постави на изток от Едемската градина херувимите и пламенния меч, който се въртеше, за да пазят пътя към дървото на живота. (Битие 3:22-24)

Бог се държал точно както бил описан от Сатана, защото само така Той би могъл да позволи на Адам, действително да оцени плодовете на бунта си, докато те се развиват, без Бог да се опитва да убеждава Адам, което в неговото състояние би могло да изглежда единствено, като опит за манипулация. Цялото Писание се явява една такава богочовешка творба, която отразява този подход на Бога в достигането Му до нас и народите от всички епохи. Това означава, че всеки път, когато в Библията срещнем случай, в който, в противоречие с живота на Своя Син на земята, Бог е представен като Някой, Който убива или осъжда хора, с това са отразени греховните човешки представи за Неговия характер. Тези неща сме опитали да обясним подробно в книгите по темата за Божия характер, които откривате в нашите сайтове, но тук ще представя няколко емблематични случаи за употребата на този подход:

И като излезе оттам, Исус се оттегли в областта на Тир и Сидон. И ето, една ханаанка излезе от онези места и извика, като казваше: Смили се за мен, Господи, Сине Давидов! Дъщеря ми е лошо обсебена от демон. **Но Той не ѝ отговори нито дума.** Учениците дойдоха и Му се молеха, като казаха: **Отпрати я, защото вика след нас.** А Той в отговор каза: **Аз не съм изпратен при други, освен при загубените овце от израилевия дом.** А тя дойде, кланяше Му се и казваше: Господи, помогни ми! Той в отговор каза: **Не е хубаво да се вземе хлябът на децата и да се хвърли на кученцата.** А тя каза: Да, Господи, но и кученцата ядат от трошите, които падат от трапезата на господарите им! Тогава Исус в отговор ѝ каза: О, жено, голя-

ма е твоята вяра; нека ти бъде, както искаш. И от онзи час дъщеря е оздравя. (Матей 15:21-28)

Тук поведението на Божия Син отразява греховното дискриминационно мислене на Своите ученици, за да може по един **недиректен начин** да ги изправи пред гибелната му същност. Гордостта на евреите и омразата им към езичниците карали и самите езичници да гледат на себе си като на кучета. По този начин те се утвърждавали в осъдителния дух на Адам и представяли Бога като Един, Който гледа с безразличие или дори презрение към онези, който не били част от народа Му. Божият Син обаче знаел, че вярата на тази жена ще може да пронуже мрака на това мислене, хващайки се за Неговия истински характер, въпреки че все още възприемала себе си като „куче“. Този подход на Исус дал възможност на учениците Му да осъзнаят погрешното си мислене, така както нищо друго не би могло да го направи. Тази история е записана и за нас, за да знаем как Бог достига хората в техните паднали представи, за да ги отърве от тях и да ги издигне на следващото ниво в пътуването за разкриване на Божия характер. Дори блудният син не вярвал, че неговият баща ще му прости, приемайки го отново в дома си като син:

Каза още: Един човек имаше двама сина. И по-младият от тях каза на баща си: Тате, дай ми дела, който ми се пада от имота. И той им раздели състоянието. И не след много дни по-младият син си събра всичко и отиде в далечна страна, и там пропиля имота си с разпуснатия си живот. А след като пропиля всичко, настана голям глад в онази страна и той изпадна в лишения. И отиде и се свърза с един от гражданите на онази страна, който го прати на полетата си да пасе свине. И желаше да се насити с рошковите, от които ядат свинете; но никой не му даваше. А като дойде на себе си, каза: Колко наемници на баща ми имат хляб и в излишък, а пък аз умирам от глад! Ще стана да отида

VII. ПОЧИВКАТА НА МОЯ БАЩА

при баща си и ще му кажа: Тате, съгреших против небето и пред теб; **не съм вече достоен да се наричам твой син; направи ме като един от наемниците си.** И стана и отиде при баща си. А когато беше още далеч, баща му го видя, смили се и като се затича, се хвърли на врата му и го целуваше. А синът му каза: **Тате, съгреших против небето и пред теб; не съм вече достоен да се наричам твой син.** (Лука 15:11-21)

Разбрах, че завръщането ни при Бога е само началото на осиновителния процес. Човечеството се нуждае от среща с осъдителното си мислене за Бога, което сме унаследили от Адам. Точно това е Изследователният съд, провеждащ се в Най-святото място на небесното светилище, където Бог е виждан от нас като Един, Който води запис на греховете ни, за да ни съди и осъди:

Докато разглеждах роговете, ето, между тях излезе друг, **малък рог**, пред който три от първите рогове се изтръгнаха. И ето, на този рог имаше **очи като човешки очи и уста, която говореше големи неща.** Гледах, **докато се положиха престоли и Стариият по дни седна.** Облеклото Му беше бяло като сняг и косата на главата Му — като чиста вълна, престолът Му — **огнени пламъци и колелата Му — горящ огън.** **Огнена река изтичаше и излизаше отпред Него,** хиляди по хиляди Му служеха и десетки хиляди по десетки хиляди стояха пред Него. **Съдът седна и се отвориха книги.** (Данаил 7:8-10)

Папството, което тук е представено като „малък рог“ е представител не само на отстъпилото християнство, както смятат мнозина. То е представител на цялото човечество и по тази причина е наречено „човекът на греха“ (2 Сол. 2:3). Това ми показва, че съдът в Най-святото място е отражение на нашето осъдително мислене, а нашият небесен Баща позволява да бъдем съдени от същото това мислене, за да осъзнаем, че виждането на Божията слава или Него-

вия характер, като пояждащ огън е само в нашето възприятие, но не и реалността:

Не съдете, за да не бъдете съдени. Защото, с каквото съд съдите, с такъв ще ви съдят; и с каквато мярка мерите, с такава ще ви се мери. (Матей 7:1-2)

И видът на славата Господня по върха на гората беше **в очите на Израилевите синове** като огън пояждаещ. (Изход 24:17, Цариградски превод)

Това обяснява защо Данаил 7-ма глава, която съдържа видението за съда е написана на Арамейски - език смятан от евреите за езикът на злото.³² Вината за греховете ни Го карала да възприема Себе Си като напълно отхвърлен от Своя Баща, Когото Той нарича тук "Боже Мой" – един от малкото редки случаи в Новия завет, където Исус се обръща към скъпия Си Баща чрез тази титла:

И в деветия час Исус извика със силен глас: Елои, Елои, лама савахтани?, **което значи:** Боже Мой, Боже Мой, защо си Ме оставил? (Марко 15:34)

Който за нас направи грешен [Гръцки: Грях] Онзи, Който не е знаел грях, за да станем ние чрез Него праведни [Гръцки: Правда] пред Бога. (2 Коринтяни 5:21, Библия - 1940)

Бог позволява Неговия Син да бъде предаден за нашите престъпления. **Самият Той възприема спрямо Носителя на греха характера на съдия, лишвайки Себе Си от милите качества на баща.** {Е. Уайт, Свидетелства към служителите и евангелските работници, стр. 245, Параграф 2}

Но същият Псалм, който предсказва тези думи на Исус

³² Повече по този въпрос може да намерите в книгата достъпна на maranathamedia.bg

VII. ПОЧИВКАТА НА МОЯ БАЩА

на кръста, разкрива, че Отец не скрил лицето Си от Своя Син:

Боже мой, Боже мой, защо си ме оставил — далеч от избавлението ми, от думите на стона ми? ... Защото не е презрял и не се е отвърнал от скръбта на оскърбения, **ниито е скрил лицето Си от него**; а послуша, когато той извика към Него. (Псалми 22:1, 24)

Налегнат от страшната тежест на осъдителния дух в нашите грехове, Божият Син не можел да види милостивото лице на Своя Баща, защото самите ни грехове създавали този непроницаем мрак:

Ето, ръката на ГОСПОДА не се е скъсила, да не може да спасява, и ухото Му не е натегнало, да не може да чува. Но вашите беззакония ви отделиха от вашия Бог и **вашите грехове скриха лицето Му от вас**, да не чува. (Исая 59:1-2)

Исус преживял това, което и ние бихме преживели, ако би било позволено на вината от осъдителния дух на греха да се стовари с цялата си сила над нас. Но в очите на цялото човечество Христос изглежда, като поразен от самия Бог:

А Той всъщност понесе печалта ни и със скърбите ни се натовари. **А ние Го счетохме за наказан, поразен от Бога** и унижен. (Исая 53:4)

Тъй като осъдителното мислене, че Бог е създал закони, чието нарушаване Го кара да избухне с яростен гняв върху нас, не ни е напуснало, Библията продължава да говори и в Новия завет за Божия гняв и деня на съда, като нещо, което идва от самия характер на Бога:

Нациите се разгневиха, и **дойде Твоят гняв и времето да се съдят мъртвите** и да дадеш наградата на Своите слуги, пророците, и на светиите, и на онези,

които се боят от Твоето Име, малки и големи, и да **унищожиш онези, които унищожават земята.** (Откровение 11:18)

Апостол Павел, обаче, заявява ясно, че това трябва да се разбира от човешка гледна точка:

Но ако нашата неправда изтъква Божията правда, какво ще кажем? Несправедлив ли е **Бог, когато нанася гняв? По човешки говоря.** (Римляни 3:5)

Затова и събитието на Изследователния съд, започнало след 1844 г. е описано на еврейски език в следващата глава на Данаил (гл. 8) като очистване на небесното светилище. В това светилище не се съдържат съдебни книги и записи на злодеяния, защото в действителност, нашият небесен Баща не води такива:

... защото Бог е любов [Агапе]. (1 Йоаново 4:8)

[Любовта - Агапе] не безобразничи, не търси своето, не се раздражнява, **не държи сметка за зло,** (1 Коринтяни 13:5)

Целта на този съд, тогава е да ни разобличи за нашата собствена осъдителност, която ни пречи да имаме синовния Дух на Христос и ни държи в състояние на Божии слуги, вместо да бъдем Негови синове и дъщери.

Исус им отговори: Истина, истина ви казвам, всеки, който върши грях, слуга е на греха. А слугата не остава вечно в дома; синът остава вечно. Прочее, ако Синът ви освободи, ще бъдете наистина свободни. (Йоан 8:34-36)

Казвам още: До тогаз, до когато наследникът е малолетен, той не се различава в нищо от роб, ако и да е господар на всичко, но е под надзиратели и настойници до назначения от бащата срок. Така и ние, когато бяхме малолетни, бяхме поробени под първоначалните учения на света; а когато се изпълни времето, Бог

VII. ПОЧИВКАТА НА МОЯ БАЩА

изпрати Сина Си, Който се роди от жена, роди се и под закона, за да изкупи ония, които бяха под закона, та да получим осиновението. И понеже сте синове, Бог изпрати в сърцата ни Духа на Сина Си, Който вика: Авва, Отче! Затова не си вече роб, но син; и ако си син, то си Божий наследник чрез Христа. (Галатяни 4:1-7)

Осъзнах, че, дотогава докато смятах Бог за осъдителен и такъв, който води записи на греховете ни, аз се утвърждавах в осъдителността на моя земен баща Адам и това не ми позволяваше да вляза в почивката на моя небесен Баща, за да може Духът на Неговия Син да ме отърве от звяра, вътре в мен. Греховете ни действително са записвани, но не в съдебни книги на небето, а на плочите на сърцата ни и в сърцето на Христос:

Грехът на Юда е записан с желязна писалка, с диамантено острие; начертан е на плочата на сърцето им и върху роговете на жертвениците ви. (Еремия 17:1)

Да направиш **съдийския нагръдник** изкусна изработка; според направата на ефода да го направиш, от злато, синьо, мораво, червено и препреден висон да го направиш. ... Камъните да бъдат дванадесет, според имената на синовете на Израил, според техните имена, както се изрязва печат. Да бъдат за дванадесетте племена, всеки камък според името му. ... И Аарон [символ на Христос], когато влиза в святото място, да **носи винаги имената на синовете на Израил върху съдийския нагръдник на сърцето си, за спомен пред ГОСПОДА.** (Изход 28:15, 21, 29)

Съдебната сцена в Данаил 7-ма глава със съдебните книги отразява фалшивата система за ³³справедливост, която сме възприели от Сатана чрез Адам.

³³ Подробно разглеждане на този въпрос, може да откриете в споменатата по-рано книга *Както съдиш*.

Може ли да има нещо общо с Теб престолът на беззаконието, **което замисля зло чрез закона?** (Псалми 94:20)

Следват някои текстове от Духа на пророчеството, които показват как в Изследователният съд човекът е достиган в една фалшива правна (юридическа) система, която не отразява основаното на отношенията царство на нашия небесен Баща.

В началото на великата борба Сатана бе заявил, че Божият закон не може да се изпълнява, **че правдата е несъвместима с милостта** и че ако законът бъде нарушен, на грешника ще бъде невъзможно да се прости. **Всеки грях трябва да си получи наказанието, твърдеше Сатана**, така че, ако Бог отмени наказанието за греха, Той не би могъл да бъде едновременно Бог на истината и на справедливостта. (Копнежът на вековете – с. 761, Гл. 49, Параграф 17)

Осъдителната сила на Сатана щеше да го доведе до установяването на **една теория за справедливостта, която е непоследователна с милостта**. Той твърди, че служи в качеството си на гласа и силата Божия, твърди че решенията му са справедливи, чисти и без недостатък. По този начин **той заема седалището на съда и заявява, че съветите му са непогрешими**. Ето къде влиза неговата безмилостна справедливост, един фалшификат на справедливостта, който е омразен на Бога. (Триумфиращият Христос – с. 11)

„Гледах - казва пророк Даниил, - догдето се положиха престоли и Старият по дни седна, Чието облекло беше бяло като сняг и космите на главата Му като чиста вълна, престолът Му - огнени пламъци, и колелетата Му - пламенен огън. Огнена река излизаше и течеше пред Него; милион служители му слугуваха и мириади по мириади стояха пред Него; съдилището се

VII. ПОЧИВКАТА НА МОЯ БАЩА

откри и книгите се отвориха“ (Даниил 7:9, 10). **Така бе представено пред погледа на пророка** във видение великият и тържествен ден, когато животът на всеки човек ще премине пред Съдията на света и характерът му ще бъде разгледан, като на всеки ще бъде отсъдено „според делата му“. {Е. Уайт, Великата борба, Гл. 28, Параграф 1, 2}

Целта на Изследователния съд бе да ни срещне с нашата осъдителност, за да осъзнаем, че в себе си сме като животни (зверове):

И още видях под слънцето мястото на съда, а там — беззаконието, и мястото на правдата, а там — беззаконието. Казах в сърцето си: Бог ще съди и праведния, и безбожния, защото там има време за всяко намерение и за всяко дело. Казах в сърцето си: Заради делото на човешките синове е това, за да ги изпита Бог, **за да видят, че сами за себе си, без Бога, те са животни.** (Еклисиаст 3:16-18)

Нашият небесен Баща допуска този процес на отраждане на нашата осъдителност в Неговото Слово, за да може, когато осъзнаем какъв е нейният истински източник, да изповядаме това и да влезем в Неговата почивка, облягайки се напълно на лоното на Неговия единороден Син, точния образ на Неговия милостив и пречист характер. Именно приемането на това Негово изобличение ни освобождава от съда на сатанинската безмилостна система за справедливост, която сме унаследили чрез Адам:

Истина, истина ви казвам: който слуша Моето слово и вярва в Този, който Ме е пратил, има вечен живот и няма да дойде на съд, а е преминал от смърт в живот. (Йоан 5:24)

Христовият Дух в нас изгонва осъдителния дух и така ни въвежда в Божията почивка. В съботите, новолунията

VII. ПОЧИВКАТА НА МОЯ БАЩА

и празниците, тази почивка идва в по-голяма мярка като вълна за всички, които вярват. Можем да хвалим нашия небесен Баща затова, че ни открива този тесен път към пълната свобода на Божиите деца.

ЕПИЛОГ

В краткия обем на тази книга не можех да споделя всички библейски основания за скъпоценните истини, които са такава радост за живота ми и чиято кулминация е истината за ненасилствения характер на нашия небесен Баща. Тук просто споделям своето лично преживяване, заради стойността на личното свидетелство и с надеждата, че то ще подтикне вас, читателите, да изследвате цялостно, за себе си, тези жизненоважни въпроси.

Исаия 43:7

„Всеки, който се наричат с Моето име, Който сътворих за слабата Си; Аз създадох всеки от тях, да! Аз го направих.“

Въпросът, който често ни вълнува, когато вземем за пръв път книга в ръцете си, е: Какво се крие между двете корици? Ето какво се крие между тези две корици: удивителното пътуване на един човек в опознаване на Създателя ни. Нещо повече, пътуване с ясното съзнание, че Този, Който ни е сътворил е обещал и да ни пресътвори, заради пагубните последици от греха.

Историята разкрива герой, с който всеки от нас би могъл да се отъждестви по своя си начин и да бъде благословен. Събужда не само емоциите, но и мислите на читателя, вдъхновявайки с копнеж по вечността, обещана ни от нашия мил Баща, чрез Господ Исус Христос - Неговия Единороден Син.

Във възможно най-сбит вид ще проследите причините поради които, въпреки годините, които сме живели като християни, сме били недостатъчни в постигане на библейския идеал за характер. Вест, която ще завладее и разшири разбиранията ви на сериозни вярващи хора.

Валентина Астакова